

זכרונות רחוקים

דוב אהבה

דוב אהבה

זכרונות רחוקים

מהדורה ראשונה 2015

ערבה לבנה חקדת

מבית אוטטה www.umata.co.il

העבודה על כתב זה הייתה מהקשות שחוויתי. מצאתי את עצמי נזרק בתוך ים רגשות סוער ושאינו מניח: מגעגע, לשכול, משמחה, לאהבה, מחופש ומרחבים פתוחים ועד לבדידות ואובדן. הסלע האיתן היחיד שהיה ושללא ספק עדיין יש לי בחיי בתוך ים גועש זה, היא טה-רה. היא זו שענייה, חיוכה וידיה הטובות תמיד מצאו אותי בין הגלים הגבוהים וחיבקו אותי הביתה. מחיר הזכרונות הוא ידיעת האיבוד של אלה שאהבתי ושאהבו אותי. מתנתם של הזכרונות היא הברכה שאהבתי ונאהבתי רבות וכך אני גם היום. כתב זה לעולם לא היה יכול להתגשם ללא התמיכה והאהבה של אהבתי האחת - טה-רה ואני גם מקדיש אותו ואת כל המטענים הרגשיים שבו, לה. אהובה - את הבית ואת הדרך שלי - תודה.

המילה "תודה" לפעמים מרגישה דלה ושאינה בה את העומק והרוחב המספיקים כדי להכיל את רחשי לבי באמת. עדיין, זו המילה שיש לנו ואני רק תקווה שהאנשים המיוחדים שעשו כה רבות בעבור כתב זה, יצליחו דרכה לחוות את רגשות ההודיה האדירים שאני חווה אל מול עשייתם, כדי שכתב זה יראה אור. תודות לרות מוזס, לאומה תבוק, לרוהאן ולפאר פלאות.

הספר הוצא לאור על-ידי

ערבה לבנה רוקדת

מבית אומטה www.umata.co.il

מרכז הכשרה למציאת נתיב הנשמה להולכים בדרכי אמא אדמה
על פי המסורת השאמנית והדרכים העתיקות

© 2015 כל הזכויות שמורות לדוב ולטה-רה אהבה
אין להעתיק או לתרגם כל חלק מספר זה בשום צורה או אמצעי
ולכל מטרה שהיא ללא רשות בכתב מהמחבר

כפר ורדים, ישראל | אביב 2015

פתח הדבר

זכרונות.

מה הם באמת זכרונות?

ואני לא מדבר על נירונים ותגובות כימיות בראש ושאר אמונות (מוזרות בעיניי) של אנשי המדע השונים. אני מדבר על מה המשמעות של הזכרונות בעבורנו?

הרבה אני מתעסק בנושא כיוון שזכרונות זה דבר שיש לי הרבה ממנו.

חלק מהזכרונות נעימים והרבה מהם לא, חלק מהם מזמן מאוד קרוב והרבה מהם עתיקים מאוד ואולי אפילו ביותר, חלק מהם עושים לי משהו וחלק לא מזיזים לי בכלל.

זכרון אחד עשה לי דבר אתמול בלילה.

זכרון אחד, למרות שבאופן הגיוני אין קשר בין הדברים בכלל, פתר לי את השאלה הזו והביא לי תשובה שאני חש שאפשר לחיות איתה:

זכרון הוא פוטנציאל לשינוי - השראה.

והיה ואני לוקח את הזכרון ומחליט להכניס אותו לתוך חיי ואף לשנות את עצמי כדי להתכיל אל הדברים - הפוטנציאל וההשראה נבטו לחיים במציאות.

והיה ואני נותר כפי שהייתי ויש לי עוד פיסת מידע, הזרע לא נבט והכל נותר כפי שהיה תמיד.

אני לא מאמין שזכרונות בונים אותנו ומעצבים אותנו. יש להם כזה כוח עלינו אם אנחנו איננו פועלים בחיים באופן מודע. ברגע שהעיניים שלנו נפקחות ואנו שמים את הרגליים ועושים את הצעד הראשון

בדרך של המודעות העצמית וחיי נשמה - הכוח שלהם נעלם.

אני מאמין שמה מגדיר אותנו ומעצב אותנו הן הבחירות והפעולות שלנו.

הזכרון מושך אחורה אל העבר ואילו הבחירה מושכת קדימה אל העתיד.

אם נתייחס אל הזכרון כאל רעיון טוב, כאל השראה, כאל סמן דרך ונבחר בחירות חדשות... אז, לדעתי, הזכרון שירת אותנו היטב.

וזה מה שלמדתי מהזכרון שצף אליי אתמול בלילה.

למרבה המזל מה שהציף בתוכי את הזכרון הייתה הלבנה הכשופה ששטה אתמול בלילה בשמיים. היא הייתה מוקפת ברשפי זהב וסביבם הייתה טבעת תכלת יפהפייה ומרגשת ביותר. כל זה, על רקע שמיים שחורים, שחורים, שחורים פתאום העלה זכרון, או אולי לא המראה כי אם הלבנה בעצמה החליטה לחון אותי בשיעור מאלף, שלחה את אחת האלומות שלה אל תוכי והוציאה את הזכרון הבא:

עמדתי בעולם אחר. עתיק, נשכח, רחוק מכל מה שאני מכיר היום ופה.

אל מול ההר הקדום עמדתי והתפלאתי על צבעו הסגול כל כך באור שהיה רק אור כוכבים בלילה שחורה כאישון.

משני צדי השביל המתפתל אל הפסגה היו עמודים שעל ראשיהם גולגלות של חיה שלא זיהיתי מהן קשרו נטיפים נוצצים מתבדרים ברוח העדין שאפף הכל. עמדו שם גם לפידים צהובי אש.

על השביל הן עלו. עטופות בברדסים שכיסו את כל גופן. ידעתי שתחת הברדסים הן עירומות וגופן צבוע בסמלים העתיקים של שפת הכוכבים. ידעתי זאת כי אני הייתי חלק מהמבורכים שקיבלו הזמנה לצבוע את הסימנים על גופיהן.

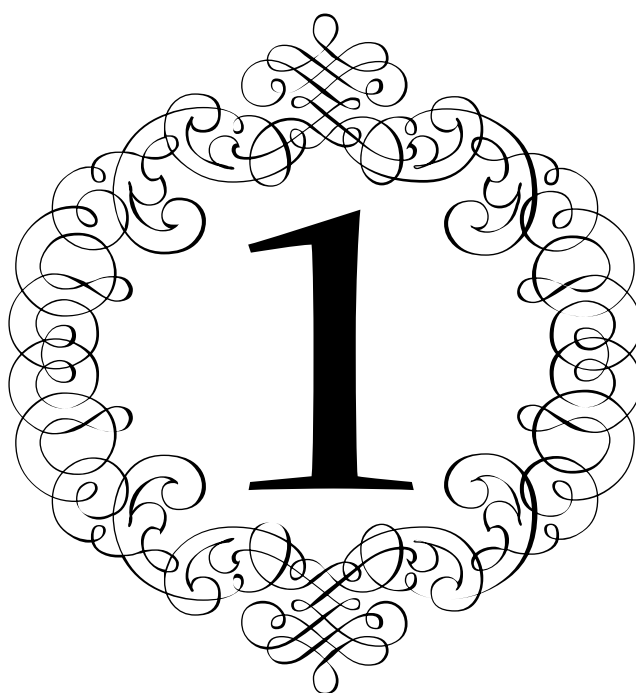
הן תעלנה למעלה אל הרחבה שסיפרו לי שישנה בפסגה, תורדנה את הברדסים האדומים אדום עמוק כמו יין, ולקול התופים שיתופפו הקדושים הממתינים להן שם, הן תרקודנה לכבוד אורות הכוכבים הקדושים. תרקודנה ותדענה, תרקודנה ותלמדנה, תרקודנה עד האור שיגנוז את הכוכבים מעינינו.

כשהן תרדנה חזרה לעולמנו אנו, לעולם שנותר למטה כל כך, נדע את מסריהם של הכוכבים ונוכל לנתב את דרכנו הלאה.

אמנם לא הייתי חלק מהמקום, מהקהילה ומהדרך הזו, ועדיין הטקס הקסים אותי וריגש אותי ביותר. המסרים שעוד מעט יתקבלו אינם מסריי שלי ולא בעבורי הם, ועדיין קדושים יהיו - קדושים ומופלאים ביותר. שהרי גבירת הכוכבים נותנת אותם וכל שמגיע ממנה - מבשם את נשמתי ביופי של ממש. אז זה הזכרון שהאיר בי את הידיעה והתובנה לגבי מה הם זכרונות ומה החשיבות שלהם אל חיינו : בחירה! בחירה שתמשוך אותנו אל העתיד שבו נבחר!

אני מאחל לכולנו זכרונות משמעותיים ובחירות של עתיד נפלא.

דוב

זכרונות רחוקים

שלומות לך אהוב. קוראים לי דרור ואיך אתה קורא לעצמך היום?

צבי.

צבי זה שם טוב.

כן.

אני רוצה לסחור איתך.

אין לי במה לסחור.

הו - יש לך.

אני מבטיח להרכיב אותך על הסוס השחור שלי אם תספר לי את הכאב הגדול ביותר שלך.
אני לבד.

ובתוך הלבד הזה יש געגוע?

כן.

למה?

לא יודע.

ומה יש בלא יודע?

אהבה.

ומה עוד?

אמא.

בוא, בוא אח אהוב, נקח אותך הביתה.

14 שנים אחר כך

היא פקחה את עיניה במקום זה.
מעליה היה סכך של קש דרכו פה ושם ניתן היה לראות את השמיים - הם היו כחולים.
השמיים היו שייכים לשמש ולא ללבנה.
היה בה כאב גדול. חלקו היה בגופה. ראשה פעם בסכינים שהיכו בה עוד ועוד בעוצמה
אדירה. הלחי שלה, הימנית, בערה גם כן. היא זכרה משהו שקרה לה שם אבל לא באמת.

היא לא הצליחה להניע את זרועותיה בלי להעצים את הכאב שבראשה בדרך שהיא הייתה יכולה לעמוד בכך. היא בחרה לא לנסות את חלקי הגוף האחרים.

היא הרגישה את עצמה שוכבת על פרוות.

היא הייתה מכוסה בהן גם כן.

הריחות היו זרים כאן. ריחות שהיא לא הכירה, ריחות עבשים, ריחות ישנים, ריחות של אנשים. ריחות של אנשים!

אנשים שהיא לא הכירה!

כל חלק בה ניסה להיזרק, כי פתאום ידעה בתוכה סכנה. הדריכות גבתה מחיר כבד מדי בראשה והכאב הלם בה בכזו עוצמה עד שהיא נעלמה מהעולם שוב אל תוך החשיכה המבורכת שבה דבר אינו מורגש.

היא לא ידעה שהיא בביתה של מְטָה הזקנה. יותר נכון תחת השגחתה של הזקנה כי הבית שבו היא הייתה, היה אחד הבתים הנטושים שבהם רק הרוחות הקדומות הסתובבו ונתנו בהם את קולותיהם לעולם. קולות שאף אחד מבני השבט לא רצה לשמוע ובטח שלא לחיות בחברתם. גם מטה הזקנה לא רצתה, אולם לא הייתה לה ברירה - לא אם היא רוצה להציל את הנערה הזו.

היא הייתה זו שמצאה אותה נשטפת מהמים הגדולים אל החוף. זה היה לפני ארבעה שמשות. רק בכוחות אדירים שהיא בעצמה לא ידעה שעדיין קיימים בתוך גופה הרפה, הצליחה למשוך אותה אל החוף ולגלות שהיא עדיין נושמת. אמנם בקושי רב, אולם נושמת. בעזרתם של שלושה מהשבט היא הביאה אותה אל בית המשפחה. אָפִין נשא אותה על כתפיו ואילו קִילְי ופִּלְס שמרו על השיירה הקטנה שלהם. שמרו לא רק שמירה רגילה נגד הטורפים ונגד האחרים שמדי פעם ניסו לחמוס את חייהם של בני השבט, אלא שמרו יותר מכך - אין לדעת מה עוד הגיע לעולמם עם הגופה של הנערה שהים האדירה הקיאה מתוכה.

הם עלו על גשר הכלונסאות שהוביל אל הבית העגול שעמד במרכז אחד מהאגמים הקטנים על עמודי עץ ארוכים. הגשר היה ידידם הטוב של בני השבט - הוא שמר עליהם וקל היה לשמור עליו. כך הטורפים ממייניהם השונים נותרו מחוץ לבתים. בבית חיכו שאר חברי המשפחה.

אף אחד מהם לא אהב את המציאה שהביאה מטה לביתם. והייתה סיבה טובה לכך - היה סימן על הנערה - סימן שהרגיש להם נורא - סימן שהיה צרוב על לחיה הימנית ולא היה שריטה או פגיעה טבעית. מישוהו צרב את הסימן הזה על פניה של הנערה. צרב אותו באש.

"אם היא מסומנת, היא מסוכנת."

"אנחנו לא יודעות את זה גְּרִילִי."

"אנחנו לא צריכות לדעת, מטה, ואין לנו כל צורך לגלות."

"היא רק נערה - ממה את מפחדת?"

"אם היא רק נערה בעבור מה אנחנו צריכות אותה כאן? מי יודע מי מחפש בעקבותיה? מי

סימן אותה? ולמה, מטה, למה?"

"לא נוכל להשליך אותה למות."

"מהי לנו שלא נוכל?"

"זו לא היא, אלה אנחנו."

המשפט הזה הביא שקט לפיות אבל לא ללבבות.

העניין הובא אל המחליטה - האישה המרכזית של כל השבט.

לאחר יומיים של התייעצויות עם אשת הסתרים ולאחר התלבטויות נוספות שבמהלכן מטה טיפלה בגוף החבול שסירב להתעורר ולשוב לעולם החיים, נפלה החלטה - יש להשיב את הנערה הזרה אל הים שהקיא אותה ולא לסכן את כל השבט בסכנות שאין אפילו להעלות אותן על הדעת.

"טוב לנו שהאם האדירה השאירה את הסכנה שלנו רדומה ולא פקחה את עיניה ואולי איתן את כל צרותיה עלינו" סיכמה את דבריה המחליטה ויצאה את הבית העגול כשהיא מלווה בשלושה גברים שעטפו אותה כמו שמיכה הדוקה של בטחון וסמכות.

היא הייתה אישה גדולה והפרוות בהן הייתה עטופה הגדילו אותה עוד יותר. על צווארה ענדה את שרשרת המחליטה - דיסקית אבן אדומה ועליה חקוק המשולש הקדום - פתח החיים ממנו כל שיש נולד לעולמו. שרשרת שעברה ממחליטה למחליטה דורות כה רבים עד שאף אחד בשבט לא באמת ידע מתי נוצרה שרשרת הסמכות המוחלטת. בוך היה על שיערה של המחליטה, בוך היה על ידיה, ועיניה היו עיניים של אחת שנשאה על כתפיה שבט שלם - מסע שהוא אינו פשוט כלל. אינו פשוט כלל.

דקות ספורות לאחר עזיבתה של האישה המרכזית, ארבע ידיים חסונות תפסו בנערה הרצוצה ונשאו אותה אל עבר החוף - חזרה אל גורלה.

מטה לא הייתה יכולה לשאת את הדבר. כל מה שהיה בתוכה וידע תבונה, לא הסכים. פשוט לא הסכים.

היא רצה כמיטב כוחותיה אחרי שני הגברים החסונים והצליחה להשיג אותם כשהם לא הספיקו להתרחק רבות מהאגם שבו הבית עמד. היא הודתה בלבה לכוחות הנעלמים על שמשקל הנערה הכביד את צעדיהם וכך היא הייתה יכולה להגיע אליהם בזמן. היא התחננה ושידלה וניסתה הבטחות מכל סוג, לבסוף רק דמעותיה ונפילתה על האדמה בתחנונים של ממש, הצליחו להביאם לעשות כרצונה.

היא שבה אל הבית ואספה את המעט שהיה נחשב בבעלותה, כולל מנה פעוטה של מזון, ויחד עם השניים הלכה אל עבר אחד מהבתים הנטושים. אלה שרוחות מסתוריות גרות בהם ואנשים אינם רוצים בהם יותר.

רק כאן, היא ידעה, תוכל לשמור ולטפל בנערה.

היא לא הבינה כיצד שבט שלם יכול להיות אכזר כל כך, היא לא ידעה שעד אותו היום הייתה חלק ממשפחה כל כך חסרת רחמים, היא ויתרה על כולם. רק בכך שעזבה והלכה מהם, מההגנה של השבט, מההבטחה למזון אותו צדים הצעירים, מהחום של האש הבוער, מהביחד, רק בעזיבתה הייתה יכולה להבטיח תקווה לנערה שמצאה על החוף.

מטה הזקנה לא ידעה מה היא תעשה, כיצד תחיה ואיך תתחמם בלילות בלי אש, היא רק ידעה שהיא אינה יכולה, ויותר מכך, אינה מוכנה לוותר על הנערה - לא, היא לא מוכנה לוותר על רחמה החיה שיודעת רחמים וטוב.

היא ידעה את עצמה שוב כשגרונה נשנק והיא הרגישה את עצמה פולטת מתוך פיה טעם מבחיל ומעורר גועל של ממש.

עיניה נפקחו ושוב העשב היה מעליה.

היא לא זכרה דבר.

היא לא זכרה דבר על עצמה ועל חייה מלבד זה שהיא באה מההרים.

גופה עדיין כאב אבל הרבה פחות. ההקלה על הגוף הביאה אותה לעירות לכאב הפנימי שבה - כאב שהיה עמוק וצורב ומאיים הרבה יותר מכל שבר או ריסוק שהייתה יכולה לחוות בגופה.

הטעם בפיה היה נורא - טעם של ריקבון ומוות.

לפי מה שהריחה מסביבה זו לא הפעם הראשונה שהיא פולטת גועל שכזה.

הייתה לידה אישה שהיא לא הכירה. אישה זקנה שפניה נראו טובים אולם היא לא הייתה יכולה להיות בטוחה. דבר לא בטוח אחרי מה שקרה.

אבל מה קרה?

היא לא זוכרת.

היא לא זוכרת דבר פרט להרים.

אפילו מילים אין לה. היא ניסתה לדבר אולם לא זכרה מילים.

הזקנה שלידה מילמלה אליה דברים אולם השפה הייתה זרה לה. זרה לחלוטין.

ראשה עטור השיבה של הזקנה נד מצד לצד כשהיא ניסתה להכניס עוד מהדבר הנורא אל פיה של הנערה וזו סירבה לבלוע גם הפעם. היא פלטה את הצחנה ממנה לא כי בחרה בכך, אלא כי גופה דחה את התערובת, שהיו בה חתיכות של מוות באופן כזה, עד שהיא לא הייתה בכלל בשליטה על הנעשה. הגוף הקיא ודי.

"נו מטה, היא התעוררה אני רואה." זו הייתה המחליטה שנכנסה באותו הרגע לבית.

בסימן של עין הורתה לאחד הגברים שבאו עמה להדליק אש בבית הרוחות הנטוש. היא הסתכלה סביב וראתה את ההזנחה בבית ששנים לא גרו בו. הגג לא היה שלם והיו חריצים רחבים מדי בקירות וודאי הקור חודר בלילה. חודר מאוד.

"אני לא מבינה מה קורה איתה. אני מאכילה אותה את האוכל הטוב ביותר שיש - מרק ציפורים עם הבשר הטוב ביותר שיש לנו ועם כל הברכות שהכנסתי בו כשהכנתי אותו, והיא עדיין לא מוכנה לבלוע."

"הממ... אחרי הכל, מטה יקרה, אנחנו לא יודעות עליה דבר."

"נכון. את באמת צודקת. תודה על האש."

"זה שאת החלטת לעזוב אותנו בעבור הזרה, לא אומר שאנחנו בוחרות לעזוב אותך."

עבר בין שתי הנשים חיוך.

חיוך של היכרות של שנים.

חיוך של ידידות ארוכת זמן מאוד.

בדיוק באותו הרגע הנערה השכובה ניסתה למצוא מילים והחלה ממלמלת דבר.

המחליטה התקרבה אליה, רכנה בכבדות של גוף גדול ולא צעיר אל הריצפה של בית העץ הרעוע והצמידה את אוזנה אל פיה של הנערה.

מה היא שמעה ומה הנערה אמרה לה, לא ידוע. היא התרוממה ואמרה למטה הזקנה:

"הנערה הזו לא תאכל בשר לעולם. תכניי לה דבר משורשים ועלים."

"הממ..." היה כל שמטה ענתה.

"את בטוחה בזה אחותי?" שאלה המחליטה.

"יותר מאי פעם. מעולם לא הייתי בטוחה כמו שאני בטוחה עכשיו."

"אם כך, מחר נגיע עם פרוות ונסדר את הבית החדש שלך."

"תודה מעמקי רחמי."

"אל תודי לי עוד בינתיים. בואי נראה מה יקרה כאן ואם עדיין נחיה, תודי לי כשנהיה בטוחות שאנחנו בטוב."

ההברות הזרות שלא התחברו למילים בשום צורה ושהיו שייכות מבחינתה לעולם אחר משלה לחלוטין, לא החזיקו אותה ערה. הכאב שבתוכה היה עמוק. עמוק מאוד וקשה. עיניה נעצמו פעם נוספת והיא קיוותה שהפעם הן לא תפקחנה יותר לעולם.

אני רואה אותה אחרת עכשיו:
היא עומדת עירומה. באיזו דרך, גופה החבול מצליח לעמוד. היא לא נראית כואבת או סובלת.
עיניה עצומות והיא עומדת בדממה ובמוכנות.
היא עומדת בתוך שמיים בצבע ארגמן זרועים בכוכבים, בטוחה שבעוד רגע הכל יגמר.

ואז שמעתי את הניגון המופלא ביותר ששמעתי בחיים האלה.

אני שומע אותו גם כן.
אלה ה-מוֹרְיָנוֹת הקדושות. הן שרות כדי להשיב את הנערה לחיים. היא אולי רוצה למות
אבל לאם העולמות יש תוכניות אחרות בעבורה. מובן שאי אפשר לאלץ מי לחיות - אבל
אפשר לפתות.

היא שלחה את המוריאנות הקדושות.
בתוך שאני שומע את השירה המופלאה, זכרתי את חניכתי עם לְגִנָּה הטובה. חניכה שעסקה רבות
בטקסי חיים ומוות. היא זו שסיפרה לי על יישויות החיים הקדושות אשר מפתות אותנו להישאר כאן,
להחזיק בתקווה ולאחוז בחיים הטובים שאמא נותנת לנו גם ברגעים בהם האופל והייאוש סוגרים
עלינו מכל צד. זכרתי את תיאורה של לגנה את היישויות הללו: נשים שחציין התחתון הוא זנב דג
עוטף קשקשים זהובים וורודים. נשים בעלות ארבע ידיים אשר בכל אחת מהן ישנה עין שרואה
אותנו - רואה כל אחד ואחת מאיתנו ורואה אותנו בטוב. על ראשן כתר כוכבים נוצץ והן שרות לנו את
החיים. שרות לנו את כל הטוב שיש בחיים, את כל הטוב שיכול להיות לנו בחיים ומבטיחות הבטחה
אחת שקשה מאוד לעמוד בה: הטוב ביותר עוד לא קרה לנו - הוא עדיין בדרכו אלינו.
פיתוי של ממש.

אני זוכרת שלא הייתי יכולה לעמוד בשירה הזו ופקחתי את עיניי היישר אל תוך מבטה הטוב של מטה.
פקחתי את עיניי, ולמרות הכל, חייתי.

לְלִינָה ישבה ממולי ועיניה רחוקות מאוד. דמעות זלגו מהן באיטיות רבה שהזכירה לי את הליכתן של
הנשים הזקנות ביותר, ובעיניה היו אנשים שלא הכרתי ומקומות שלא ראיתי מעולם עד לפני רגעים
ספורים.

היא הייתה עטופה בשחורים, ממש כמו כל שאר החונכות שלנו באי המבורך. שיערה, כמו שיערן
של האחרות, היה אסוף כמגדל מעל לראשה והיה מכוסה ברדיד שחור אשר נשפך ממנה והיה כמו
שמיכה עדינה שכיסתה מעל בגדיה השחורים כליל. שלא כמו החונכות האחרות, מעולם לא ראיתי
אותה עודה תכשיטים. תמיד רק בשחורים המסורתיים. מלבד בטקסים. בטקסים כל אחת מהחונכות
שלנו הייתה לובשת את הבגדים המסורתיים שלה וללינה לא הייתה שונה בכך - בטקסים היא הייתה
טירוף של ממש. בשיערה היו נשזרות עשרות נוצות אנפה אפורות, ידיה ורגליה מולאו במחרוזות
עשויות צדפים שחורים שקשקשו ורשרשו בכל צעד וכל ניע שלה, פניה נצבעו בדוגמאות ספירליות
בצבע לבן וגלימתה הלבנה הפשוטה נתנה לכל אלה להיות הדבר הזר ביותר והשונה ביותר שאי פעם
ראיתי. היא הייתה ממש אֵיִינָה - אם הרוחות. כמובן שהשרשרת המכושפת שהיא קיבלה מהציפור
האהוב, דרוו, בפעם הקודמת שהגיע לבקר אותנו הייתה המרכז של הסערה - תליון מתכת עגול
ומושלם ועליו חקוק הסמל של אדונית כל הרוחות בבריא - שלושה עיגולים אחד בתוך השני בדיוק
מושלם.

אבל עכשיו לא היינו בטקס, היינו באוהל שלה שהיה כמו שאר האוהלים העגולים של החונכות באי
שלנו, צבעוני כמו החיים בעצמם. דוגמאות בשלל צבעים סובבו אותנו והאש שריצד לצדנו האיר

אותם בנעימות. בחוץ היה לילה וחושך ורוח מקפיא - כך הוא הדבר בעונה זו, אולם בפנים היה חם וטוב. חם וטוב.

פתאום היא מצאה אותי שוב לצדה. הפרדנו את ידינו והיא הצליחה למצוא בתוכה חיוך קטן ובאמצעותו לשוב אליי.

אני מאוד מודה לך על העשייה הזו שאתה עושה בעבורי. מעולם בכל שנתיי באי לא ביקשתי ממני מחניכיי לעזור לי, אולם אני מרגישה שממך אני יכולה לבקש עזרה. אתה הרי כבר בתום הכשרתך ועוד רגע גם אתה תצא לדרכך וספק רב בלבי שהגבירה תפתח בפניך את הדרך חזרה לכאן. הרי מעולם מי מאחיק לא שב אלינו - לאם העולם יש תוכניות אחרות בעבורכם, ופתאום ידע לבי שממך, רגע לפני שאתה עוזב, אוכל לבקש עזרה.

התבוננתי בפעמון השחור שהיה מונח לצדי ושקיבלתי ממנה בתמורה לעזרה. זה היה פעמון מאוד מיוחד. הוא היה עשוי ברזל שחור וצורתו צורת ציפור דלילה - ציפור בעלת שלושה ראשים ושמונה כנפיים. אומנות החרשות של הפעמון הפעימה אותי. ידעתי שבאי המבורך יש דברים שבעולם כולו אינם: בדים, שמיכות ארוגות ורקומות, מיני תכשיטים ואפילו האוהלים העגולים שלנו - הצבעוניים של החונכות והשחורים של איון - של החניכים, כל אלה היו פלאים שלנו היו, אולם במקומות אחרים לא נראו, ועדיין הפעמון השחור והקטן הזה אשר מעבר ליופיו ולעדינותו שלא ראיתי כדוגמתה מעולם, עיני הציפור בו היו נראות כבוערות באיזה כיסוף עתיק, היה מעבר לכל דבר שעולמנו הכיר, כך הרגשתי בוודאות.

הפעמון הוא תמורה קטנטנה בעבור מאמציק. אתה מבין, אני כמעט מרגישה שלא הייתה לי ברירה אלא לבקש את עזרתך - כמעט נדמה לי שהגבירה בעצמה רוצה בכך שאתה תמצא בעבורי את עברי, תזכור איתי ובעבורי את סיפורי הראשון, את שורשיי שנעלמו ממני.

ומה שקרה כאן עכשיו, עובד בעבורך?

הדיוק הוא כה רב ולכאלה פרטים עד שאני נפעמת. גם ישנם דברים שלא ידעתי. מטה מעולם לא סיפרה לי על הקורבן הגדול שלה בעבור חיי, ונדמה שלמרות שאני לא הייתי מודעת לקורה, עדיין הזכרונות הללו בתוכי ואתה יכול לזכור אותם בעבורי. אני מקווה שיש עוד כאלה.

את יודעת, מורה מכובדת, שאני רואה רק מה שאמא מראה לי.

יודעת גם מבינה ועדיין אני בטוחה שאת החלקים החסרים בסיפורי, עוד נגלה.

היה לי זמן.

את חניכתי סיימתי והדרכים כבר החלו למשוך אותי, אולם השה-נה השחורה הזקנה, שמתת המילים השחורות שנאמרות בלי קול ונישאות למרחקים היא אחד מכוחותיה, סיפרה שדרור הודיע לה שבסתיו הקרוב הוא יגיע אלינו, ואני החלטתי לחכות לאחי האהוב שלא ראיתי כבר למעלה מארבעה חורפים שלמים ולעשות את צעדי הראשונים כנווד בעולם, ביחד איתו.

היה לי זמן ושמחתי לעשות דבר בעבור מי מהחונכות שאהבו אותי כל כך במשך כל ארבעה עשר החורפים בהם שהיתי עמן.

היה לי זמן וידעתי לפי תנוחת גופה של ללינה שהזכרון שזכרתי למענה טלטל אותה היטב ולא הייתי בטוח שהגוף הזה, שכבר לא היה צעיר, יוכל להחזיק עוד כרגע.

שנמשך מחר בבוקר? יש לנו זמן לפני ההכנות לטקס של מהולה הזקנה.

ללינה רק הנהנה - היא שוב הייתה רחוקה ממני, מחפשת משהו בתוך מבוכי העבר והזכרונות שהם צופנים בעצמם כמו אוצרות שממתינים מעבר לעיקול שלא תמיד פשוט למצוא.

אספתי את הפעמון אליו ויצאתי את האוהל אל תוך הלילה ואל תוך הרוח העז.

בידי הפנויה אספתי את צמותי השחורות לבל יכו בפני כחבלים שהרוח מצליף בהם ועשיתי דרכי אל האוהל שלי. ראיתי כיצד בתיאום מושלם אחת האמהות השחורות נכנסת אל האוהל של ללינה עם מגש שעליו, הייתי בטוח, מונח אוכל שייטיב עימה.

בתוך אוהלי השחור היה שקט. ענברים אחרונים של האש שהדלקתי לפני שיצאתי לענות על קריאתה של ללינה, אם הרוחות המכובדה, עוד בערו במעגל האש. ליביתי אותם מעט וקיוויתי שאף אחת מהאמהות השחורות לא תמצא את דרכה גם אלי עם מגש מזון - העדפתי אני לעשות את הדרך אליהן בקור הזה ולא לגרום למי מהנשים היקרות הללו להתמודד עם הרוח.

לפני שהספקתי לעטות את השכמיה החמה שלי ולצאת כדי למנוע את שקיוויתי שלא יקרה, אחת מהן נכנסה אלי ומגש בידיה. החיוך בעיניה היה לי אושר גדול. אילו נשים יקרות הן האמהות השחורות שלנו. שלא כמו המדריכות, הן לא נשות כוחות ולא נשות עוצמה. אלו נשים פשוטות מפשוטות, אשר תפקידן באי שלנו הוא לא פחות מאשר לחיות אותו. נשים אלה הגיעו בדרך כלל עם דרור הציפור שלנו כשהן נמלטות או בורחות או מחפשות אחר דבר שמצאו דרכן, אצלנו. הן היו המכבסות, המבשלות, הסועדות, העוזרות לזקנות והתומכות בפגועים. הן היו אלה שהגיבו לקריאת אחיי הצעירים בלילות. היו כאלה שנמצאו על ידי הציפורים של אם העולמות בגילאים מאוד צעירים - חלקם ממש תינוקות, והאמהות השחורות שלנו היו יושבות איתם בלילות, מלמדות אותם ללכת ושומרות עליהם עד שהפכו מבוגרים מספיק כדי לעבור לאחד מהאוהלים השחורים עם מי מהבוגרים.

אני הגעתי כשהייתי בן שבעה חורפים. אל אוהל זה ממש הגעתי כשהיו בו כבר שני איון בוגרים ממני. האחד, ענן, היה בן עשרים וחמישה חורפים והשני, אלון, היה בן תשעה עשר חורפים שלמים.

הם עזרו לי מאוד ותמכו בי רבות כמו שאחים בוגרים של ממש עושים. זכרתי גם את ההצקות ואת התעלולים, אולם כל אלה הפכו את השהות באי רק יותר משפחתית. כיוון שהגעתי בוגר לאי לא נזקקתי לעזרתן הצמודה של האמהות השחורות, אולם מהר מאוד למדתי שבלעדיהן, האי היה קמל ונובל מתפורר לגמרי. לגמרי.

כשלקחתי את המגש מידיה של האם השחורה והודיתי בחיוך ובנישוק על הלחי והיא יצאה לה להמשך עניינה, חשבתי על כך שאין להן שמות. מרגע שהאישה מגיעה לאי, עוטפת את עצמה בשחורים, בדיוק כמו שאנו עוטפים את עצמנו בשחורים, היא מוותרת על שמה והופכת להיות רק "אמא". אפילו הזקנות שבחונכות קוראות להן "אמא" ומרכינות ראש בפניהן בכל מפגש, כדי להביע את תודתן ואת הערכתן לעשייתן באי ובעולם בכלל.

הנחתי את המגש והחלטתי שעד שהמרק שעליו יתקרב מעט, אתיר את צמותי ואכין את שיערי לקראת קליעתו מחדש למחרת היום.

האוהל השחור היה שלי בלבד. אחיי הבוגרים כבר מזמן עזבו אותו, הצעירים שאני ליוויתי כבוגר בעצמי משך כמה חורפים הועברו לאוהלים אחרים, ובכלל, ניתנה לי האפשרות למעט פרטיות רגע לפני שאני עוזב את המקום.

פרמתי את צמותי כשלמרות שאני מנסה לעכל את שקרה כעת עם ללינה ומראות עברה, מחשבותיי נדדו לבת אֶקְיוֹנָה, גֶלְנִי האהובה, שהרעיון לקלוע אותן נבע לראשונה ממנה. שחורה הייתה בת אקיונה זו, שחורה כלילה בעצמה וקרחת לחלוטין. והיא הייתה אחת מהשומרות של העין של אוֹמְנָאן הקדושה. זכרתי כיצד היא לקחה אותי והושיבה אותי בחיקה ולאט לאט סירקה את שיערי השחור והפרוע. בעדינות רבה ניקתה אותו משלל העשבים והענפים ומי יודע ממה עוד, ופרמה את כל הסבך שהוא היה, עד שאפשר היה לקרוא לו שיער באמת. אחר כך, בסבלנות רבה ישבה וקלעה אותו צמות

צמות רבות ודקות, וכך הפכתי לצבי בעל הצמות השחורות. זה היה הכינוי שבו אחיי הבוגרים קראו לי בצחוק עדין.

אהבתי את סידור השיער הזה ואולי אהבתי אותה, את גלנדי, על שהיה לה איכפת ושהייתה לה סבלנות והיה לה לב טוב וידיים רכות וחמות, ואולי אהבתי את המיוחדות שהרגשתי בסידור השיער הזה, בכל מקרה, אהבתי אותו והמשכתי בו. כל כמה שבועות הצמות נפרמו והייתי מתיישב לרגליה של גלנדי הטובה שכבר לא הייתה יכולה לשאת אותי בחיקה כי הרי גדלתי מאוד, והיא, בעדינות שרק ידיה שלה מכירות, סירקה את שיערי השחור וקלעה אותו צמות צמות.

אני רואה אותה הולכת לצד הזקנה שהצילה אותה, מתכופפת ושואלת:
"מה השם של הצמח הזה שנראה כמו נוצות של אור לבנה כסוף?"

מחזור שלם של שמש עבר בטרם למדתי את השפה של בני השבט.
מחזור שלם.
השפה שלהם הייתה כל כך מוזרה באוזניי עד שכמעט היה בלתי ניתן לי לדבר אותה. איני יודעת מה היה קודם כי אין לי כל זכרון משפות שקדמו לזו, אני רק זוכרת שהשפה הייתה זרה לי.

אני רואה את מטה עונה:
"לְלִינָה - זהו הצמח שעוזר לנו להיות נשים."
"אוכל להיקרא על שמו?"
"זה השם שאת בוחרת לך במקום שהוא שאין לך זכרון ממנו?"
היא הנהנה בשקט בעודה מלטפת את העלים העדינים.
"אם כך ללינה היא את."
"ללינה היא אני."
"את יודעת שאשת הסתרים שואלת עלייך?"
היא רק נתנה שאלה בעיניה אבל לא הגתה מילה.
"היא רוצה לדעת איך את מסתדרת עם הרוחות שאת הקולות שלהן אנחנו שומעות בבית שלנו."
"אני מסתדרת איתן טוב מאוד."
"כך גם אני אמרתי לה."
הן המשיכו ללכת באיטיות בשקט.
"את רוצה ללמוד להיות אשת סתרים בעצמך ללינה?"
"אני?"
"את."
פתאום משהו ניעור בה. משהו שהיה שייך להרים שאליהם היא בעצמה הייתה שייכת. היא לא ידעה מהו אבל היא ידעה שני דברים - היא רוצה בכך מאוד, והיא בסכנה מכך - סכנת חיים של ממש.
"אני לא יודעת מטה. אני חייבת?"

"כרגע את עדיין לא חייבת דבר. את צדה ככל הצעירים, את דואגת לי לכל צרכי, המחליטה מסכימה שאנחנו עדיין חלק מהשבט והכל עדיין בטוב. כרגע את לא חייבת, אולם אם את רוצה ובעצם גם אם את לא רוצה, חשוב שתדעי במהירות וכך נוכל לתכנן את צעדינו בתבונה כי אם אשת הסתרים תחליט שהיא אכן רוצה כך - הברירה כבר לא תהיה אצלנו." "אז מה אנחנו כבר יכולות לעשות כדי להשפיע על גורלי?" "הרבה ילדה, הרבה מאוד."

הקשיבי לי עכשיו טוב טוב. אני לא יודעת מהיכן הגעת אלינו ומה הייתה הדרך של האנשים אליהם היית שייכת פעם, אצלנו אנחנו תמיד יודעות דבר אחד - הכוח הוא של האישה והכוח הוא באישה תמיד, והדרך הטובה ביותר לעשות בו שימוש היא במילים שלנו. אז המילים שלנו הן הכוח שלנו להביא את חיינו לצד אחד או לצד אחר לפי בחירתנו. אנחנו יכולות לעשות הרבה כדי להביא אותך אל תוך ידיה של אשת הסתרים ואנחנו יכולות לעשות רבות כדי לחלץ אותך מידיה בצורה נעימה ונוחה גם כן. אני מציעה שתחליטי במהרה כל עוד האפשרויות הן שלנו." אחרי מספר צעדים נוספים היא נעמדת.

ידעתי איזו ידיעה באותו הרגע, אני נזכרת עכשיו. ידעתי ידיעה פנימית מוחלטת. ידעתי שנועדתי להיות אשת סתרים. ידעתי שלא אהיה תלמידתה של אשת הסתרים של השבט, אהיה אשת סתרים אחרת לגמרי, ועדיין אהיה אשת סתרים.

"אני רוצה להיות תלמידתה של אשת הסתרים, מטה."
"את בטוחה ילדה? אין כאן דרך חזרה."
"אני בטוחה מטה אהובה, מפחדת עד תוך רחמי ואף יותר מכך, ועדיין רוצה."
"שהרוחות הקדמוניות ילוו אותך בבחירותיך בתי."
"שהרוחות הקדמוניות ילוו את כולנו מטה, את כולנו."

הטקס הערב עומד להגיע ויש להתכונן אליו אהוב.
כן, חונכת אהובה.
זה מספיק להיום. איני רוצה שנעכב את כולם ואתה עדיין צריך לסדר את היער שעל ראשך השחור.
היא חייכה ואני גם כן.
אגיע לגלנדי מיד כדי שלא אעכב גם אותה מההכנות לטקס.
תודות אהוב, אני מרגישה שאנחנו מתקרבים לחללים החסרים לי, מתקרבים מאוד.
אני מאושר שאת מרגישה שאנחנו מתקדמים.
אפרוש כעת ונפגש באַשְׁאִי.
ניפגש שם אהוב.

אשאי, זאת המילה בה הרהרתי בלכתי לעבר אוהלה של יולדת הצמות של ראשי. מילה אחת בשפה העתיקה והקדומה שבה כל העולמות כולם מדברים. מילה אחת שיש בה כל כך הרבה משמעויות: מטבח, רחם של אישה שכבר אינה מדממת עם הלבנה, סוד קדוש, ביצה של זוחלים קדמוניים, מקום של טקסים.

כן, מקום של טקסים. והאשאי שלנו היה בפסגת הגבעה הגבוהה שבאי... וכמובן במטבחים הטובים של האמהות השחורות של כלנו.

בעודי לבוש בבגדיי השחורים הטובים ועושה את דרכי במעלה הגבעה כשכל שיערי קלוע למשעי ונוצץ מברכות ידיה של גלנדי, מחשבותי הובילו אותי להגות בגורלי. הלילה מהולך הזקנה מחזיקה את הטקס. זה הטקס שלה. כמה מבורכים אנחנו, איון. מבורכים עד בלי קץ שאנו נחנכים באי המבורך על ידי נשים שונות של עוצמה אשר מגיעות ממסורות שונות ומגוונות. כך הוא הדבר וכך תמיד היה הדבר - האמא הגדולה של כלנו שולחת קריאת הזמנה לנשים ממסורות שונות של דרכי הקדושות והנשים באות. כל אחת היא אשת סתרים או כשפים או עוצמות או סגולות, כל אחת הלכה את דרכה של האם האדירה של כלנו ועשתה פלאות בעולמנו, וכל אחת מהן שמעה את הקריאה והלכה בעקבותיה אל האי המבורך הזה כדי להיות החונכות של איון. ואנחנו, אנחנו הנושאים של הגבירה בעצמה. אנחנו הם אלה שבמשך מיליוני שנים ואפילו יותר מסתובבים בבריאה הזו ובאחרות, בעולמות שאין להם כל שם וזכרון בשפות של העולם הזה, ובזמנים שהם מיתוס וחלום בעבור אנשים וכוכבים גם כן, ונושאים את ברכתה של הגבירה. ומה לנו שאנו זקוקים לחונכות, מופלאות ככל שתהיינה? כדי להזכיר לנו את שהמוות השכיחה.

זהו תפקידן של החונכות שנמשכות אל האי המבורך - לעשות כדי לעורר אותנו אל הזכרון של הווייתנו האמיתית והפנימית. וכיצד הן עושות זאת? כל אחת לפי שיטתה, לפי דרכה ולפי נסיונה ונטיית רחמה החיה.

אנחנו לומדים טקסים וכשפים, אנו עוברים חניכות ותהליכים קשים ופשוטים והכל כדי להפגיש אותנו עם עצמנו מספיק עד שנדע מי אנחנו ומה אנו עושים כאן בעולם, עד שנשמע את קולה האוהב והמבורך של אמנו ונדע אותו בכל רגע ובכל מקום שבו נהיה, עד שנהיה שוב נושאים של ברכתה של האחת שהיא לבנו וחיינו ובחירתנו לעולמים ונדע שאנו שלה, שהיא שלנו ודרכנו היא תהיה בעולם. אז בזמן הלימודים החונכות לובשות שחורים כמונו, כמו אוהלינו, כמו האמהות השחורות וכמו צבעה של האמא הגדולה בעצמה. כך אין דבר שמסיח את הדעת ואנו מרכז העניין. בטקסים השונים שהן עורכות בעבורנו ובכלל, בגדיהן המסורתיים נלבשים והסמלים שעליהם, המילים, התנועות, הריקודים והשירים מעוררים בנו זכרונות, ממש כחלוקים קטנים וגדולים המושלכים אל המים ומכים אדוות, כך בגדיהן וכלי אומנותן מכים בתוכנו אדוות של התעוררות והזכרות.

הלילה מהולה, בת הים, מחזיקה את הטקס. מהולה היא הזקנה שבחונכות ולכן גם המנהיגה שבאי. אולי בגלל סיבה פשוטה זו אף אחת מהחונכות לא מצליחה לשחרר אותה מחובת קיום הטקס ומהעליה אל מקום הטקסים המקודש שבגילה כבר אינו דבר פשוט כלל ועיקר. היא עדיין מתעקשת לקיים את כל הטקסים של מורשתה ומתעקשת גם כן לקיימם לפי המורשת של האי, בפסגת הגבעה, באשאי שלנו. ועקשנותה היא ברזל של ממש.

כולנו ידענו שהיא יוצאת שעות רבות לפני הטקס אל המקום כשהיא מלווה בשתי אמהות שחורות. היא יודעת את כבודותה ואת קושי הדרך בעבודה ואינה מוכנה לעכב את הטקס או מי מהמשתתפים מלבד שתי אמהות שחורות שהן ידידות נפש בעבודה וחיות עמה באי כבר שנים רבות. כל מי שניסה לעזור בטיפוס, זכה בנהמות ואחר כך בהתנצלויות מחויכות, כל מי שניסתה לשכנע אותה לעשות את הדברים אחרת, קיבלה שיעור על אחריות ועל מחויבות לדרך. מהולה היא המנהיגה והיא הקובעת והיא עולה לכל הטקסים לאשאי שלנו ובזה הדבר נסתם.

הלילה יהיה טקס של תקווה.

מבורכים אנחנו מאוד בזמן הזה כי זהו זמן של טקסים רבים. מחר בִּילֵשׁ, הַבְּאֵהִינָה שבאי, תערוך על הפסגה את טקס השפע שלה.

טקסים מרובים יש לנו בעונה זו ואנו מבורכים ביותר בכל אחד מהם.

על הפסגה עמדה מהולה כל כולה זורחת. היא נראתה נפלא, ללא ספק, ועדיין זריחתה הייתה בשמחתה על הטקס שהיא כל כך אוהבת ושעוד רגע כולנו ניקח בו חלק.

בעודי מוצא את מקומי במעגל לאחר הברכות והחיבוקים, שמתי לב שהיא לבושה בגלימת טקסים חדשה. זכרתי שהיא קיבלה את הבד הירוק המיוחד הזה מהחלילן שעבר באי לפני כמה ימים. בדרך מוזרה שמו חמק ממני לרגעים ארוכים ולבסוף הסכים לצוף בזכרוני - בִּלְקוּטִיש! בדיוק - בלקוטיש. גם החלילן הלך את הדרך של בוראת כל העולמות. דרכו הייתה דרך הפיתוי וההקסמה. הוא היה זה שנעימותיו היו משחררות בעולמנו את אהבתה של האם האדירה בתקווה שאלה ששומעים את המנגינה ילכו אחריה אל תוך ידיה האוהבות של אמא.

בלקוטיש זה הגיע לאי והוא מחפש אחרי רפואה לבעיה ארוכת לבנות שהוא חווה, והנה ידיה הטובות של זקנת הזקנות שלנו, מהולה, הצליחו להצילו ממנה. בתמורה הוא הגיש לה בד מרהיב וירוק בצבעי הים בשעת צהריים שבו.

הייתי מאוד זהיר עם החלילן הזה בדיוק כפי שהייתי בטוח שאהיה זהיר עם כל החלילנים שאולי אפגוש בדרכי בעתיד. זכרתי היטב את הסיפור על החלילן העיוור. החלילן העיוור אשר משך אל תוך אבדון מושלם למעלה מעשרה כפרים על נשות העוצמה שבהם. אבדון של אופל וייסורים רבים. כך הוא כוח - חשוב לדעת כיצד לנתבו. כוחם של החלילנים שנקראו דורו, הוא בכוח האדיר של ההשראה אשר עוטפת אותם בכל פעם שהניחו את החליל על שפתיהם. אלה שלבם היה מלא באהבתה של האם של כולנו, חיללו את ברכתה ואת נעימות עיניה, ואלה שהיו מלאים בעצמם ובאהבתם לכוח אשר אחזו בו עד ששכחו את הכשרתם ואת זו אשר נותנת בהם את הכוח, מחללים השראה אחרת - לבנה ונוראה, מהפנטת ומטילת אימה, מרסקת תקוות ומנפצת חלומות עד לסנזורים של הנשמה ולשבר של הלב ממש.

והחלילן העיוור היה כזה ממש.

מעולם לא פגשתי בו ולפי עתיקות הסיפור ודאי גם לא אפגוש, ועדיין נזהרתי מהחלילנים. נזהרתי מאוד. מהולה עדיין נראתה נהדר בגלימתה החדשה. שרשראות צבתות הסרטנים הארוכות נחו על חזה ובטנה. כעת הן נראו לבנות וידעתי שברגע שהאש יודלק, הן תוצתנה בצבען האמיתי והכתום.

צמידי אבני לבנה קטנטנות ולבנות היו על ידיה ומתן ירדו שרשראות רבות שכאלה כמעט עד לאדמה. היא עמדה וזרחה את דרכה - דרכה של בת הים ואחות הלבנה הגואה והסרטנים - אָשָׁא-שולין.

הטקס החל בהדלקת האש. האם השחורה שהייתה אחראית על האש ידעה את מלאכתה היטב והרוחות שנשבו על הפסגה לא היו דבר שהסיט אותה ממלאכתה אפילו לא לרגע.

כולנו הנחנו באש את המנחות שהבאנו במיוחד, ולאחר מספר הסברים קטנים, מהולה הזמינה את כולנו לעמוד במעגל סביב לאש, לתת ידיים ולאחוז מעגל, ובתוך רגעים התחלנו את השיר והריקוד שאותו כולנו ידענו - ריקוד ושיר התקווה:

אֲאִירֶשֶׁב אֲאִירֶשֶׁב אֲאִירֶשֶׁב

אֲאִירֶשֶׁב אֲאִירֶשֶׁב אֲאִירֶשֶׁב

נְהוּ נְהִיָּה הִיָּה-הִיָּה אֲאִירֶשֶׁב

אֲתָה טִיבִיָּה אֲתָה טִיבִיָּה אֲאִירֶשֶׁב

יְהִיָּה טוֹב, יְהִיָּה טוֹב, יְהִיָּה טוֹב

יְהִיָּה טוֹב, יְהִיָּה טוֹב, יְהִיָּה טוֹב

גם אם נלך, נרחיק מאוד, יהיה טוב

גם אם לא נשוב ונלך בדרכה של אמנו, יהיה טוב

איזו חוויה מופלאה זו לדעת את האמת הפשוטה הזו של כל הצועדות והצועדים בדרכים של האמא של העולם כולו. היה טוב לרקוד סביב לאש שהאם השחורה שלו שמרה עליו בוער לתפארת במהלך כל הריקוד, לרקוד אותו ביחד עם המשפחה של הנשמה.

פעם, לפני הרבה שנים, היו אנשים שאמרו לי שהם המשפחה שלי. אמרו שאני שייך אליהם ושעלי להשתדל להתאים ולהסתדר. זה היה רחוק מאוד ממני - רחוק חורפים רבים. עכשיו יש לי משפחה אמיתית. משפחה שבה רואים אותי כפי שאני, משפחה שבה חוגגים אותי בדיוק כפי שאמא בראה אותי, משפחה שבה ישנה אהבה של אמת, אהבה של אמת.

אהבתי כל אחת מהחונכות הצבעוניות וכל אחת מהאמהות השחורות וכל אחד מאחיי לדרך שעדיין היו על האי ועברו את הכשרתם להיות איון.

ידעתי שימי על האי ספורים מאוד ושאלה הטקסים האחרונים שבהם אהיה בבגדי השחורים. לפי המסורת, כאשר איון עוזב את האי, הוא מקבל שתי מתנות: גלימת קשת של צבעים כצבעיה של אם כל האמהות ומחרוזת עם צלמיות שונות של דמותה. שני חפצים אלה הם חפצי הטקסים שלנו כדי להזכיר לכל את רבגוניותה של אמנו ושל הדרכים של אלה שהולכות והולכים בה. אני עדיין כאן ולכן אני בשחורים בטקס. נצרתי את הרגעים הללו של השמחה, הצחוק וההבטחה שיהיה טוב, בעודי מוקף באלה שיודעות את הדרך. נצרתי רגעים אלה היטב כי ידעתי שמחוץ לאי יהיה אחרת לגמרי. מחוץ לאי העבודה שלי היא להזכיר את הדרך וללמד אותה. מחוץ לאי אהיה מוקף בדברים אחרים לגמרי.

יהיה טוב, יהיה טוב, יהיה טוב!

אני רואה אותה הולכת ולידה אשת הסתרים. אני מרגיש ששתיהן מאוד מתוסכלות. היא לא מצליחה לקיים תקשורת טובה עם הצמחים כך שזו אינה הדרך שלה, היא לא מקובלת על ידי הרוחות של הקדמונים של השבט כיוון שהיא לא באמת חלק ממנו ולכן גם זו אינה יכולה להיות דרכה. אשת הסתרים גם אינה רואה בה כל כישרון של קבלת מסרים מתבניות נדידת הציפורים בשמיים או מאבנים שנוזקות על האדמה.

אשת הסתרים מתוסכלת מאוד. היא כבר זקנה מאוד ויודעת שלא נותר לה עוד זמן רב בטרם גבירת המוות תגיע כדי לקחת אותה, ואין לה עדיין יורשת. היא חשבה שהזרה עם הסימן המוזר על הפנים תהיה היורשת שלה כי מהשבט לא מצאה כל אחת אחרת שתתאים, והנה כבר שני חורפים עברו תחת חניכיה והנערה לא מגלה כישרון לדבר מהאומנויות הנסתרות.

היא בעצמה גם כן לא מבינה מה קורה איתה.

הייתי אבודה.

רציתי מאוד לשמוע את הצמחים מדברים אולם לא היה בי הדבר שיכול היה להאזין להם. רציתי את הכוחות הנסתרים כי ידעתי שבהם אוכל למצוא לעצמי מקום ושם אוכל להיות באמת, ועדיין העולם היה אילם אליי או חירש אליי או אולי אני הייתי נעלמת בתוכי ממנו ולא מצליחה לפתוח איזה קשר שהיה קשור בתוכי ולא הסכים להשתחרר.

למרות שידעתי היטב מהו הקשה, ידעתי אותו כבר זמן מה, בחרתי עדיין לשתוק. כאשר יהיה הזמן המתאים לדבר על ידיעותי, אמא תראה לי את הדרך הזו. כרגע התבקשתי לזכור ולא לדעת וזה הדבר שאני בוחר לעשות.

"אקח אותך אל העץ הקדוש."

"מה?"

"החלטתי - נצא למסע אל העץ הקדוש והוא יראה לנו את הנתיב שלך כדי שאוכל ללמד

אותך ללכת בו לפני שאעבור את הלבנה האחרונה והשבט יוותר ללא אשת סתרים."

"חשבתי שהעץ הקדוש הוא מרחק של ימים מכאן."

"אכן הוא כך."

"ושתינו נלך אליו למרות זאת?"

"כך הוחלט."

"את בטוחה שגופך יאפשר לך?"

"הוא חייב. אין לנו כל דרך אחרת."

"מתי נצא?"

"מיד עם בוא האביב."

כמה טוב שאשת הסתרים בחרה לחכות לאביב ולא לצאת מיד. כך הייתי יכולה להיות עם מטה הטובה ברגעיה האחרונים.

זה בדיוק מה שאני רואה, מורה מכובדת.

אני רואה את מטה שוכבת בבית הכלונסאות ולידה היא יושבת, מלטפת את שיערה הלבן ושרה שיר שקט ומרגיע.

פתאום כל הבית התמלא באור לבן ורך.

אני זוכרת שהרגשתי את זה. לא ידעתי מה אני מרגישה אבל אור לבן ורך זה תיאור מושלם.

האור התגבר ודרך הפתח נכנסה המוות בעצמה. היא הייתה לבושה בגלימה לבנה ונוצצת שנראתה כמו עשויה פרחים לבנים מכוסים בכפור מהבהב ככוכבים. סביבה אור נעים ועדין וניחוחות של פרחים רחוקים רחוקים אופפים אותה.

היא נתנה את ידה בתוך ידה של הזקנה וזו הלכה איתה בחיוך ובנועם. מטה הזקנה הייתה כבר מוכנה למות. היא חייתה חיים מלאים וטובים, היא הצילה את הנערה ואפילו דאגה שיהיה לה עתיד בשבט. היא הייתה מוכנה למות.

כשהשתיים, מוות ומטה הטובה יצאו מהפתח, כל האור והנגה שהיו בו התנדפו אחריהן והנערה נותרה לבדה. לבדה עם גופתה של מטה הטובה, לבדה עם דמעותיה, לבדה עם בדידותה, לבדה בבית כלונסאות של שבט שהוא לא שלה, לבדה בלי דרך.

היא הייתה האישה היחידה שבאמת רצתה בי ואולי אפילו אהבה אותי. היחידה בכל עולמי. היו רבים בשבט שעדיין לא רצו את קרבותי והיו רבים עוד יותר, בייחוד הגברים, שלא רצו את קרבותי בכלל - הסימן הצרוב על פניי הפחיד אותם.

רציתי חום, רציתי קרבה, רציתי אולי אפילו אהבה, אולם רק ממטה הזקנה והטובה קיבלתי את כל אלה. לא באמת ידעתי מה זו אהבה. ראיתי אותה במקום אחד ויחיד בשבט וזה היה בין שני גברים - בולס וקנאן. רק ביניהם ראיתי קרבה ורצון טוב של ממש. הם שילבו ידיים כשהיו אחד בקרבת חברו, הם חייכו בנועם אחד לשני, הם ישנו מחובקים ונתנו חום של ממש אחד לשני. הם אפילו באו ביחד בדרך שגבר ואישה באים ביחד ותמיד בטוב ובנועם, לעולם לא באלימות או בתחושה של חובה או צורך. הייתה ביניהם אהבה ואני רציתי אחת כזו גם כן.

הפעם הראשונה שחווייתי אהבה שכזאת הייתה עם הציפור היקר שלנו. כשפגשתי בו בדרכי אל האי, הוא היה בדרכו אליי לקחת אותי. האמא הטובה של כולנו שלחה אותו אליי, אתה מבין, רק שאני הייתי כבר קצרת רוח והרגשתי שעליי לצאת לדרכי לכאן גם אם איני יודעת לאן אני הולכת ומה יעלה בגורלי.

הוא אסף אותי אל תוך עגלתו והוא ראה אותי ממש. הוא לא ראה את הסימן הצרוב על פניי, לא את בלויי הסחבות שלבשתי, לא את שערי שהרוחות פרעו בדרך, הוא ראה אותי. הוא אהב אותי באמת בעדינות, בחום, בנועם שחיפשתי כל חיי מאז שהתעוררתי באותו בית כלונסאות עגול באמצע האגם. הוא אהב אותי גם בדרך שגבר אוהב אישה עם הגוף. הוא לימד אותי דברים רבים בדרך הזו. הוא לימד אותי אהבה.

ידי עדיין החזיקה בידה ופתאום זכרון זינק לו אל עיניי ואני הייתי בזעזוע מוחלט.

הן הגיעו אל העץ הקדוש - עץ ליבנה בודד, והיא בדרך טבעית ופשוטה ביותר התיישבה לצדו, הרימה מהאדמה שתי אבנים לבנות-חלביות והחלה להקיש בהן זו בזו.

אם האמהות כולן!

העץ הוא טיפה!

העץ הוא דמעה אחת של אמהות עצי הפולחן השחורים!

הו העוצמה! הו איזו קדושה!

לא דורות חלפו מאז ראיתי את האמהות הקדושות - עידנים חלפו! עידנים!

צף בי הזכרון ואני הייתי איתו.

אולי ללינה דיברה אי שם מאחוריי בעולם הלא חשוב כל כך כרגע, אולי גופי גם כן כרע ברך אל מול מה שידעתי שעומד להתרחש.

אולי.

אני הייתי ישוב שם:

היינו על פסגה רחוקה בעולם שנולד הרבה מאוד לפני שכוכבי השמיים של העולם הזה היו עוד חלום בלבד. שם עמד העץ הבודד וסביבנו רעמו ברקים בריאתיים או אולי תופי קדמוניות או אולי שירים של הרים שנישאים בתוך חלל אינסופי של מרחב אדיר.

אחת לאחת הן הגשימו את עצמן סביבו.

מתוך לבנה שחורה הן התגלמו,

מתוך חושך,

מתוך כפור תכול,

מתוך טחב

ומתוך כוכבים.

אחת אחר השנייה הן הופיעו סביב העץ.

כל התשע.

אופפות שחורים כערפילים שנעים בלי קץ, עיניהן קרח מאיר בתכלת ובידיהן מטות שחורים ארוכים מכוסים אבני כוכבים נוצצות וטחב ירוק ירוק ירוק.
הן המלכות הלא מעורערות, הן האמהות, הטובחות, הכשפניות, הסוף.
הן אלה הפותחות את שערי הסודות,
האומרות את הנסתר
ואת שאי אפשר יותר להחביא.
מילותיהן אמת.
תמיד.

אחת לאחת הן תופסות במטות של אחיותיהן וסוגרות מעגל סביב העץ והרעמים שסביבנו אינם מניחים אף לא לרגע.
הן אומרות שלוש מילים של בריאה נוראית ואיומה ושאין לה חזרה, והעץ כולו הופך להיות מדורת אדירים של ברקים שחורים.
ברקים שחורים!
ואז, לפי איזה סימן עלום, הברקים מתחילים להתנתץ מהעץ. כל ברק משתלח לגורלו האחד והמושלם. חלק לעולם כזה וחלק לעולם אחר. ורק הן, הקדושות, יודעות את הגורלות המדויקים כמוות של כל אחד מברקים שחורים אלו.
אמא אדירה, רק הן יודעות.
בעודי על ברכי מפאת הקדושה וההוד, שמעתי אותן:
"העולם משתנה מאוד אחות."
"הבה נאמין שהדברים ששילחנו כעת יטו אותו לכיוון הנכון."
"נאמין."

ידה הניחה לידי וליטפה את שערי.
אתה בטוב אהוב?
הזכרון נמוג ואני נותרתי רועד על הריצפה ועם דמעות שזולגות מעיניי כשני פלגים.
את ישבת לצד דמעת אמהות עצי הפולחן השחורים, הצלחתי לגמגם תוך כדי ניסיון להפסיק את הרעידות ואת זליגת הדמעות.
בשבילי הוא היה רק העץ הקדוש.
אמא אדירה! כמה קדומים הם זכרונותיי.
קדומים מאוד אהוב.
השבט שלך - השבט של איון - הוא שבט קדום ביותר וזכרונותיכם הופכים אתכם לזקנים מאוד מאוד.
ללינה, אני זוכר דברים שקרו עוד בטרם הכוכבים שזורחים בשמיים נבראו!
אני לא מופתעת אהוב. לא מופתעת.
לא ידעתי. מורה מכובדה. לא ידעתי.
הבכי פתאום תפס אותי ולא הייתי יכול לו. שכבתי על רצפת אוהלה של ללינה ששמה הוא כשמו של צמח קטן על אי רחוק, ומיררתי בבכי בלי לדעת את הסיבה.
והיא, החונכת האדירה שלי, אם הסערות בעצמה, ישבה לצדי וחיבקה חזק חזק, מניחה לי לנסות ולכרוך את תודעתי סביב הוויית האמיתית.
כשהצלחתי להרגיע את עצמי, התיישבתי והבטתי בה במבט שואל.

לא היו לי מילים. לא לגבי עצמי ולא לגביה, היא, שבכזאת פשטות ישבה מתחת לעץ הקדום כל כך ומבלי לדעת מה היא עושה, פשוט שיחקה באבנים לבנות.
לא היו לי מילים.

כשישבתי מתחת לעץ שמעתי שהוא אומר לי דבר. שמעתי שהוא שולח אותי למקום קדוש אחר, מקום שבו הקדמונים של הקדמונים של השבט היו קבורים. העץ שלח אותי לדבר עם אימריין הזקן. לקחתי את שתי האבנים הלבנות עמי כי הרגשתי שזו מתנה בעבורי ואחרי שסיפרתי לאשת הסתרים את המסר, רווח לשתינו כי הנה קיבלתי סוף מסר ויש לנו התחלה. אימריין הפך אותי לאם הסערות, אהוב. הוא נתן בי את הכוח ואת הדרך.

אימריין - אני מכיר את השם הזה.
מי זה אימריין?

אתה אהוב לי מאוד, צבי יקר, ועדיין אני החונכת שלך. אם אתה רוצה לדעת על אימריין, לך ותרגל את שאני לימדתי אותך - היזכר ודע!

היא צודקת. היה ברור לי שהיא צודקת.
התיישבתי ויישרתי את בגדיי, ייבשתי את פרצופי שזלג כמעט מכל חור ואספתי את עצמי חזרה אליי. יש עוד מספיק זמן עד לטקס של הערב. אתה עוד יכול להספיק ולעשות כמה דברים עם השם שעכשיו נתתי לך.

אכן נכון.
תודות.

באהבה איון יקר, באהבה. הנה אני רואה שבקשתי אליך לא הייתה רק בעבורי - גם בעבורך היא טובה. אה... הזכרת לי את האבנים הלבנות. כמה אהבתי אותן. חבל שלא לקחתי אותן עמי לכאן. חבל. בכל מקרה, גש לך לעבודתך, מפגשנו הזה תם.

יצאתי לאור יום מסנוור וידעתי שני דברים.
האחד הוא שאני בדרך לקיים את מצוותה של החונכת שלי ולדעת מי הוא אימריין הזקן.
השני הוא, שאני יודע למי יש שתי אבנים לבנות שכאלה ואנסה להשיג אותן בעבור זו שאת שלה הותירה בעברה הכואב.

הלכתי ישירות אל מקום הרוחות הנושבות.
זה מקום שהכרתי היטב.
ממש היטב.

זה אחד המקומות שביליתי בו הרבה מאוד זמן. במקום הקדוש ההוא למדתי כיצד ללכת בעקבות צלילים למרות כל ההפרעות, כל ההטרדות וכל מה שמנסה תמיד לקחת אותנו מהדרך.
המקום המופלא הזה באי נמצא משקיף על חופו הצפוני. הסיפורים העתיקים מלמדים אותנו שפעם המקום סומן על ידי שבעה עמודי אבני כוכבים שקופות לגמרי שהיו מגולפות בצורות מופלאות ושהובאו לאי שלנו מנגה-מו, היבשת הקדושה, בעצמה. אחד לכבוד כל אחת משבע האמהות הראשיות שמהן וביניהן כל הדרכים של הגבירה נארגות ומתהוות.
מעולם לא הצלחתי להעלות את זכרון העמודים הללו בתוכי.
הסיפורים לימדו, שאי שם, בעבר הרחוק, בזמן שכוחות אחרים שאינם אוהבים את דרכי הקשת הרבגוניות של הגבירה הגיעו לעולמנו, הם הרסו את העמודים. הרסו אותם כליל.
אנחנו לא אומרים את שמותיהם של אותם אחרים.

דרכנו היא לא דרך של מלחמה אולם היא גם לא כזו שנותנת קול וזכרון חי לבלהה. אנחנו, איון, זוכרים את השמות שלהם.

אנחנו, איון, ועוד מספר כאלה שזכרון הוא מתת וקללה להן, יודעים מהיכן הם הגיעו לעולמנו. אנחנו, איון, ועוד אלה שידועות להחזיק סיפורים קדומים מאוד, יודעים מדוע הם באמת באו ומדוע הביאו שמד על עולמנו.

ולעולם לא ניתן מילים לידיעות הללו. לעולם.

יחדיו הם מזכרון העולם ויוותרו רק כסיוט ואזהרה אצל אלה שגורלם הוא לזכור. במקום, עכשיו, עומדים שבעה עמודי עץ ועליהם אנחנו קושרים מנחות למקום הקדום הזה, מנחות אותן הרוחות האינסופיים המנשבים במקום הזה מתעקשים לקרוע ולקחת למקומות אחרים.

שבעה מטות לשבע אמהות:

אחד בעבור התמימה הצוחקת,

אחד בעבור היולדת ומביאת החיים,

אחד בעבור הזקנה החכמה ונושאת התבונה,

אחד בעבור ההורגת והממיתה,

אחד בעבור הבוראת והשופעת,

אחד בעבור ההורסת והממיטה חורבן ואבדון,

ואחד בעבור זו ששמה הוא סוד ודרכה היא חניכה אסורה.

התהליך הוא פשוט בדרכו - לשבת במרכז המעגל של המטות ולהגות מילה. אוסף הצלילים שלה הוא מפתח. אם מצליחים להתגבר על הרוחות שמבחוץ ועל תנועותיהם האינסופיים, ואם מצליחים להתגבר על הסערות שבפנים שלעולם חושבות ותמיד יש להן רעיונות כאלה או אחרים, ניתן לעקוב אחרי אסופת הצלילים ולהגיע עד למשמעותן.

קשרתי מנחה על אחד המוטות והתיישבתי במרכז המעגל.

הרוחות, כתמיד, היו בשיאם. אין להם מנוחה ואין להם רגיעה ואין להם סוף. כתמיד. אף פעם.

התחלתי להגות את השם "אימרי".

אמנם לרוחות אין מנוחה אולם אני הייתי מיומן במעגל זה. שעות וימים רבים ישבתי בתוכו ואימנתי את יכולתי.

הרוחות נעלמו ממני וכך גם כל הסערות הפנימיות.

המילה "אימרי" נשאה אותי הלאה ורחוק מהאי המבוך אל תוך הכוכבים. שם התגלתה אליי המסכה של השועל הלבן.

המסכה של השועל הלבן, שידעתי שהיא אדירה בכוחותיה, התבוננה בי ולבסוף צללה לתוך מעמקים. רגע אחריה, צללתי גם אני בעקבותיה וניצבתי בפני אימרי הזקן.

אימרי הזקן היה עתיק ממש - קדום מקדומים.

גלימותיו שעטפו אותו היו עשויות כוכבים או אולי עיניים נוצצות או אפילו אולי זוחלי קדם מקושקשים ונוצצים. שיערו היה ברכה של ממש. ברכה סגולה בזהקת כלילה שהכוכבים עוד לא הספיקו למלאה באורם ולהפכה לשחורה. עיניו היו אלה שדיברו איתי, או אולי אבן הכוכבים המופלאה שתלתה על צווארו דיברה, ואולי שלושתן.

אימרי הזקן הוא המניע את הרוחות בבריאה כולה.

הוא זה אשר נושב ברוחות בעולמנו אנו והוא זה הנושב ברוחות העולמות כולם.

הוא זה אשר נושב בבריאה ומניע את הכוכבים ואת הקשתות שביניהם כך שלעולם יהיו במסע.

הוא תנועה, הוא רוח, הוא קול המסע הפנימי והחיצוני.

הוא מסרים של אמת במסע החיים.
הוא זה שבחר בללינה להיות לו פתח בעולם, הוא זה שהפכה לאיינה - אם הרוחות, הוא זה שנותן בה את הכוח להניע ולהזיז, והוא הנותן לה מילים של אמת בעבור כל מי ששואל.
הוא השועל הלבן שלה והיא פתחו באדמה.
הוא הרוח שלה והיא האימריין שלו בעולמנו.
כשהרוחות סביבי פתאום היו שוב מורגשים, ידעתי שמפגשי הזה עם אימריין הזקן והמופלא הגיע לסופו. זכרתי שזה לא היה לי המפגש הראשון איתו, אולם עדיין זכרון הכרותו הקדום יותר לא היה בי. הנחתי לדברים בינתיים כי ההכנות לטקס צריכות להיות כבר בעיצומן.

הלילה היה לילה של הבאהינה - סהר הלבנה. בילש העדינה צעדה בדרך מיוחדת כה זו, והיא הגיעה לאי שלנו שני חורפים אחריו.
ולמרות שאני הייתי באי זמן רב יותר, עדיין אני הייתי נער בהכשרה והיא הייתה סהר הלבנה בעצמה.
הו - ברוכות הן הנשים העוצמתיות שמברכות את עולמנו בנוכחותן. כמה טוב שהן כאן. כמה טוב.
הלילה בילש תחזיק את טקס השפע והפריין שמגיע מדרכה המחברת אדמה ושמיים בצורה כה הרמונית.
נכחתי כבר בטקס זה מספר פעמים וידעתי את שעומד להתרחש בו. הייתה סיבה להתרגשות. סיבה של ממש.

עם כניסתי למעגל הטקס, ללינה לכדה את מבטי בשאלה מאוד ברורה בעיניה.
הנהנתי שעשיתי כמצוותה ובידיי התשובות לשאלות ששאלתי במפגשנו.
היא החזירה לי חיוך נעים ואני התפניתי למצוא את מקומי.
הטקס החל במילים אותן נשאה הבאהינה בעודה עומדת במרכז המעגל וגלימותיה הלבנות והשקופות, ביחד עם שלל צעיפיה הכתומים והעדינים התנופפו לכל עבר במערבולות מופלאות של רוחותיו של אימריין הזקן. גם כאן הרוחות לא נחים, גם כאן. בירכתי אותו, את אימריין הזקן שמניע את עולמנו בכזו נחישות והקשבתי למילים הטובות של סהר הלבנה:
"הלילה הסהר הטוב מעלינו.

הלילה הסהר הטוב ממלא את רחמי הנשים באור הזהוב והמיטיב.
הלילה הסהר הטוב ממלא את עינינו בדמעות זהובות של הכרת תודה.
הלילה אנו טובלים בשפע שרחם הבריאיה כולה ממטירה עלינו ברוב טובה.
פתחנה את עצמכן,
הכינו את עצמכם,

הלילה הסהר ימלא אותנו ודרכנו את העולם כולו."
האמא השחורה של האש הוזמנה בדרך של כבוד רב להבעיר את האש במרכז ולאחר שכל המנחות לאש המקודש ניתנו וגם מילות ההודיה לזו אשר הציתה אותו, הודיעה באהינה המבורכת שאנו נמתין עד שהאש יהפוך לגחלים כי רק אז היא תוכל להביא אלינו את השפע.
כולם התבקשו לעצום את עיניהם ולשיר ביחד בלחישת הרמונית אחת את המזמור הקדום לכבוד הזוחלים הקדומים של אמא אדמה: שְאִי-הולד.
עצמנו עיניים כפי שנתבקשנו והמזמור החל מתגלגל סביב המעגל. סביב סביב הוא עלה וירד, רעם וגאה ודעך עד שכמעט נעלם. שרנו לכבוד אמא אדמה בעצמה, שרנו לכבוד אנו עצמנו.
האם השחורה שהייתה אחראית על האש טיפלה בו היטב. הזיזה עצים, ערבבה ופתחה, הניעה וסגרה עד שלבסוף, במרכז המעגל שלנו נחה בריכה של גחלים כתומות לוחשות. ענברים של כסף ממש.

או אז קמה הבאהינה בילש ובידה האחת תוף העצמות שלה - עצם אגן של זאב, ובידה השנייה אחת מצלעותיו. ידעתי שאלה עצמות זאב כי היא בעצמה גילתה לי שכך הדבר באחד מהשיעורים איתה. היא הראתה לי את תוף העצמות שלה ולימדה אותי את כל המשמעויות של הסמלים השונים של השפע שעליו.

זה היה כשלימדה אותי את הכוח של פעמוני הלבנה.

היא סיפרה לי ששמה של הלבנה שזורחת כעת בשמינו הוא נְרְחֻמָּה ושהיא אוהבת להתקשט בפעמוני בדולח קסומים שצורתיהם הן ידיים בנות חמש אצבעות ובמרכזן עין קשתות פעורה לנצח. היא הראתה לי את שני פעמוניה שלה - אלה היו ידיים עשויות מתכת כסופה, ממש מעשה אמן, ובמרכז כל אחת מהכפות אבן כוכבים שנצנצה בשמש בכל צבע אפשרי.

"קיבלתי אותם מאח של דרור הציפור שלנו - קוראים לו קיכלי והוא אחראי על ארצות רחוקות מאוד מאיתנו, יקר."

כאשר ההתפלאות שככה, היא לימדה אותי לעבוד עם הפעמונים הללו שאינם מצלצלים - מניחים אחד על כל כף יד ומבקשים מאורות הלבנה שיספרו לנו סיפורים על דברים שהם ראו בעולם. לעתים אפשר ממש לבקש סיפורים הקשורים לאדם או למקרה כזה או אחר ולעתים הסיפורים הם לפי בחירותיהם של האורות.

"יש לבטוח באורות הלבנה שהסיפור שלהם הוא הנכון לנו לשמוע בכל רגע."

רגע לפני שהזכרונות שלי משכו אותי הלאה לאותו השיעור, הקולות של התיפוף החלו להישמע במעגל ותשומת לבי שבה אליו.

באהינה הייתה במעגלות עדינות סביב עצמה, סביב הגחלים וסביב המעגל, ידה האחת הרעידה את תוף עצם האגן ובכך השמיעה את צלצולי הפעמונים הקטנים שהיו קשורים אליו, וידה השנייה הקישה בתוך החורים שלו מקצבים שונים ומרתקים את האוזן.

סביב המעגל הנשים והגברים נעו מצד לצד עם הקצב ועם התנועה העדינה של האישה בלכן ובכתום ולאט לאט איזה שקט אפף אותנו. הרוחות המשיכו אמנם בשלהם ועשו בשיער ובצעדיהם כרצונם, אולם המעגל היה באיזה שקט של קדושה שנבע מתנועותיה העדינות והרכות של סהר הלבנה שחוללה במרכזו. לא, היא לא באמת חוללה - היא הזמינה את האורות הזהובים של השפע להגיע למעגל. היא הזמינה ובעדינותה ובהתמסרותה ובתיפופה ובתנועותיה הטובות, האורות ניאותו והגיעו ומילאו אותנו בשקט המופלא שלהם. היינו בתוך הקיץ ועדיין התחושה הייתה של שלג עדין ורך שזולג עלינו מתוך שמיכת החורף השקטה ביותר של אמינו.

הייתה ברכה של ממש במעגל, ברכה של ממש.

אני זוכר את לבי מתרחב ואת עיניהן הדומעות של האמהות השחורות שישבו לידי והתמלאו גם הן מהטוב, אני זוכר את הריפוי של האור הזהוב ואני זוכר שקיוויתי שמעט מהכאב של ללינה, כאב עברה, ימצא הלילה מרפא, ויניח לה מעט, יניח לה להיות עכשיו. ואולי גם קיוויתי כך גם קצת בעבור עצמי.

הלילה שאחר הטקס היה ליל נדודים בעבורי.

גבירת הלילה אכן כיסתה את עולמי בחושך עדין ובשקט נעים ביותר, אולם רוקמת החלומות המסתורית הייתה רחוקה רחוקה ממני.

מחשבותיי נדדו וסבבו סביב מפגשי עם ללינה, ויותר בחדות סביב מפגשה שלה עם העץ הקדוש. בדרך כזו או אחרת לא הצלחתי להביא לשלום בתוך עצמי את הפער האדיר בין עולמה שלה, של החונכת האדירה והאהובה שלי, לבין עולמי שלי, שמסתבר שהוא קדום ואולי אפילו קדמון ביותר. השינה הגואלת הצליחה ללכוד אותי רק כאשר הקור של רגע לקראת האור הראשון כבר היה מורגש באוויר, ולמרות כל המאמצים שאני בטוח שהשקיעה בללכוד אותי היטב, עם אור ראשון כבר הייתי לבוש ומחוץ לאוהל.

ניגשתי אל האוהל שבו הבישולים כבר היו בעיצומם ובקשתי מאחת מהאמהות השחורות ליידע את ללינה שאני אהיה אצלה לקראת הערב היום ולא בבוקר כפי שנדברנו. ביקשתי למסור שעלי להשיג עוד תשובות בעניין מפגשנו הקודם. היה ברור לי שלא ייתכן שאשנה את קביעת הזמנים לפי רצוני ללא מתן של הסבר מניח את הדעת ושיכבד את המדריכה הטובה שלי.

יצאתי אל החלק הפחות מיושב של האי.

הייתי צריך שקט מסביב כדי שאולי אוכל בעזרתו ליצור גם מעט שקט בתוכי פנימה. בעולם החיצוני הלכתי את הגבעות הירוקות, ובעולם שבתוכי הנחתי לעצמי לצלול או אולי אפילו להיטרף אל תוך הסערה שהייתה בי.

ברור שללינה היא אישה מיוחדת. ואפילו שכך היא לא זיהתה את העץ.

השאלה היחידה היא כיצד הדבר יתכן?

התשובה היחידה הייתה במילותיה שלה - בעבורה העץ היה רק עץ קדוש. היא לא ידעה יותר מכך, היא לא שמעה מעולם על תשע המלכות, היא לא יכולה להעלות בדעתה עץ שהוא מדורה של ברקים שחורים, וגם אם הייתה שם ביחד איתי אי אז בתחילת הזמנים של הכוכבים שאנו רואים בשמיים האלה, אין לה כל דרך לשמור על המידע - מוות משכיחה הכל. משכיחה הכל. בתמימות כה גדולה היא התישבה לצד העץ האדיר ולבה ביקש בקשה.

מי היה מעז?

מי היה מניח את עצמו תחת העץ? ועוד מעז לבקש דבר בנוכחות האדירה והאינסופית הזו? התמימות העזה.

ואיזו תמימות זו המעזה כך לעשות דבר כה מטריף, או אולי מתריס, או אולי פשוט קיצוני ולא ברור? תמימות של בורות.

לא היה בי ספק קל שבקלים שאם ללינה הייתה יודעת את שאני ידעתי, זוכרת את שאני זכרתי, רואה את שאני ראיתי, היא הייתה נוהגת אחרת לגמרי אל מול הפלא שהיא ראתה בו "רק עץ קדוש".

והתמימות הזו נענתה!

העץ ממש נתן לה מסר!

איזו עוצמה יש בחוצפה האינסופית של התמימות.

לא, זו לא חוצפה - חוצפה היא כאשר מרשים לעצמנו דבר שברור לנו שאל לנו להרשותו. מה אם כך הוא הדבר הזה? מה הוא הדבר שאין לעצור אותו ואין להגביל אותו, ולוקח לעצמו את הזכות? פתאום ידעתי.

ידעתי וכל גופי הצטמרר אל מול הידיעה.

לא רציתי לדעת את הידיעה הזו, לא רציתי שהיא תהיה אמיתית, לא רציתי כי ההשלכות של ידיעה כזו הן אדירות בעבורי אני. לא רציתי ועדיין הידיעה הייתה איתנה כמו האלון העתיק שצומח לצד אוהלה של זקנת החונכות ושלא מוכן להיכנע לסופות שפוקדות אותנו בחורפים ושמצליחות להעפף הרבה, אולם לא אותו.

הידיעה הייתה נעוצה בתוכי ולא הייתה מוכנה להתפשר או לנוע ממקומה מרחק שערה.

נאלצתי להודות בפני עצמי. בסופו של דבר לא הייתה לי ברירה - זו העוצמה של יצירת מציאות. ללינה יצרה מציאות במקום שבו אני ואלה שכמותי, שיודעים את הדבר, לא היינו מעזים אפילו לחלום על כך.

זו המתנה האדירה של השיכחה - הזכות הקדושה שבאה עם תמימות ועם בורות מופלאה ומפשטת החיים - הכוח, העוצמה, וההעזה לברוא מציאות.

הייתי צריך לשבת. הרגשתי את רגליי רועדות מתחתיי ורגע לפני שפגשתי את העשב הלח בקריסה, התיישבתי ביוזמתי שלי.

מעליי העננים הגיעו ממזרח וכיסו את השמיים. השמש לא הצליח למצוא דרך של ממש מבעדם ולכן הקרירות של הבוקר עדיין המשיכה למרות שהאור כבר עטף את האי כולו.

נשכבתי על גבי ונתתי לעננים התכולים למלא את כל שדה ראייתי למרות שלבי לא היה אליהם ואל צורותיהם המיוחדות הבוקר. לבי היה מתגלגל במורד הר אדיר ומנסה להרפות כמה שרק יוכל כדי להצליח להגיע סוף סוף לאיזו תחתית שבה הוא יוכל להתבונן סביב ולדעת פעם נוספת מה מקומו בעולם, בתוכי, בחיים.

השאלה המתבקשת ושאלן כל דרך לעבור מצדדיה היא אחת - אם אלה שאינם זוכרים יוצרים מציאות, ואלה שזוכרים אינם מעזים, מהו מקומי שלי בחיים? מהו תפקידי? ברור שלא יצירת מציאות הוא הגורל שאמא ייעדה לי, בעבור מה היא צריכה אותנו ואת שכמותנו? בעננים לא היו תשובות.

האדמה, אמא אדמה האהובה שלי, דממה תחתני וידעתי היטב שאף אחת מהחונכות לא תבחר לענות על השאלה הזו.

השאלה הזו היא מסוג השאלות שתפקידי שלי למצוא את התשובה עליהן בעצמי, בתוכי, בעולמי שלי. בעולמי שלי האחר, הזקן, הזוכה, היודע את שאין לדעת ואת שאין להבין בכלים אנושיים.

עשיתי את שלימדו אותי לעשות בכל כך הרבה דרכים וצורות - פתחתי את עצמי.

במהלך כל החורפים ושאר העונות שביליתי באי המבורך הזה, הציר המרכזי סביבו כל הכשרתי סבבה היה לפתוח את עצמי אל הגבירה, להניח לתבונתה, לברכתה ויותר מהכל לאהבתה להיות איתי, בתוכי ודרכי.

אז כיוון שזה מה שידעתי, זה מה שלמדתי ועל מדריכותי סמכתי, ויותר מהכל - כיוון שזה כל מה שנותר לי, שכבתי ופתחתי את עצמי.

ביקשתי את הגבירה של לבי, את זו שרק אהבה יש לי אליה, את האחת שלה תמיד אהיה מסור, שתבוא אליי, שתמלא בי את נוכחותה הטובה, שתפתח בעבורי איזה שער דרכו אוכל לעבור וללכת את הדרך העמוקה והמבהילה אותה היא פתחה כרגע בפניי בתוכי.

למרבה שמחתי, אמי האדירה נענתה לי ומילאה אותי בחושך עם כוכבים. חושך נעים וחמים וטוב. ובתוך החושך הטוב ההוא, היה במרחק אור אחד מרצד.

הלכתי אל עבר האור. ככל שהתקרבתי אליו יותר, זיהיתי באופן בהיר יותר מהו מקור האור. האור המאיר היה האבוקה הגדולה הבוערת על מגדל האבנים שבאזור מעגן הסירות שלנו באי.

ליד מעגן הסירות נבנה מגדל שגובהו היה בערך כגובהי שלי והוא רחב וגדול ועליו, בכל לילה, אחת מהאמהות השחורות מדליקה אש שדולק כל הלילה - סימן לסירות מזדמנות בלילה כדי שידעו, אלה השטים בהן, את המקום הבטוח להתקרב לאי ולעגון מבלי להתרסק על הסלעים והצוקים שנמצאו בחלקים אחרים של האי המבורך שלנו.

סימן בלילה. סימן של חיים באפלה.

עמדתי אל מול האבוקה הבוערת וניסיתי לכרוך את מחשבותי ותחושותי סביבה.

אם זה מה שהגבירה בחרה להראות לי, כאן היא התשובה.
 חייבת להיות כאן תשובה.
 חייבת!
 ואז ידעתי, אולי שמעתי בתוכי, אולי דמיינתי את קולו של הציפור הטוב שלנו, דרוק, ואולי את קולו של
 האש שמולי בעצמו - ידעתי.
 אנחנו, הזכרים, הם האבוקות שמסמנות את הדרך.
 על אלה שבוראים את המציאות ואת העולם, לשוט בתוך מי החיים, בתוך מי השיכחה ולברוא כך
 את עולמם, את עולמנו, את עולמה של האמא הגדולה של כלנו. ואילו אנחנו - אין ושאר השבטים
 הזכרים והיודעים - עלינו לכוון אותם אל המקומות הנכונים בעבורם, להיות אור של כיוון ותקווה
 בחשיכה, להיות עומדים וממתינים בסבלנות.
 אמא אדירה - ממתינים בסבלנות!
 אם עד כה המסע היה קשה, כרגע הוא הפך אדיר במידה שלא הייתי בטוח שיש בי את הנדרש כדי
 ללכת אותו.
 לעמוד ולאותת ולהמתין בסבלנות - כך אמר האש.
 והיזמות שלי? והרעיונות שלי? והרצונות שלי בעבור אנשים ובעבור העולם? והתקוות להשיב את
 האנשים ואת העולם למקום שבו פעם כלנו היינו?
 מה על כל אלה?
 לעמוד ולאותת ולהמתין בסבלנות - כך שמעתי את הדרור.
 ולעזור?
 לעמוד ולאותת ולהמתין בסבלנות - כך שמעתי את אמא אדמה מתחתיי.
 ומה על האפלה שאופפת אותנו?
 לעמוד ולאותת ולהמתין בסבלנות - כך שמעתי את הכוכבים מעליי בקולות לוחשים.
 והכאב שבעולם, אמא אדירה, והכאב?
 לעמוד ולאותת ולהמתין בסבלנות - כך שמעתי את מהולה הזקנה שבחונכות.
 והבדידות והאיבוד?
 לעמוד ולאותת ולהמתין בסבלנות - כך שמעתי את לבי שלי אומר בנחישות בתוכי.
 ועדיין לא הצלחתי לקלוט או להסכים או כל דבר בעצם - ומה יהיה על העולם?
 לעמוד ולאותת ולהמתין בסבלנות - הפעם הקול היה עמוק, רוטט, קדום יותר מכל קול ששמעתי עד
 כה בחיי, מצווה, מוחלט, לא מתפשר ובו כזו סמכות עד שהפסקתי את המחול המטורף סביב עצמי
 וסביב לבי.
 נותר לי רק להסכים גם מחוץ.
 הודיתי לכל הקולות וגם לקול האחרון שלא הכרתי, והחלטתי שאני מסכים.
 קמתי ממשכבי על העשב כדי לגלות שהשמש התגלה דרך העננים והוא ברום השמיים מעליי -
 שעות יפות חלפו בעודי מטריף את עצמי לדעת.
 עוד שעות מספר הלכתי בבדידות שלי כשאני עושה כדי להסכים.
 אני הסמן.
 אני עומד, מאותת וממתין בסבלנות.

כאשר הדמדומים החלו למצוא את עצמם בשמיים, חזרתי לאזור האוהלים וכיוונתי את צעדיי אל האוהל שסמלי קדמוניות שונים היו עליו בצבעים של סגול, שחור ולבן.

זכרתי שלשם הובלה המרפאה הזרה שהגיעה אל האי לפני ארבעה ימים וזכרתי שעל אוזניה היו עגילים עם אבנים לבנות בדיוק כפי שראיתי בזכרון של ללינה.

כיוון שלא היה לי דבר לסחור בו בעבורם, סמכתי על טוב לבה של המרפאה הזרה ועל אמי שבאיזו דרך תצליח לשחרר את התכשיטים מאוזניה של המרפאה ולהביאם אליי כדי שאוכל לשאת אותם לללינה ואולי להביא מעט ריפוי לחייה.

המרפאה הזרה הגיעה לפני ארבעה ימים מלווה ב-מְחוּשָׁל. זה הראשון שראיתי בחיי, ועדיין זיהיתי אותו מבלי שמי מהמדריכות תתרגם בעבורי את המראה.

שומרה היא הגיעה עם שומרה.

"נְהָלִין" היה השם העתיק של הדרך שלו והוא ודרכו היו הצד השני של הכישוף ממנו אני וכל איון נולדנו.

"לא נולדתי עם טופרים,
לא נולדתי עם ניבים,
לא נולדתי עם קשקשת,
לכן חישלתי לי אותם באש מכושפה מברזל מקודש"

זכרתי את הניגון העתיק שלמדתי עליהם.

על צווארו תלה התכשיט. זו הייתה אחת מעבודות האמנות המורכבות והמופלאות ביותר שראיתי מימי במיוחד לאור ידיעתי שהתכשיט הזה מתפרק והופך לציפורני קטל המתלבשות על האצבעות ושיכולות להיות מוטלות, וגם למספר פגיונות שבוודאות ידעתי שחלקם יהיו משוחים ברעל ממית.

היא באה עם מחושל - שומר אשר אין לעבור אותו. לא נודע מעולם על מי שניסה לעבור מחושל ושרד את נסיונו. המחושלים מצורפים לאדם או לחפץ שחשיבותו היא עליונה, שהוא נמצא בסכנה חריפה ושיש לשמור אותו מכל משמר. והיא, המרפאה, באה עם מחושל.

בעודי צועד לעבר האוהל העליתי בזכרוני את הדברים שידעתי ושלמדתי על הדרך של נהלין.

הם המגנים והשומרים. הם הצד האחר של איון.

המתת שלנו הוא זכרון מעבר למוות, נעימות, אהבה ונדודים, ואילו המתת שלהם הוא שאין בהם פחד כלל - הם נולדים בלי פחד. עוד, הם מריחים סכנה לעצמם או לדבר שעליו הם שומרים והם רואים דרך המסכות והאשליות שהאנשים עושים על עצמם.

הם בתוכם אהבה טהורה. אהבה מושלמת של לב שהסכים להישבר ולחוות אהבה הרבה מעבר למה שהוא בעצמו יכול היה להכיל.

אנחנו בתוכנו טירוף, אימה וזעם. עלינו להיעזר בנעימות שלנו ובאהבה הרחומה שלנו כחומה בצורה וחוסמת את החורבן שבתוכנו אחרת דברים קשים נביא לעולמה של הגבירה, דברים קשים ביותר.

בעודי צועד אל האוהל צפו בזכרוני השיעורים שבהם החונכות עזרו לי לגלות את הפנימיות הנוראית שבתוכי. נזכרתי במעגל של חונכות שעומדות סביבי, זכרתי את עצמי קשור ליתדות הנעוצים באדמה, לעצים מסביבי וגם אליהן, וזכרתי כיצד הן עודדו את האופל להשתחרר מתוכי.

בהתחלה לא הבנתי מדוע לתת לדברים שכאלה מקום וגם הייתי בטוח שאין בתוכי את אותה המפלצת שהן מדברות עליה ושאותה הן מבקשות לשחרר מתוכי. אולם הן היו טובות ממני בעבודתן, חכמות ממני, עוצמתיות ממני ורבות ממני.

לבסוף, כאשר הדבר השתחרר מתוכי, מצאתי עצמי בחלום לצד עצמי ולצד המציאות. הייתי באיזה עולם של שקט וכוכבים ונעימות ולא הייתי ער כלל לדברים שקרו עם גופי ועם החונכות. צפתי בהזיית עולם אחר של נעימות.

ואז התעוררתי.

נחרדתי למה שמצאתי מסביבי.

הראשונים שלכדו את תשומת לבי היו החבלים הקרועים, אחר כך האדמה החפורה במה שנראה כטופרים ענקיים, אחר כך לבי התכווץ כשראיתי את החונכות הטובות שלי. ראיתי את הבגדים הקרועים, את הפציעות המדממות בחלקי גוף שונים, את השיער הפרוע, את העיניים הדומעות ואת החיוורון שבפנים.

ראיתי התנשמויות וראיתי אנחת רווחה בעיניים שהיו עדות לפני רגעים ספורים לסוף העולם לפחות. בפעם הראשונה נשברתי בבכי תמרורים אל מול הדבר הנורא שהבנתי שאני בעצמי, בידי ובפי שלי עשיתי. טעם הדם היה בפי - דם לא שלי, וידיי היו מרוחות בו ובאדמה ובשאריות של בדים ובשר - אני. אני עשיתי את כל זה. לא הייתי יכול לשאת את הדבר ונשברתי.

לא הועילו מילות הנחמה של אותן אלה שכן פגעתי ולא ההבטחות שיהיה טוב - נפלתי למחלה שחמסה אותי ימים לא מעטים.

אולם לא נשים כמו החונכות של האי המבורך תוותרנה או תנחנה לי.

השיעורים הללו המשיכו והשמד הנורא שבתוכי הוצא שוב ושוב לאוויר העולם. לאט לאט הן גם לימדו אותי לא לברוח ממנו, להישאר בתוכו ולהיות ער לדברים שאותם אני עושה במצבים הללו.

ואני הייתי ער בתוך חלום הבלהות.

זכרתי בתוכי מילים של קללות כה עתיקות עד שאין להן מילות הקלה, זכרתי ציפורניים קורעות כמו סערה שתולשת עלים מהעץ, זכרתי כאב עצום שמשתלח ממני ללא בקרה וניטח אל תוך לבבות ואל תוך בטנים ורחמים וראשים, וזכרתי זדון של ממש - שמחה אמיתית וסיפוק על כך שאני הוא זה שפוגע כך - אני!

השיעורים הללו היו קשים אולם בסופם למדתי לשלוט על הכוח הזה העצור בתוכי וחסום על ידי נעימות וחיוך. למדתי אותו ולמדתי את הפתח שלו - הכעס שלי. למדתי כדי שאוכל להיות בשליטה.

עברתי את השומר בחיך. הוא אפילו לא קם לעברי - לא הרחתי לו כסכנה כלל.

הוא היה שער מאוד ושחום וזקן ממני. זקן מאוד. זקנו נקלע לצמח אחת ארוכה ובעיניו היו יערות - היערות שידעתי ששם היה המקום שבו הוא הוכשר. דרכם של נהלים, בדיוק כפי דרכנו, היא דרך לכל החיים ולכל תקופות החיים וגם להם יש את "האי המבורך" שלהם, אלא שאצלם מדובר ביער ובחונכים גברים ולא נשים.

הייתה בינינו דממה.

דממה ודי.

בתוך האוהל היא ישבה על האדמה ולידה מדורה קטנה דולקת.

היא הייתה לבושה בבגדים מופלאים. אמנם אצלנו באי באמת היו אוצרות שלא נמצאו בשום מקום בעולם, כך כל החונכות אמרו תמיד, וגם דרך הציפור המקודש של אמא, הדרור שלנו, שעגלתו תמיד הייתה מלאה בסחורות משובחות ביותר, הגיעו אלינו אוצרות ופלאים של ממש, ועדיין בגדים שכאלה לא ראיתי מעודי.

שיערה הזהוב היה פזור סביבה ובו שזורים כוכבי זהב מופלאים, כולה הייתה עטופה בגלימה ורודה נוצצת ושבה היו ארוגים סמלים כה עתיקים עד שהרגשתי שנשמתי נעתקת אל מולם. זכרתי אותם למרות שלא ידעתי אותם - רק הזכרתי לעצמי לנשום לידם.

על ראשה ונשפך על פניה ועד למרכז חזה, היה בד עדין שבעדינים ושקוף משקופים שבהק זרח בזהב מופלא.

ויותר מהכל - פניה וידיה, שהיו גליות ולא מכוסות, היו מקועקעות בספירלות ירוקות שנראו כמעט זוהרות באור המדורה.

ירדתי על ברכיי והרכנתי ראשי אל מול האישה האדירה הזו. אני זוכר ששאלתי בלבי מדוע אישה שכזו זקוקה למחושל בכלל? האם יש דבר שיכול לגעת בה בעולמנו? ועדיין זכרתי את נימוסיי ושתקתי. כשהרגשתי את ידה מרימה את פניי אליה ובעיניה היה טוב אליי ושאלה לרצוני, סיפרתי על ללינה. סיפרתי על האישה היפהפייה שעול עברה מכיל כל כך הרבה סבל ועל כך שאני מבקש להקל עליו מעט ושראיתי, כשרק הגיעה הגבירה המרפאה וירדה מהסירה, שבאוזניה תלויות כאלה אבנים כמו בזכרוני ושרציתי לבקשן בעבור מורתי.

התנצלתי על כך שאין לי במה לסחור בעבורם, למרות שבלבי ידעתי שאין ולו דבר אחד בעולם שאישה זו חסרה, ואם כן, ללא ספק לי לא יהיה אותו, אולם המשכתי במילותיי כשאני מתחנן לטוב לבה ולנדיבותה הגדולה.

כשסיימתי, בדממה ובחיוך המרפאה הסירה את התכשיטים מאוזניה והניחה אותם בידי. לבי הלם בתוכי משמחה, מהתרגשות ומעוד דבר שלא ידעתי אותו עדיין, אבל בעוד רגעים ספורים כבר הידיעה הגיעה בשלמותה:

זה הכל אינן מבורך?

ידעתי את הקול. ידעתי אותו כקול האחרון שציווה עליי להפסיק את מרוצי הפנימי קודם לכן. אבל היה שם משהו אחר. משהו ישן יותר. ידעתי את הקול הזה מחיים אחרים, זכרתי שמש שנולד וכוכבים שמתים, זכרתי שמייים שנבראים ואת הקול הזה בעצמו מצווה על היותם ונותן להם שמות. ידעתי שהיא יכולה להיות רק אחת מהקדמונים של הבריאה, ואני זכרתי אותה. "כן. תודה", היה כל שהצלחתי להוציא מתוכי אל מול ההדר שישב ממולי והסכים לחלוק איתי את אותו האוויר.

עכשיו גם ידעתי מדוע יש עימה נהלין. היא לא צריכה אותו, זה בטוח, אבל הוא צריך להיות לצדה וגם זה בטוח לגמרי.

אם כך הקשב לי היטב: כוחות אדירים, קדושים ונעלים יבואו לעזרתה של כל אחת אשר תלך באומץ אחרי חלומה.

רק הנהנתי.

הכרחתי אותי לנשום לידה, החזקתי את עצמי כדי שלא להשתטח על האדמה אל מול הפלא והקדושה.

הנהנתי - זה כל שהייתי יכול לעשות כרגע.

היא שחררה אותי וסימנה בידה שאני יכול לעזוב.

הקמתי את עצמי בכוחות רבים, ולאחר הרכנתי ראש נוספת יצאתי את האוהל כשאוצרי בידי. לצדו של השומר עמדתי ובירכתי "שאמא תברך אותך ותהיה בלבך תמיד". רציתי שתהיה לו מעט שלווה של ממש ומשהו מהנועם שאנחנו, האיון חווים, והוא ענה לי במבט עמוק וחודר "שאמא תשמור עליך". המילים היו פשוטות אולם המבט היה זה שהסביר אותן - ראיתי בעיניו שהוא מאחל לי דבר הרבה יותר עמוק - שאמא תשמור עליי מפניי שלי עצמי.

בלבי איחלתי לי את אותו הדבר והמשכתי הלאה.

ישבתי לצד המים ואספתי את עצמי אליי.

המפגש עם "המרפאה" היה מטלטל בעבורי מאוד וברכתי של המחושל לא הקלה על הדברים. הייתי צריך לשוב אל צלילתי ולעשות שוב סדר בתוכי. כל היום הזה היה יום של סדר פנימי והייתי נדרש אליו שוב.

ופתאום, בתוך כל ההרגעה הזו שאני עסוק בה, צץ קולה הצלול והנעים של גבירת לבי:

"הנה ראה אהובי, כשלא ידעת מיהי המרפאה יצרת מציאות ולקחת לך אוצר, משידעת לא היית מעלה בדעתך לעשות כך. כך הם כל האנשים - היה סבלן, אהובי היה סבלן".
האדמה ממש רעדה מתחתיי.
הרגשתי שאין בי עוד מקום או מרחב לזעזועים או לתובנות או להסכמות או בכלל. זה מספיק לי ליום אחד. רציתי לברוח לי לאוהל השחור שלי ולהימלט אל שינה.
ועדיין הייתה ללינה.
נשמתי עמוקות וחביקתי את עצמי כשאני מזכיר לעצמי שאני אהוב והכל בטוב בעולמי ממש כמו שהבטיח הטקס של מהולה הזקנה.
הודיתי בלבי לאמי על השיעור החשוב, הסרתי את התופסנים מהאבנים כך שהן השתחררו להיות חופשיות בידי, נשמתי עוד נשימה עמוקה והתחלתי את דרכי אל האוהל של ללינה.

נכנסתי אל האוהל של החונכת הטובה שלי ונכנסתי אל תוך ריח של מרק חם.
פתאום נזכרתי שלא אכלתי כל היום והלילה כבר עוד רגע עימנו. הבטן שלי הגיבה מיד לריח וכנראה גם פניי. ללינה מיד ראתה את הדבר והציעה לי להצטרף אליה לארוחת ערב.
הודיתי, וכאשר ישבתי הגשתי לה את מתנתי - שתי אבנים לבנות בדיוק כמו בזכרון.
היא אספה אותן בשתי ידיים רועדות בעדינות רבה כל כך וחיוך של אושר גדול הופיע על פניה.
בעודי מקבל אל ידיי קערה ובה מרק חם שהריח נהדר, מעטה אפל וגדול ירד ממורתי - היה נדמה שאיזו פרווה כהה, כבדה ורטובה מאד, ממש ספוגה בכאב, נפלה מעליה ואיזה נוגה חדש ושלא הכרתי בחונכת, נגלה לעיניי.
היא אחזה בשתי האבנים ונקשה בן קלות זו בזו בעודה מדקלמת משהו ישן מתוך עברה:
"אני אני."

אני מי שאני אמורה להיות.
אינני עברי, אינני עתידי.
אני מי שאני בוחרת להיות.
אני מתהווה, אני גורל נפרש.
אני מי שאני אמורה להיות.
אני אני."

אימרין הזקן לימד אותי את המילים הללו וביקש אותי שאחזור עליהן שוב ושוב ושוב.
הן הקלו עליי רבות. הן והאבנים הלבנות.
תודות לך איון מופלא. איני יודעת מה עשית והיכן כדי להביא אליי את האבנים הללו, אני רק יודעת שאני מאושרת בזכותך ורק תודות וברכות יש בלבי בעבורך. רק תודות וברכות.
במקום שאני אזכור אותה בעבורה, ישבנו בלילה הזה והיא לימדה אותי את המילים הישנות שאימרין הזקן לימד אותה ושהרגשתי, אחרי היום שאני עברתי, שאולי דרכה, דרך ללינה, הוא מלמד אותי אותן עכשיו. הרי אחרי הכל - אני אני.

למחרת עם שחר המולה באי - המרפאה והשומר שלה נעלמו.
מהולה, הזקנה שבחונכות, עברה ובדקה מי היה האחרון שראה את השניים והסתבר שזה הייתי אני.
היא שאלה אותי לגבי המפגש ואני חזרתי על הדברים כפי שזכרתי אותם.
אני לא מבינה כיצד הם עזבו - כל הסיירות שלנו במקום והם לא הגיעו עם סירה משלהם.
אולי באו לקחת אותם בלילה?
אהוב לבי, הקשב לי: האישה הזו הגיעה לכאן ובקשה לדבר עם כל אחד מהחניכים שכאן. היא עברה
אחד לאחד ולכל אחד מהם נתנה משפט אחד. אותך לא הבאנו אליה כי אתה כבר לא חניך, הרי אתה
את הכשרתך השלמת, ועדיין, באיזו דרך מכושפה היא משכה אותך אליה ונתנה גם לך מילים.
היא רצתה לנטוע בכם זכרונות. רצתה ועשתה.
אני לא אומרת שהמילים הן לא טובות, אני רק הייתי רוצה לדעת מי היא ומה כוונותיה עם התלמידים
שאני מופקדת עליהם. ועכשיו היא נעלמה ואין מי שיכול להשיב אותה כדי לענות על שאלותיי.
הנהנתי בדממה וידעתי דבר בתוכי. ידעתי שה"מרפאה" הזו לא תימצא לעולם אם לא תבחר בכך,
ולפי הדרך שבה בחרה לעזוב את האי ולקחת עמה את הנהלין שלה, היא כנראה לא תימצא על ידי
מהולה אף פעם.
ולי היו המילים שהיא נטעה בי וידעתי שיום אחד, בעוד זמן לא ידוע ובעולם שאולי כעת אפילו לא
נחלם, המילים האלה יהדהדו דרכי ויהיו אמת שתשנה חיים:
נחות אדירים, קדושים ונעלים יבואו לעזרתה של כל אחת אשר תלך באומץ אחרי חלומה.

אני רואה אותה יושבת על גבעה קטנה חשופה מכל צמח.
היא יושבת בתוך הסמל הקדוש של אם כל הרוחות בעולם. שלושה עיגולים מושלמים האחד
בתוך השני עשויים כולם מאבנים עגולות המונחות זו לצד זו ובמרכז העיגול המרכזי, היא
יושבת.
נוצות אפורות של אנפה אדירה בשערותיה ושרשראות של צדפים שחורים על צווארה ועל
ידיה. סביבה וסביב הסמל יושבים אנשי השבט. בדיוק מולה יושבת המחליטה הגדולה.
לידה הייתה יושבת בעבר אשת הסתרים אולם כבר לא. היא עברה מעבר ללבנה האחרונה
והותירה מאחוריה את גופה האנושי.
"הרוחות הקדושות מדברות איתי ואלי".
כל שאלה תקבל מענה.
כל כאב יקבל ידיעה מלאה לגבי דרכי רפואתו.
כל בקשה למילים של אמת תקבל תשובה.
הרוחות הקדושות מדברות אליי ודרכי אליכם."

ראשונה לקום לכבוד קולות הרוחות הייתה המחליטה: "הגשמים הגדולים מתקרבים אלינו. מתי?"

נדמה שיש רוחות סערה בתוך העיגול הפנימי של הסמל, בדרך מוזרה מאוד השיער שלה אינו מוצא לעצמו מקום של שקט. ככל שיוצאים ממרכז הסמל החוצה, ישנו שקט ורוגע מסביב. כיצד בתוך כל המולת הרוחות היא שומעת את שקורה בעולם החיצוני, אין לדעת. "הגשמים הגדולים יתעכבו הפעם. יש עוד שלוש לבנות בטרם השמיים הגדולים ידמעו את דמעותיהם הגדולות ביותר עלינו. התכוונו לעוד שלוש לבנות."

המחליטה הרכינה ראש בתודה ושאלה שאלה נוספת: "לאן עלינו לשלוח את צידינו בזמן הזה?"

"אמא ים הטובה שולחת דגים בימים אלה, שלחו אותם אל חופיה של אמא ים ושפע מזון יהיה בביתכם."

לאחר הרכנת ראש נוספת, המחליטה יושבת.

זה השלב שבו אנשים נוספים ישאלו כל מיני שאלות.

אני זוכרת שאלות על כאבים ועל סוגי הצמחים הנדרשים להם, אני זוכרת שאלות על פחדים ועל חלומות משמעותיים, ואני גם זוכרת את השאלות של קנאן על נשמתו של בולס שהשיל את גופו ועבר את הלבנה האחרונה באחד החורפים והשאיר את אהבתו מאחוריו לחיות בבדידות בתוך זכרונות.

את היית האורקול של השבט.

זה סוג אשת הסתרים שהייתי. לא ידעתי לדבר עם הצמחים ולא לרפא או לערוך טקסים מרשימים - ידעתי לדבר את הרוחות הטובות. אז במקום לרפא, נתתי מתכונים של צמחים וחבישות, במקום לדעת לקרוא את התבניות באבנים הנזרקות, שאלתי את הרוחות ואימרין הזקן נתן לי את התשובות, במקום לערוך טקסים, שכנעתי את המחליטה שגדלה בתוך השבט וחווה את שלל טקסיו להוביל את החגיגות הראשיות כשאני נותנת לה מילים לכבוד כל חגיגה כדי להפוך אותה לייחודית ולתואמת את שקורה בכל עונה - מילים שקיבלתי מאימרין הזקן כמובן.

אמנו המבורכה נותנת לכל אחת מאיתנו להיות בדיוק מה שהיא, ואת הדרכים לעשות את המוטל עלינו אנחנו כבר מוצאות בתוך אפשרויותיה השונות.

לא הייתי אשת סתרים כמו זו שקדמה לי, אולם היא הכשירה אותי ולימדה אותי היטב במלאכת המנהיגות, ההקשבה ומציאת פתרונות יצירתיים לשאלות שתמיד מוצגות בפנינו בעניין דרך החיים הנכונה וההרמונית.

אכן צבעונית היא אמנו מאוד.

אכן כך יקיר, ולא נשכח את מטה הזקנה והטובה שלימדה אותי את כוחי שברחמי ולימדה אותי את הכלי החשוב ביותר של כל אישה - המילים שאנחנו בוחרות להוציא לעולם ואת דרך הוצאתן - זה הכלי העוצמתי ביותר שהיה לי כדי להישאר בשבט ולהחזיק את מקומי בו.

ועדיין אני לא רואה בזכרונות חיוך או שמחה או אפילו שלוה של נעימות בתוכה.

עיניך אינן טועות אהוב.

היה לי מקום שעשו בעבורי מטה הזקנה ואשת הסתרים, אולם במקום הזה לא היה אושר באמת. הייתי תמיד הזרה עם הסימן.

הסימן - האם זהו הזמן לספר לה על משמעויותיו?

"עדיין לא אהובי הטוב, עדיין לא" הלחישות של אמי היו נעימות בלבי למרות שידעתי שמשמעותן היא עוד ימים של חוסר ודאות אצל ללינה. עדיין, רצונותיה של אמי הם גורלי האחד ואני שתקתי.

שנים הייתי אשת הסתרים של השבט ושנים חיפשתי את מקומי בעולם. היה ברור לי שבאיזה שלב אצטרך לעבור מוות מהמקום בו אני מצויה ולגלות חיים חדשים. חייתי לרגע הזה. חייתי לו בשקיקה ובפחד לא קטן. לעזוב את הבטחון של השבט זה לא דבר פשוט ולא ידעתי אם יש בי את הכוח לעשות זאת. עדיין חייתי לרגע שהדבר יוכל לקרות בעבורי.

אני רואה את פרפרי הלבנה הכתומים מתעופפים סביבה.

פרפרי לבנה כתומים?

כן, מורה נכבדת, אלה הפרפרים של הידיעה הצלולה. הם שליחיה של הלבנה הנושאים ידיעות של הרוחות הנושבות בין אמא אדמה שלנו לבינה - הרחם שבשמינו. הפרפרים הכתומים מלחשים סודות של ממש לאלה שיודעים להקשיב להם וכיוון שהם מסובבים אותך, אני מסיק שאת מאלה שמקשיבות להם.

מעולם לא הייתי מודעת ליישיות אלה וגם לא ידעתי על קיומם, אולם עליי להודות שהמילים "פרפרים כתומים" מזכירות לי את הגלימות הכתומות שהגיעו אלינו ושהיו חלק משמעותי מגורלי ומעזיבתי את השבט.

פתאום איזה צל נפל על ללינה הטובה.

צל כבד ושגנב אותה ממני, מהאוהל ומהדבר אותו עשינו ביחד. "הנח לה כעת אהוב. היא זקוקה לזמן עם עצמה."

הנחתי לידה של חונכתי הטובה והצעתי שננוח מעט מההזכרות ושאשוב בערוב היום פעם נוספת. היא רק חייכה אליי בטוב כשהיה ברור שהיא אינה רואה אותי בכלל. עיניה היו מזוגגות והתבוננו רחוק רחוק ממני ומהאי המבורך שלנו. עזבתי את האוהל בדממה.

בערב ללינה לא הייתה באוהל שלה.

מצאתי אותה על החוף לא רחוק ממעגן הסירות.

איך מצאתי אותה? בפשטות - עקבתי אחרי צרחות השחפים שסבבו בשמיים מעליה במעגלים שנראו אינסופיים וצרחו את לבם ונשמתם לשמיים ולעולם.

היא הייתה ישובה בתוך הסמל המקודש של אם כל הרוחות שהיה מצוייר סביבה בחול. התקרבותי עד למקום שידעתי שלא אפריע לה בתהליך שבו היא מצוייה, וגם ידעתי שבו היא תוכל להרגיש בנוכחותי וכשיתאים לה תוכל לסמן לי להתקרב אליה יותר.

האור של משואת האש האיר אותה בדרך מכושפה. הבדים השחורים שכיסו את גופה, את ראשה ובעזרת הרוח גם את פניה, התעופפו סביבה כמו להקת עורבים שחורים. המראה היה מאוד מיוחד ומחשבותיי נדדו בעקבותיו אל היום שבו השאמן הזקנה שהייתה האחראית על כולנו באי לפני שמהולה קיבלה עליה את התפקיד, רקדה את ריקוד המעבר שלה עם המוות הטובה.

היא הייתה אישה של פלאות ממש. במשך השנים שזכיתי להיות עימה למדתי הרבה מאוד על עוצמה שבאה בשקט, על סמכות שנובעת מידיעה פנימית ויותר מהכל על אהבה שמגיעה מתחת לרגליים שלנו - מאמא אדמה הטובה בעצמה.

זכרתי את קעקועי הנחשים שהתפתלו על ידיה - "הטוטמים הטובים שלי" הייתה קוראת להם, וזכרתי את עיניה שהיו שחורות ועדיין, כאשר מצאה צורך בחומרה, ניצתו כמו גחלים והיה בהן אש של ממש - אש של ממש.

ברגעי החיים האחרונים של האישה הזו כולנו נמשכנו להיות סביב לאוהל שבו היא שכבה והמתינה למוות שתחליט על הזמן המדויק. כולנו עמדנו בדממה, חלקנו נתנו ידיים וחלקנו היינו מחובקים אחד בשני. לא הייתה עצבות כי כולנו ידענו את האמת הטובה על מוות היולדת ועל חשיבות הלידה המחודשת - סה-הלום - היינו בקדושה ובכבוד. היינו בדממה.

ברגע בו המעבר קרה, פתאום האי כולו התעורר לחיים והכל רצו לספר ולשיר על האישה המופלאה שעזבה אותנו כעת: העורבים החלו מתעופפים מעל האוהל ולצרוח ללא הפסק, השחפים עפו מסביב במעגל גדול יותר כשהם ניתזים מעץ לעץ ומגג אוהל אחד לאחר וצווחים את לבם גם כן, כל שאר הציפורים צייצו באיזו דרך שהאוזניים החרישו... והרוח גם. הרוח החל לנשוב ואיתו העצים שרו את השירים שלהם על השאמן הקדושה והגלים התנפצו אל החוף והרימו את הגאות ששרה את השיר אותו היא בחרה לשיר לכבוד האישה הזו - כל האי היה בהמולה והעורבים היו בכל במין מחול מטורף ושחור, בדיוק כמו הבדים השחורים שהרוח מעיף כעת סביב ללילינה הטובה.

עמדתי בדממה עד שמורתי הטובה, חיוך בעיניה, הזמינה אותי לשבת לצדה. מובן שלא העזתי להכנס לתוך המעגלים המצוירים על החול. ישבתי לצדה והכי קרוב שאפשר היה מבלי לחדור את המרחב המקודש.

כמה מבורכת אני, צבי אהוב, כמה מבורכת. הנה גם בגילי וגם אחרי כל שעברתי בחיי, אני פוגשת כוחות נוספים שיכולים להיות לי לעזר בחניכה של אחייך.

בעקבות מפגשנו מהבוקר יצאתי לבקש מאימרין הזקן הבהרות על פרפרי הלבנה ולא רק שקיבלתי הבהרות על יצורים פלאיים אלה, אלא למדתי על נוספים. למדתי שהפרפרים הכתומים הם פרפרי הלבנה והפרפרים הזהובים הם פרפרי השמש, למדתי שלמוות פרפרים הזורחים באור של כפוך, שלאמא אדמה הטובה שלנו פרפרים ירוקים ושלקדמוניות ולקדמונים שלנו ישנם פרפרים שחורים של ממש - פרפרי פחם. כל סוג של פרפרים שכזה נושא ידיעות שונות וכולם נושאים את קולות הרוחות הנושבים ביני לבין מקורם השונה.

כמה עבודה יש כעת בגילוי ובלמוד ואני מאושרת, יקיר, אני מאושרת.

למרות שעד אותו הרגע זכרתי רק את פרפרי הלבנה הכתומים, המילים שלה הזכירו לי פרפרים נוספים ורבים - כאלה שלילינה הטובה לא הזכירה כלל ושהייתי בטוח שאימרין הזקן לא דיבר עליהם. החלטתי שאין בכך חשיבות - הרי אין צורך לדעת הכל, יש צורך לדעת את הנכון לנו ואת המקדם אותנו, ואם אימרין הזקן בחר בפרפרים אלה בעבור פיו בעולם - תפקידי שלי לשמוח בבחירתו ולדעת שהיא הטובה מכולן.

חייכתי אל מורתי שברור היה שהיא בתוך עננה נפלאה של אושר ורק אמרתי שאני מאושר שמפגשינו עשה לה טוב.

ואני רואה שתלית את הפעמון שנתתי לך על צווארך.

תליתי אותו כבר ביום שקיבלתי אותו, רק מפאת תחושת הקדושה שיש בו הצפנתי אותו מתחת לבגדים עד עכשיו. אני חש שיש בו הרבה יותר ממה שנראה, ויותר מכך אני מרגיש קדושה שבוקעת ממנו ומקדשת אותי ביותר. איני יודע אם יש בי את שנדרש כדי לשאת אותו, אולם כיוון שכעת הוא במשמרתי, החלטתי שאין לי כל רצון לאבד אותו ולכן הטוב ביותר שיהיה עליי.

באמת הטוב ביותר שיהיה עליך.

אמי הדהדה בתוכי לפתע באופן מאוד לא צפוי ומילותיה שנאמרו בתוכי כבר פעמים רבות, הדהדו בתוכי שוב ושוב ושוב כמו הדים שנטרקים מקיר לקיר במערה ענקית: "הנח לי למלא אותך ללא גבולות ותנאים, ותחזה במקסמים האדירים ביותר שיש לעולם להציע." הודיתי לאמי על השיעור החשוב הזה וידעתי שלפחות לזמן זה, אני ראוי לפעמון גם אם אין לי את דרכו ואת זכרון גורלו.

אנחנו יכולים לערוך את תהליך ההזכרות כאן, על החוף, אהוב?

חייכתי בטוב כי עדיין הייתי בתוך הדיה המושלמים של אמי.

נשמתי שתי נשימות עמוקות כדי להשיב את עצמי אל העולם שבחוץ ובחנתי את המצב. אני יכול להתגבר על הרוחות - זאת לימדת אותי, אני יודע להתגבר על השחפים - את לא לימדת אותי את זה אבל אני בטוח שאני יכול, וגם ברור לי שאין כל סיכוי שאצליח להתגבר על מה שקורה בתוך המעגלים המצויירים על החול - זה מעבר ליכולתי גבירה נכבדה.

אתה צודק, אתה צודק.

נשוב לאוהל ושם, בנוחות ובשקט נמשיך את עבודתנו.

היא יושבת בתסכול רב.

היא יושבת בחוסר אונים ומולה יושבות כל החמש הצעירות.

ישנה תחושה קשה מאוד בבית הכלונסאות העגול שמרחף מעל מרכז האגם בעוד היא מנסה למצוא לעצמה ולהן מילים נכונות.

חמש נשים צעירות הפכו להיות תלמידות שלה מאז החורף הלפני אחרון. בתחילה היא הייתה מאושרת לגלות שישנן נערות בשבט שהקריאה של העולם הנסתר נמצאת בהן. היא לא רצתה להכריח מי מנשות השבט להיות לה לתלמידה כמו שזכרה שהיא בעצמה לא רצתה להיות חייבת לקחת לעצמה אורח חיים שכזה אלא רצתה לבחור בכך באופן חופשי. והנה חמש נערות שומעות את הקולות הנסתרים ועיניהן רואות את הדברים שאפילו היא, הקול של אימריין הזקן בעולם, אינה רואה.

לא הייתה לה בעיה עם הדבר. היא ידעה שבדיוק כפי שהיא אשת סתרים אחרת ממיי שהייתה מדריכתה וקודמתה, אפשר שאלה שיבואו אחריה תהינה אחרות ושונות - הדבר היה בטוב.

ועדיין...

עדיין דבר אינו כשורה.

היא רואה שהן אחרות מאוד ממנה לא רק בכישורים שלהן אלא בתפישת עולמן. הן שונות לא רק ממנה, הן שונות מהמחליטה שכבר זקנה מאוד וכמעט לא יצאה מביתה אולם היו לשתיהן שיחות רבות וטובות לגבי עתיד השבט ודרכי הניהול שלו, הן שונות מכל מה שמטה הזקנה הנחילה בתוכה, וחמור מהכל - הן שונות מאוד ממה שהיא למדה וממה שהיא זכרה על אשת הסתרים שהדריכה אותה.

הכישורים שלהן היו שם, אולם הרוח שנשב בגבן היה אחר לגמרי. נדמה היה לה שהיא מדברת אל זרות לחלוטין - נשים מעולם אחר, נשים עם שפה אחרת, נשים שהיא לא מכירה כלל למרות שאת רובן הכירה מילדות ואפילו מינקות. היו להן רעיונות כל כך שונים ומוזרים - הן רצו להקים דברים. הן רצו לאחד שבטים וביחד להרים מעגלי עוצמה אדירים מאבני ענק - מעגלים שבהם הטקסים יתרחשו, מעגלים שבהם הכוח יאסף, מעגלי חניכה, מעגלי כישוף, מעגלי עדות והבטחה. מובן שהן לא רצו ליצור אותם על המקומות הקדושים ממש - הן רצו להקים אותם ליד, בסמוך, לצד המקומות העתיקים של הטקסים וקולות הנסתר.

מעולם לא שמעה רעיונות כה מוזרים. הדרך שלה ושל מורתה תמיד הייתה עם הסביבה שנמצאה סביב ולא ביצירה של חדש. אפילו מעגלי האבנים הקטנות שיצרה לקראת כל טקס קבלת מילים מהרוחות הקדושות, פוזרו בתום כל טקס שכזה ולא נותרו להיות שם לעדות או לסימן. ונראה היה שהרעיונות הללו החדשים נטועים בלבן של כל הנשים הצעירות שמולה. כשרק הראשונה הגיעה ודיברה שפה כה זרה, היא חשבה שמדובר בדבר שהיא תוכל לשנות ולהתאים לדרך המסורתית אותה למדה ממורתה שלה ושהייתה בטוחה כי כך נכון. כשהשתיים האחרות הצטרפו ללימודים, משהו בה החל לתהות לגבי הדבר, וכאשר כל החמש הביעו את הרוחות החדשים הללו היא ידעה שדבר חייב להיעשות. היא רק לא ידעה מהו הדבר.

ועכשיו, בשיעור הזה שכולו היה נסיון נואש לחבר את הנערות הצעירות לצורת המחשבה הקדומה, נסיון שכמובן כשל ביותר, פתאום היא ידעה. היא ידעה ידיעה שלכאורה לא הייתה מפתיעה ושהיא לא הבינה כיצד לא ידעה אותה קודם לכן - היא תשאל את אימריין הזקן מהו הדבר שקורה עם התלמידות החדשות שלה, האם הדבר קשור לכך שהיא בעצמה לא במקור מהשבט או האם דבר אחר קורה, וכמובן מה לעשות בעניין. היא פיזרה את הבנות הצעירות לתרגולים שונים והכריזה שהיא יוצאת למסע שיאריך שלושה ימים כי עליה להגיע למקום הקדום ביותר ושבו הרוחות הקדומות מדברות - המקום שבו פגשה באימריין הזקן לראשונה - המקום אליו שלח אותה העץ הקדוש.

היא יושבת במקום המופלא הזה. מתחתיה מקום קבורות הקדמוניים הקדומים ביותר שהיא ידעה. היא קוראת לכוח ששלו היא פה ופתח בעולם - אימריין הזקן בעצמו, היא קוראת לאם כל הרוחות והסערות של העולם והיא קוראת לרוחות הקדמונים הטובים - היא זקוקה לתשובות והיא זקוקה להכוונה והיא זקוקה להן עכשיו. אימריין מופיע אל מולה. כולו סגול ונוטף אורות שיש בהם מהשיגעון, מהטירוף ומהקדמוניות שרק אם הרוחות יודעת את מקורם העתיק והראשוני. הוא יודע את השאלות שיש בתוכה. היא לא צריכה לדבר - היא שקופה בעבורו והוא כבר חיכה להגעתה.

הוא מראה לה פתח בתוך העולמות הנסתרים - פתח שהיא לא ידעה על קיומו עד אותו הרגע ושהיא יודעת בבירור שלאחר המפגש הזה עם אימורין, לא תוכל למצוא אותו בעצמה לעולם.

היא אוספת כל פיסה של תשומת לב אל הדבר שקורה כעת בעבורה.
”זהו הפתח אל המכשפה השחורה. היא תתן לך את התשובות שאת מחפשת. הקשיבי היטב ותדעי:”

היא נמשכת לעבור דרך הפתח.
יש תחושה שהיא ממש נשאבת אל תוך צדו האחר.
היא מוצאת את עצמה בקערת אדמה אדירה. במרכז עומד בית שחור משחור.
הדלת פתוחה והיא נמשכת פנימה אל תוך הבית שבדרך כזו או אחרת נדמה שרועד ונע וזז ולא באמת עומד במקום אחד.
במרכז הבית, היא, המכשפה, עומדת.
אדירה ונוראית.

היא עטופה כליל בנוצות שחורות. עטופה כך שרק ידיה - כל השש, ופניה הלבנים כל כך, נראים. בלבה זורח איזה פרי אדום שללינה לא ראתה קודם לכן מעולם, מעל ראשה טבעת אש מתלקחת אשר במרכזה שחור - שחור - שחור - מבהיל ושנראה אינסופי, ולכל אחד מצדדיה נפרשות ארבע כנפי עורבים שחורים - כנפיים אדירות.
אין קשר בין גודל הבית לגודלה של המכשפה השחורה.
היא ללא ספק אדירה מביתה פי כמה וכמה, ועדיין היא עומדת שם וסביבה מילים ולחשים וסמלים וידיעה - ידיעה של כל.
ללינה עומדת קפואה אל מול הדמות אשר מיתמרת מעליה ומול הכוח והעתיקות הנוראית האופפים אותה. היא לא מצליחה לדבר או לחשוב כלל.
למזלה, המכשפה השחורה יודעת בעבור מה היא נמצאת בביתה, ומיהו זה שפתח לה את הדרך.

קול בוקע ממנה למרות שפיה אינו זז.
קול שמהדהד ורועם.
קול של אדמה מתרסקת ושמיים שנקרעים.
קול של חיסולו של עידן.
קול של אש מורעב.
קול של ראשית האמיתות.
”דרך חדשה מופיעה בעולמך. דרכה של אם הפריין. דרכיה שונות. משרתותיה אחרות. צבעה כתום. עולמך יחבק את הדרך ולך אין בה מקום. גלימותיהן של המשרתות אותה תגענה אליכם בסירה. צפי לה.”

המילים לא ממש נשמעו על ידה - היא יותר ידעה אותן בתוכה כאמת שמרגע שניתנה, הפכה למציאות ברורה ולסלעים שהונחו כדי שאדמה חדשה תהיה בעולם.
היא החזיקה הודיה בתוכה כי יותר מכך לא הייתה יכולה נוכח האדירות שהייתה בנוכחותה, ורק כאשר חשה את ידיו הזקנות של אימורין סביבה, קלטה שהיא כבר לא בבית השחור, לא עם המכשפה השחורה אלא איתו ואיתה ועם האדמה והעולם אותו הכירה, והיא ממררת בבכי.

בכיתי את חיי.

לא בכיתי מצער וגם לא מפחד. הדברים שנאמרו היו מאוד ברורים והיו האמת החדשה של חיי. לימדה אותי היטב אשת הסתרים ששינוי הוא טוב וכי כל מוות פותח דרך לחיים חדשים. בכיתי מהקלה כי ידעתי שגם אני, שאין לי מקום בעולם החדש הזה, עומדת לעבור שינוי, ויחלתי לו. ייחלתי לו בכל לבי.

אני רואה את הסירה הקטנה שהגיעה אל החוף. אין בה איש ויש בה חבילות.

כאשר הסירה עם החבילות ובהן הגלימות הכתומות שנועדו, כך ידעתי בוודאות, לתלמידות שלי הגיעה, ידעתי שעליי לעזוב. הגלימות היו עשויות בדים כמו שלא היו בשבט מעולם, אהוב. רק כאן, על האי המבוך ראיתי בדים דומים להם. לנו היו רק עורות ופרוות, והנה סירה שלמה מלאה בגלימות כתומות ואין מי הנוהג אותה - פלא של ממש מתוך העולם שנובא שיגיע, ואני איני חלק ממנו. הגיע זמני ללכת.

לא ידעתי לאן אני הולכת, לא ידעתי מה יהיה עמי, רק ידעתי שעליי לעזוב.

החלטתי שביום המחרת אצא לדרך.

בלילה חלמתי את סה-הלום המופלאה - את התחייה.

היא באה אל חלומי רכובה על פרפר רפאים שחור. הוא היה שחור כמו אישון, כמו מצולות של לילה שלא ראו מעולם כוכב, כמו רוח שחור שיודע רק את עצמו ולא אף צבע בכלל.

היא עמדה על הפרפר השחור וכולה עטופה בארגמן מופלא והתבוננה בי בעיניים טובות.

אני זוכרת שבהתחלה לא הבנתי מה אני רואה בכלל בחלומי, ואז היא נתנה לי את המילים שהסבירו לי. היא אמרה רק משפט אחד ואותו אשא עמי עד לסיום חיי: "אני הבטחת הבריאה, אני שינוי הצורה ושמירת התוכן וקדושת המהות הנצחית."

ידעתי שזו תחייתי.

ידעתי שזה הסימן הנכון בעבורי. היא הייתה נודפת ריחות של פרחים שלא הכרתי כלל ושרציתי מאוד להכיר.

פתאום הייתה בי כמיהה אדירה למצוא אותה, למצוא את שהיא מייצגת, למצוא את מקומי בעולם, למצוא.

זו המילה שהתעוררתי איתה באישון ליל - "למצוא".

לקחתי כמעט כלום, הנחתי מאחור את בית הכלונסאות שמטה הזקנה הותירה לי, את התלמידות שישנו בו, את כל חפציי, ובדממה יצאתי והתחלתי את דרכי הלאה מהשבט ואל תוך זרועותיה של האם האדירה של כולנו.

ואת הדרור מתי פגשת?

ארבעה ימים אחר כך, בעודי מחפשת דרך לרדת מהאי שבו הייתי, הגיעה סירה ועליה הרבה דברים שעד אז לא ראיתי, ומאז מאוד בירכתי. אחד מהם היה האיש הנהדר הזה אשר נשלח כדי להביא אותי אליכם, אל הבית הנכון שלי.

ומיהי המכשפה השחורה, את יודעת?

אהוב יקר, נדמה לי שהיא שייכת יותר לעולם שלך מאשר לשלי.

בעבורי היא הייתה סימן והדרכה ובכך הסתפקתי אז, ואני מסתפקת גם עתה. בעבורך אני רואה שעוד נדרשת עבודה.

היא חייכה אליי ואני חייכתי בחזרה.

ידעתי את הכלי הנכון כדי לקבל תשובות לשאלותיי - מראת הלבנה. החלטתי שעוד הלילה אתבונן בה.

אני רואה שאתה כבר יודע את הדרך.
עשינו רבות הלילה והיום בכלל.
אניח לך לנוח או לצאת לנדודים בדרכים שאני לעולם לא אדע - כרצונך.
הודיתי למורתי שראתה אותי כה בטוב.

אולי לא היה לה מקום בעולם החדש של נשים שמקימות מעגלי אבנים, דבר תמוה ושלא שמעתי כדוגמתו עד אז אבל הייתי בטוח שעוד אשמע עליו רבות, אולם בעולמי שלי יש לה הרבה מקום. מקום של כבוד, הערכה, ויותר מהכל של אהבה.
הרכנתי ראש בפני אם הסערות ויצאתי מהאוהל בדרך לאוהלי השחור ולמסע בדרכים נסתרות ביותר.

ישבתי באוהלי השחור.
בידי קערת מתכת בהירה אותה קיבלתי ממהולה בעצמה. הקערה הייתה חקוקה מצדה החיצוני בספירלות ובגלים ומצדה הפנימי הייתה חלקה.
בתוך הקערה היו מים שביקשתי מאמי לברכם בעודי שר את שיר הברכות ובאוהל היה ריח קליפת העץ החומה והמבורכת אשר מביאה נועם, ידידות ואחוה, ששרפתי כמנחה לתהליך כולו.
התבוננתי במראה השחורה וביקשתי לדעת מיהי המכשפה השחורה.
צללתי לתוך המים אל הדרכים שידעתי שיהיו בתוכה.
דרכים הם דבר שידעתי שהוא גורלי.
כבר מתחילת ההכשרה שלי באי המבורך סיפרו לי החונכות שאיון הם נוודים וכשאשלים את חניכתי הדרכים תיפתחנה בפניי ואפילו תקראנה אותי אליהן ואני אהיה בעולם מסתובב ונושא את ברכת אמי ממקום למקום.
כיוון שבאמת כבר הכשרתי הושלמה, את קריאת הדרכים כבר שמעתי היטב וכיוון שעברתי באי תהליכים רבים במהלך רוב שנות חיי, הכרתי גם את קריאתן של הדרכים הנסתרות - "אלה שההליכה בהן אינה קשורה לגוף אותו קיבלנו מאמא אדמה", כך לימדה אותי השאמן הזקנה.
הלכתי בדרכים השחורות בתוך המים עד שהגבירה של כולנו פתחה בעבורי את הדרך שהובילה אל המכשפה השחורה.
היא נמצאת בלוע של הר של געש מת.
הר הגעש כבר אינו מעשן וכבר אינו יורק אש עידינים רבים מאוד.
היה ברור שהיא לא נמצאת על הר בעולמנו שלנו.
בעולם רחוק ואחר מאוד היא נמצאת.
אחר מאוד. זקן הרבה יותר מעולמנו שלנו, ושהרי האש שלו נדמו לפני תקופות ארוכות מאוד מאוד.
ביתה היה עשוי כולו מנוצות שחורות.
לכן בזכרונה של ללינה הטובה הוא נראה כמרצד - הוא עטוף כולו בנוצות שחורות.
לפתע ידעתי את הנוצות ואת שמונה כנפיה היא בעצמה - אלה לא נוצות עורבים כפי שזכרונה של ללינה דיבר כיוון שזה היה כל שהכירה - אלה נוצות של דליה.

אמא אדירה! נוצות של הציפור המקודשה של האש!
ידעתי היטב את הסיפורים על הציפורים האדירות הללו - כל אחת היא נשמה של שמש שמת. כל
אחת היא שמש שרוף. כל נוצה אחת שלהן היא עוצמה של מוות של שמש. ובית זה עטוף וכך גם
המכשפה השחורה בעצמה עטופה במאות ואולי אלפי נוצות של דליה!
ופתאום ידעתי - כל נוצה מציפור אחרת, כלומר כל נוצה משמש אחר שחי ומת.

כמה אש!

כמה עוצמה!

כמה עידינים וחלל ומרחבים אינסופיים!

כמה בריאות וכמה ידע ותבונה וכוח!

ואז היא, המכשפה השחורה, היא בעצמה התגלטה בפניי בכל הדרה.

ידעתי דברים שללינה הטובה לא הייתה יכולה לדעת ולכן ראיתי אותם כעת בבירור - בלבה היה
תפוח אדום בוהק אחד. בילדותי ראיתי כאלה - זהו אחד מהפירות של העולם הזה המייצג את אמי
המבורכה.

מעל ראשה ליקוי שמש מלא - טבעת האש היא הדבר היחיד אותו ניתן לראות ברגע בו הלבנה
הקדושה מסתירה את השמש הטוב - טבעת אש ובתוכו הרחם האינסופית השחורה בעצמה.

הפתח הראשוני מתוכו כולנו הגחנו ואליה הכל ישוב בתום כל התבניות כולן.

אילו כוחות מחוללת המכשפה השחורה!

אילו עוצמות!

מי את גבירה?

אני מהכוחות המשפיעים על העולם הזה.

אני השומרת שכוחו של ליקוי השמש לעולם ישאר בעולם ולא יעלם ממנו לעולם.

ממרחקים כה רבים?

ישנו פתח לעולמך באחד ההרים הגבוהים שמיקומו הוא סוד חתום. דרכו העולם נראה לי ודרכו אני
בתוכו פועלת.

ומדוע את פועלת כאן?

ישנם סודות, איון, שאינם נועדו לכלל...

ולך אתנם.

ידעתי מה היא המכשפה השחורה - בעבור חלק היא מיתוס קדום, לחלק אחר היא זכרון רע, סיוט
או אולי מורה, בעבור אחרים היא אהבת החיים או תומם, חומסת שמשות, מולידת אש, חלק מהזיה
שאולי פעם הייתה אולם עכשיו כבר מזמן נעלמת.

והגלימות הכתומות?

איזו מכשפה אהיה אם לא יהיו לי שליחים לבצע את כוונותיי?

מעשה ידיך?

מעשה כוונותי - הרי ידוע לך כבר שאין שבט אשר לא נעזר בשבט עתיק ממנו, ואין תרבות שלא
נשענת על אחת מפותחת ממנה ואין עולם שלא ניזון מעולם זקן ממנו.

וטוב שאת בוחשת בעולמנו. טוב מאוד.

יהיו שיסכימו עמך נושא מבורך.

את כל ברכות לבי אלייך אני נותן כעת. תודות על היותך עמנו.

היה שלומות שליחה של הגבירה ולעולם אל תשכח - דע את מקומך!

הדרך נסתמה בעבורי והייתי שוב באוהל.

אחזתי בפעמון ציפור הדליה שתלה על צווארי - הרבה התחבר לידיעה ואפילו לתחילתה של הבנה. דמותה של הציפור הקדושה עלתה בתוכי - ציפור שכולה שחור שרוף, ראשיה שלושה ושש עיניה הם שאריות של אש שמשות מתות. על כל ראש כתר נוצות לבנות וזוהרות באוצרות של כוכבים. שמונה כנפיים לציפורים השחורות הללו וזנב ירוק ירוק שצבעו מזכיר את אבן הנשמה, את הים בצהרי הקיץ, את עיניו של דרור הציפור ואת הלב הטוב של כל מורה שהייתה לי הזכות ללמוד ממנה באי המבורך.

פעם שנייה שהציפור המבורכה הזו מגיעה אליי בימים האחרונים - פעם כפעמון מתנה ופעם דרך המכשפה השחורה.

פעם שנייה בימים האחרונים אני בנוכחות של הקדמוניות שבוראות במילותיהן את בריאתנו - לראשונה קראו "מרפאה" והצלתי ממנה אוצר בעבור ללינה בתמורה לזרע שהוטמן בתוכי, והשנייה היא המכשפה השחורה הבוחשת במציאויות עולמנו.

ידעתי כי הברכה היא רבה, וידעתי שעלי עוד לסגור את המעגל עם ללינה בטרם כל החושים יקשרו למקלעת אחת של אוצר.

כן, זוהי אומנותי בחיים אלה - מקלעות סביב אוצרות כאבנים, צדפים וחרוזי כסף. מאומנות זו אמצא את הישרדותי בעולם בעת נדודי, וכעת איעזר בכישורי אלה שלמדתי באי המבורך, כדי לקלוע מקלעת של אמת וריפוי למורתי הכואבת את עברה.

ישנתי מהר.

הכי מהר שיכולתי וקמתי מוקדם מאוד עם שחר.

נראה שהיום עומד להיות חמים ושמש. לא נראה כמעט כל סימן לעננים, הצלילות הייתה סביב שקופה וקרירה וידעתי שהשמש יגיע עוד זמן קצר במלא הדרו וישטוף את האי המבורך שלנו בחום. עשיתי את דרכי לאוהל הבישולים וישבתי עם אמהותי השחורות והאהובות לאכול דייסה חמה עם לחם שנותר מהיום הקודם.

אכלתי מהר.

הכי מהר שיכולתי והמתנתי לרגע שארוחת הבוקר תילקח אל האוהל של ללינה.

דקות ספורות לאחר שנושאת המגש חזרה ממנה, כבר הייתי בפתחו. ידעתי בתוכי שמורתי ודאי עדיין אוכלת אבל לא הייתי יכול לאחוז בעצמי יותר. הייתי חדור החלטה שאקלע את כל החושים שנפרשו בפניי בימים האחרונים למקלעת של בהירות, זכרון וריפוי בעבור האישה שפתחה לי דלת אל תוך חייה ואל תוך עולמה הפצוע.

בוא צבי, היכנס בבקשה.

הגעתי מוקדם מדי?

כלל לא. השינה לא הייתה איתי כמעט בכלל הלילה וכבר זמן לא קצר אני יושבת כאן ומקווה שהפתחים שאני מבקשת שיפתחו לי בעזרתך, יפתחו אולי היום.

כשהתיישבתי לצד מורתי עטופת השחורים ראיתי את עיניה וניכרו בהן הנדודים של הלילה.

הזכרונות שאתה זוכר בעבורי הם מאוד משמעותיים לי. חלק מהם הם זכרונות שהייתי ערה להם בפשטות שאני זוכרת דברים, וחלק פתחו בעבורי את עצמי בדרך חדשה לגמרי. אני יודעת, צבי אהוב, יודעת שיש בתוכי דלת נעולה שנועלת חלק חשוב מחיי בעבורי ואני מקווה שאולי אמנו הטובה תביא אותך אל הדרך שתוביל לדלת הזו גם כן.

גם אני קיוויתי. היה ברור לי שהדלת עליה ללינה מדברת היא הסמל הצרוב על לחייה, ועדיין הדרך שלה לא נפתחה בעבורי ואני מחוייב לדרכים בהן אמי מניחה אותי.

הושטתי את ידי אליה בהזמנה כדי שאוכל ליצור את הקשר בינינו והיא נענתה בחיוך. עצמתי את עיני וכיוונתי עצמי פנימה אל תחילת המסע של הפעם, ופתאום הייתה בתוכי ידיעה צלולה כמו האוויר הצלול שמחוץ לאוהל. ידיעה של הסמל הצרוב, ידיעה שעכשיו הוא הזמן, ידיעה של דרך פתוחה.

עצרתי עצמי מלהתרגש. הייתי צריך לבדוק האם הדרך פתוחה כעת באמת או שאולי אני מאוד רוצה בדברים ולכן מושך לכיוון אליו אני בעצמי, מתוך החלטתי שלי, בוחה. בדקתי היטב. הסתכלתי על הדרך. הקשבתי לקריאתה. בדקתי את לבי. ידעתי שאני לא רוצה לעשות את הדבר הפשוט ביותר והילדותי ביותר באותו הרגע והוא לשאול את אמי האם כך או כן. עליי להיות איון - עליי לדעת את הדרכים ולהקשיב להן בדיוק כפי שהוכשרתי. נשמתי עמוקות. פעמיים.

והדרך נותרה פתוחה ונוצצת, מזמינה ורחבה ללכת בה. פקחתי את עיני והתבוננתי עמוקות בעיניה של מורתי.

מה?

אני יודע את משמעות הסמל הצרוב על לחייה.

היא התיישרה ונשמה עמוקות.

אני מוכנה.

זה הסימן שמסמל מכשפות, מטיל עליהן קלון וחוסם את כוחותיהן.

שתקתי והנחתי לה לקבל אל תוכה את המילים הקשות שכרגע נתתי לה.

היא רק הנהנה באיטיות אל מולי ועיניה נעוצות בי ולא מרפות.

אט אט דמעות מצאו את דרכן אל עיניה. הן לא זלגו, רק מילאו את העיניים ונצנצו באור שנכנס אל האוהל מפתחו.

היא ניסתה לדבר אך קולה לא נשמע לה.

היא חיככה בגרונה מעט ורק לחישה מצאה את דרכה החוצה מפיה.

את הקלון הרגשתי כל חיי ואת החסימה הקושרת אותי מבפנים גם כן. אולם מכשפה? אני מכשפה? הרי מעולם לא היה בי כל כשרון מלבד מילותיו של אימריין הזקן? אני מכשפה צבי?

הרגשתי את אמי בתוכי מכוונת אותי פנימה אל הדרך שהיא פתחה בפניי ממש כעת. נעניתי ברצון. עצמתי את עיני והלכתי את הדרך אל הסמל הארוה.

היא עומדת על ראש צוק המשקיף לים - משקיף אל עבר מקום השקיעה של השמש שעוד זמן מה תתרחש.

היא עורכת טקס.

היא שרה את שירי העשבים המרפאים אשר פותחים את פרחיהם בשעות הערב.

היא מרשרשת ברעשן עשוי מפיסות עץ שנמצאו מאוד רחוק על החוף שמתחת, והיא שרה את השיר העתיק לכבוד הגבירה של העולם של כולנו:
כָּר נֹ מָאמָא, שְׁקִימוֹ אוֹמָה: דְּבִרִי אֵיתֵנּוּ, אִמָּא אִדְמָה! חֲלֹמִי אוֹתֵנּוּ, אִמָּא גְדוֹלָה!
היא רוקדת כשעל ראשה נזר פרחים ועלים, האדמה בעצמה והעשבים שמתחתיה שרים איתה ביחד ועל ראשה נזר ירוק שממלא אותה ואת עולמה בניחווחות ונועם.
מישהו רץ אליה - גבר זקן רץ אליה.
אין לו טוב אליה, אין לו בקשה אליה.
זדון וטירוף אני חש ממנו, זדון של ממש.

אי שם מחוץ לדרכים הפנימיות שבהן צעדתי בשבילים של זכרונות אבודים ורחוקים מאוד, שמעתי את מורתי נושמת עמוקות. הרגשתי את ידיה רועדות בידיי שלי והרגשתי אותן קרות. קרות מאוד.
ידעתי שעכשיו הוא הרגע. עכשיו נפתח את הקשר שקושר אותה מבפנים ועם כל מה שימצא מצדו השני, נצטרך להתמודד אחר כך.
חזרתי פנימה אל הזכרון.

הוא תופס אותה בכוח אדיר.
אמא אדירה כיצד יש כל כך הרבה כוח לאיש כל כך זקן?
הפירמידה!

הפירמידה הזורחת שהוא אווזו בידו נותנת בו כוחות של גבר צעיר ואדיר כוחות, ואליהם.
הוא מצמיד אותה אל סלע וכוחותיה שלה אינם יכולים לו. היא נאבקת בו ומנסה להשתחרר מידיו אולם אין לה כל סיכוי אל מול הפירמידה המאירה והמקוללת.
בעיניו משטמה ושנאה וזדון והוא מצמיד את הפירמידה ללחיה וזו צורבת באש של ממש את פניה. צורבת בה את הסמל. היא צורחת מכאבים ומתפתלת בידי אולם הוא לא מרפה.
הוא לא מרפה ממנה ולא מרפה מהפירמידה שצמודה ללחיה.

המורה שלה מגיעה במהירות הגדולה ביותר שהיא יכולה. היא ראתה אותו סוף סוף בתוך קערת הפרחים שלה. שנים שהוא היה איתם בשבט והצליח להתחמק מעיניה, למרות שהיא תמיד ידעה שהוא מסוכן והנה עכשיו, משהחפץ המקולל שהחביא עד כה השתלט עליו לגמרי, והוא הוציא אותו ממסתורו, היא יודעת מי הוא - לא, היא יודעת מה הוא.
היא רצה וזורקת עליו קללות ומילים של מוות וחורבן והוא עדיין אינו מרפה. הכוח האדיר של הפירמידה המוארת מגן עליו מכישופיה החזקים ביותר - כמו טיפות של מים הם ניתזים מעליו והוא בשלו.

לבסוף המורה הזקנה שלה מצליחה להגיע אליהם ובצפורניה ושיניה מנסה להוריד אותו מזו שכבר אין בה הרבה כוחות להתנגד לכאבים העצומים שבפניה וללפיתתו האכזרית. הוא לא מוכן לשחרר את אחיזתו ובעיניו שיגעון וטירוף ואבדון.

לבסוף הזקנה מצליחה להניף את ידו האוחזת בה ולשחררה מעט והיא נוזלת אל האדמה רועדת ובעיניה ריק.

המכשפה הזקנה ממשיכה בנסיונות להכות את האיש ולקחת ממנו את כלי העוצמה המקולל שלו והוא רק אומר מילה אחת ומתוך הפירמידה הנוראית משתחרר אור סנוורים של אלפי שמשות ומיד לאחריו רוח - רוח אדירים.
הרוח מסתחרר על פסגת הצוק ומעיף הכל. הכל.

בשלב הזה אנשים נוספים עושים את דרכם אל המקום ובתוך רגעים אחדים, כולם באוויר. שתי מכשפות העשבים, הזקן ועוד אנשים מהשבט, כולם מסתחררים באוויר בחוסר אונים מוחלט.

המכשפה השחורה שולחת מילים מתוך עולמה הרחוק. מילים שחורות, מילים של אש, מילים של כוח שעולמו שלנו כבר מזמן שכח והפירמידה מתפוצצת בידו של הזקן כשהיא מרסקת אותו איתה. הפיצוץ האדיר מעיף את כל השאר לכיוונים שונים ומטיח את ראשה של הצעירה הפצועה אל תוך סלע ומשם מטה מטה אל עבר הסלעים והים. מילים נוספות אדירות וקדושות נאמרות ומערבולת של רוחות עוטפת את מכשפת העשבים הצעירה ונושאת אותה בביטחה הרחק מהצוק, הרחק מהאדמה הידועה, הרחק מההרים שבהם חייתה כל חייה, אל חופו של אי שבו ידעה המכשפה השחורה, יהיו כאלה שימצאו אותה וידאגו לה.

זהו.

הדרך הגיעה לסופה ואין עוד לאן ללכת.

פקחתי את עיני ומולי הייתה מורתי האהובה קרוסה ומבועתת. היא אספה את ידיה ממני וכרכה אותן סביב עצמה. עיניה היו קרועות לרווחה ודמעותיה נזלות על לחייה ונוטפות על חזה. היה שמש בחוץ והיה קפוא בפנים.

גופי שלי רעד, גרוני היה יבש, עיניי היו לחות ומולי ישבה אחת הנשים העוצמתיות ביותר בעולם, שבורה ומרוסקת בתוך עצמה. הקשר הלופת נפתח, ועכשיו היא צריכה לחיות עם מה שישנו בצידו השני. קמתי ואמרתי משפט שמעולם לא אמרתי אותו קודם לכן. זה לא היה משפט שלי, זה היה משפט שלמדתי מדרור הציפור לפני שנים רבות: **יותר חם ויותר נעים כשמתחבקים.**

היא ניסתה לחייך אולם לא הצליחה.

אני פירשתי את הנסיון, כהסכמה.

התיישבתי לידה וחביקתי אותה בשתי ידיי. בקשתי מאמי שתחבק אותה גם כן, שתאהב ושתרגיע ואולי אפילו שתרפא את הכאבים הנוראיים שהאישה הזו חוותה בעברה וכעת חווה שוב. היה ברור מדוע היא לא זכרה את הדברים עד כה - הכאב היה גדול מדי מכדי לשאת אותו. בעודי מחבק ועוטף אותה באהבה של לבי ובנוכחות של הגבירה של שנינו נזכרתי בפעם הראשונה שאני שמעתי את המשפט הזה: יותר חם ויותר נעים כשמתחבקים.

זה היה כשהייתי במסע להגיע לאי המבורך.

הציפור המבורך, דרוך, מצא אותי בתוך חיים אומללים כשאין לי כל סיכוי לשרוד אותם וידע בדיוק מי ומה אני. כך הוא הדבר עם הציפורים - השליחים של אם העולמות - האמת אינה נסתרת מהם אף פעם. הם רואים את המהות ולא רק את הצורות העוטפות מבחוץ. הוא לקח אותי איתו בעגלה שלו. העגלה הייתה מופלאה. כמו העגלות של כל הציפורים של האמא, כך הוא סיפר לי.

הציפורים הם גזע מופלא של גברים אשר מסתובבים בעולם עם עגלה הרתומה לסוסים שחורים ובעגלה כל סחורה ודבר שאפשר לדמיין, לרצות ולבקש. הם מציגים את עצמם כסוחרים. ואכן סוחרים מעולים הם וסחורותיהם משובחות, ואולם זו רק הצורה החיצונית שלהם. למעשה הם אלה אשר מסתובבים בעולמו ואוספים את שאבד, מתקנים את שנשבר, משיבים למקום את מה שבדרך כזו או אחרת מצא את עצמו במקום אחר, ומניעים את עולמה של גבירת העולמות כולם כך שיהיה בטוב. הוא מצא אותי ואסף אותי אל עגלתו כדי להביא אותי לאי המבורך להכשרתי ולמילוי גורלי.

בדרך אל האי עברנו במקומות גבוהים וקרים עד כדי שלג של ממש בלילות. אמנם בעגלה היו פרוות חמות ושמיכות כמותן לא ראיתי מעולם, ועדיין היה קר. לילה אחד, בעודנו שוכבים תחת הפרוות הוא לחש אליי: יותר חם ויותר נעים כשמתחבקים.

בטבעיות רבה, הסתובבתי אליו ונתתי את עצמי, ילדון שהייתי, אל תוך ידיו. שיערו הארוך והבהיר היה סביב פניי, זקנו שהיה קלוע לצמה אחת עבה ומקושט בחרוזים שחורים היה מונח ממש קרוב אליי וידיו החמות והטובות היו סביבי.

היה לו ריח, זכרתי פתאום. היה לו ריח של דבר מיוחד. היה לו ריח של משהו רענן ומחייה רגע בטרם הוא הופך למתוק. לא - היה לו ריח של שמיים. לא - היה לו ריח של דרוו. ריח של ציפור שאותו אהבתי והיכרתי תמיד ואליו נדחסתי עמוק ככל שהייתי יכול.

הוא חיבק אותי אליו, הוא ליטף אותי בעדינות ונשיקותיו הרכות והחמות היו לי אהבה של ממש.

הוא היה לי נחמה בעולם שלא הכיר את המילה ואת משמעותה בכלל.

ואת כל הזכרון הזה הבאתי עכשיו אל החיבוק שאני עטפתי בו את ללינה הכואבת.

אהבתי אותה בדרך שהיא בעצמה לימדה אותי לאהוב - באורות נשמתי התכולים ובהבאת זכרונות של נועם וטוב אל תוכי כך שהם בעצמם יאהבו ויחממו אותה.

הייתי פעם אחרת.

הייתי מכשפת עשבים ואמא אדמה כולה דברה איתי.

ועכשיו - דממה ושקט ואין.

איזו בדידות.

לא היו לי מילים של תבונה בעבורה.

הייתה לי רק אהבה ונחמה.

ישבתי ונתתי את שהיה לי.

זמן רב ישבנו כך בשקט עד שמשהו בתוכה הצליח להתיישר שוב.

למה, צבי אהוב, למה הוא עשה לי את זה?

אין לי כל ידיעה בדבר, מורה נכבדה.

אתה זוכר אותו ממקום אחר?

לא.

ואת החפץ העוצמתי שלו?

אולי, אני לא בטוח.

תוכל לברר בעבורי?

אעשה כמיטב יכולתי.

אני מודה.

ישבנו עוד בשקט. ישבנו הרבה.

לבסוף היא החליטה שהיא צריכה לדבר על הדברים עם מהולה הזקנה ואולי שם לקבל הדרכה בדבר עתידה והמשך דרכה וחייה.

כשוידאתי שהיא יכולה לעמוד, ללכת ואף לשמור על יציבותה, הנחתי לה והבטחתי שעוד היום אעשה כל שאפשר כדי למצוא תובנות לשאלותיה.

היא הלכה אל האוהל של הזקנה שבחונכות ואני קרסתי באוהלי השחור אל תוך שינה שחורה משחור ללא חלומות וללא תובנות - שקט.

בדמדומים ראשונים, מילאתי את קערת הראייה שלי, ביקשתי את אמי שתברך אותה ואת המים, הקטרת את מנחותי ויצאתי למסע בתוך המים. מסע אליו יצאתי עד כה רק פעמיים וזאת בגלל שאל הדרך הזו יש לצאת רק כאשר הדבר אותו מחפשים בסופה של הדרך, לא יכול להימצא בכל מקום אחר, והוא חשוב מספיק בכדי להטריד את זה אשר בסופה.

במקום מרוחק ונידח בעולמנו ישנו אי קטן. באי הזה ישנו הר של געש רדום. רדום מאוד. כה רדום עד כי צמח עליו יער עבות ובתוך הקערה שפעם ירקה ופלטה עשנים ותבערות אש, נח היום אגם כחול וצלול.

מתחת לאגם ישנה מערה. מערה של כוכבי אדמה - מערה שכל קירותיה בוערים באורות כוכבים. במערה הזו הוא נמצא.

לו התשובות בעבורנו - בעבור איון. לו הזכרונות שאנו איננו מצליחים למצוא במקומות אחרים, לו המפתחות שאנו איבדנו או שעיוורים אנו מלראותם, לו התשובות.

הוא הקדום, העתיק, האדיר והסבלן אין קץ.

הוא מעיין התקווה שלנו בעשייתנו.

הוא המופלא לנו.

הדרך אליו הייתה קצרה כי כבר הלכתי בה וכי ידעתי את שמו ומסע בעקבות שם הוא לעולם מהיר יותר.

המערה האדירה בגודלה קיבלה אותי בנועם וכוכביה נצנצו אליי את אורם בטוב. העמודים האדירים שהחזיקו את תקרתה המקומרת בצורות שונות ומופלאות ושהיו מפוסלים בדמויותיה השונות של גבירת לבי וחיי, הדהימו אותי והציתו זכרונות בתוכי ממש כפי שעשו בפעמיים הקודמות שהרהבתי עוז והגעתי לכאן. מעיני הפסלים הנפלאים זלגו מים ירוקים וצבעו נחלי ירוקת על הפסלים בדרכם לאגני המתכת היפהפיים שאספו אותם ושמרו אותם לטקסים שאין להם מילים בשפה של בני אדם ושקיווייתי שאולי עוד יבוא יום ואזכה להיות מוזמן לאחד שכזה.

באולם המרכזי היו הסמלים.

סמלים רבים יותר מכפי שהעין יכולה לתפוש והדעת יכולה להכיל. סמלים פשוטים ומורכבים, סמלים שהם מילים, סמלים שהם כשפים, סמלים שמתו מזמן ונותרו כאן כגוויות וסמלים טהורים וחדשים וכאלה שמתו רק לפני כמה אלפים והנה מתעוררים לחיים מחדש. סמלים שזרחו במעגלים, מעגלים על ריצפת המערה.

עמדתי וידעתי שאין כך סתם לדרוך על הקדושה וכיוון שלא הצלחתי לרחף מעליהם, צעדתי סמל אחר סמל מחושב כשאני כותב בצעדי בקשת עזרה למורה כואבת ואבודה בתוך עצמה.

לבסוף הגעתי אליו.

לשמחתי הוא ציפה לי ונענה לבקשתי.

הוא נגע בעדינות במצחי וזכרונות החלו להישפך אל תוכי כמו מים חיים שהיו עד כה עצורים באיזה סכר לא ידוע והנה השתחררו ותנועתם חיה ונושמת מציאות.

הוא שט בסירה קטנה בים אדיר.

הוא היה מוטרף ורדוף ואחוז בדבר שלא הסכים לשחררו.

כל חלומותיו היו דבר שהוא לא ידע ולא הכיר והיה חייב להשיגו.

לא היה לו שם וגם לא כיוון. הייתה בו משיכה וקריאה מתוכו שהייתה גדולה ממנו בדיוק כפי שההר גדול מהגמלה שמטפסת עליו.

הוא חיפש אחר מושא טירופו חודשים ואולי שנים והנה חש שסירתו הקטנה תביא אותו אל הדבר.

הוא עלה על אי קטן ושלא היה בו איש. הוא טיפס על הסלעים עד אשר בתוך נקיק, ידיו מצאו אותה - מצאו את הפירמידה השקופה אותה חמד וחפץ, רק לא ידע שזו היא. מעתה, ידע שהכל יהיה בטוב.

היא נסכה בו ביטחון, היא מילאה אותו בכוח, היא שחררה אותו מרעב ומעייפות והפכה אותו לחזק ולבריא. היא הובילה את סירתו הקטנה מהאי הזנוח והלא חשוב שבו הוטמנה והמתונה לו, אל היבשת הגדולה מזרח-מזרח לו.

היא הייתה צריכה להיות סוד - זאת הוא ידע, ולכן הטמין אותה בבגדיו כאשר עלה על החוף בחיפוש אחרי השבטים של המקום.

הוא מצא שבט והתחנן להיות חלק ממנו. הוא לא רצה אותם ואף סלד מדרכיהם. לא כי כך הרגיש, אלא כי היא, המופלאה שהצפין והחביא, שנאה אותם. הם היו טומאה, הם היו טעות חמורה, הם היו לא צריכים לחיות, דרכיהם היו מזוהמות, אמונותיהם בזויות, טקסיהם מעוותים והיה צריך להשמיד את המקור.

עליו להמתין במקום וללמוד אותו. עליו להכיר את האנשים ואת השבט וברגע הנכון לתקוף ולחסל את האוכל הנורא הזה.

הוא המתין ונהג כאיש זקן, ממש כפי שגופו היה, למרות שעוצמתו הייתה רבה מאוד - עוצמתה הייתה בו והיא הייתה אדירה.

חמישה חורפים הוא המתין בגועל בכל מפגש שלו עם האנשים, הטקסים, האמונות ושפתם עד שידע את מקור הבעיה - מכשפת העשבים הצעירה. הזקנה - מורתה - כבר הייתה בסוף ימיה וכוחותיה אוזלים ונוזלים ממנה כמים מתוך כף יד. אולם הצעירה חזקה מאוד ועם מותה של מורתה עוד תתחזק פי כמה. הוא ידע את חולשותיה ואת רגעי פגיעותה ותכנן את מהלך התקפתו היטב.

ואז, בעודה באחד מטקסיה הטמאים, ידע כי זה הרגע, הוציא את אוצרו המאיר ממחבואו ורץ אליה כדי לחסל את לבה של המפלצת הטמאה.

הפעלת הפירמידה המאירה יצרה אדוות של נוכחות רוחנית אדירה. המורה הזקנה הייתה יכולה לזהותו בעבור מה שהוא בדיוק - טירוף של הרס וחורבן - מוות מהלך ואבדון. היא חשדה בו מאז שהגיע אולם לא הייתה יכולה לומר בוודאות מה הבעיה. מרגע שהחפץ הופעל בידיו היא ידעה - ידעה בדיוק - אולם הרבה יותר מדי מאוחר.

הוא צרב את הסמל הנורא על המכשפה הצעירה וסגר את כל כוחותיה הכשופים. סגר בדרך שאין לפתוח אותם עוד לעולם. כאשר נאלץ לשלח רוחות סערה כדי להינצל מציפורני המכשפה הזקנה שהתנפלה עליו בכל כוחותיה הרוחניים והגשמיים, תדרי החפץ מצאו את דרכם גם אל חלונה של המכשפה השחורה אשר חלון לה אל עולמנו ומסיבות אלה בדיוק. היא זו אשר חיסלה את החפץ הממית והיא זו ששמרה על ללינה עד להימצאה.

היא זו שמצאה לללינה את הדרך לעקוף את החסימה והיא זו ששלחה את הסירה עם הגלימות הכתומות.

ומה עם אנשי השבט של ללינה?

מלבדה היא, לא שרדו לא גבר ולא אישה את הפיצוץ ואת הסערה. כולם השילו את גופיהם הגשמיים ועברו אל מעבר ללבנה האחרונה.

וכיצד כל זה זכרון בעבורי?
הרי ללינה לא הייתה יכולה לדעת כל זאת.
מים חדשים החלו להישפך בתוכי.
מים קרים יותר, רחוקים יותר, כאלה שמחלחלים עמוק יותר ורחוק יותר.
מים שמצאו דרך בתוך חרכים וסדקים עתיקים ונושנים בתוכי - כאלה שדורות רבים לא ביקרתי בהם.

אני עומד ולצדי שניים מאחיי - איון נוספים.
מולנו האורקול הסגולה של בְּהֶאֱט. מולה קלחת הראייה המלאה במים אדומים כמו לבנת
הדם הנוראית וריחות שאין להם שם, כיוון שאין מי הרוצה להריחם, עולים ומבעבעים ממנה.
"אחד מהמקוללים שבאו להחריב את עולמנו באורו המסנוור ובדתו האחת, עושה למען
השמד את עתידנו. הוא מטמין זרעים אשר ינבטו רק בעוד דורות רבים וימיטו אסון על מי
מאיתנו שישרוד ויחיה אז. חפצים אלה ישתלטו על רפי דעת, יהפכו אותם לכליהם, יחוללו
אותם מעצמם ודרכם יזרעו הרס וחורבן ואסונות בדרכי הגבירה של כולנו. לא כעת כאשר
אנו כאן וכוחותינו עומדים מולם ויש בנו היכולת להילחם, אז - כשנהיה חלופים ופגיעים פי
כמה."

"ומה תורי לנו כבודה?"
"אמנו מבקשת את צורתכם הראשונית כדי ללכוד ולהציל ממנו את דבר המקומות של
מטמוניו."

"והיש את המקודשות שלהן התרעלה שיכולה לתת לנו את צורתנו זו?"
חמש נשים נכנסו אל המקום. הן היו לובשות שחורים ורעלות מכסות את פניהן כך שרק
עיניהן, שהיו צבועות שחור סביבן, היו גלויות. על כל אחת מהן התנוסס סמלן - ספירלה
תכולה נעוצה בבדים השחורים שנכרכו סביב ראשן.
אִיִּזְבֵּל הקדושות - רק להן היכולת להרוג אותנו כך שהצורה הבאה שלנו תהיה צורתנו
הראשונית.

לא פחדנו למות - אנו עושים זאת כל הזמן ושבים לשרת את הגבירה. ודאי שלא פחדנו
נוכח נוכחותה של האורקול הסגולה והגעתן של איזבל הקדושות.
הן רצחו אותנו ברעל, בפגיון ובמילים שהביאו לעיניהן דמעות שנראו שחורות, לפיהן קצף
שנראה חום ואני זכרתי שאלה אינן דמעות וזהו אינו קצף - זה דם. ואנו מתנו מתוך הגופים
הקטנים שלנו ונולדנו אל צורתנו הראשונית - כוחות אוויר ראשוניים. אני הייתי זוחל אדיר
של סיבים לבנים בוהקים חזרחים כאורות לבנה - מֶאֶהֶס אִיִּנְבִּיס. לצדי נולד זוחל אדיר
בדיוק כמוני וכולו נוצות שחורות בוהקות מלילה ופרוות פחמים של עולמות שנשרפו לפני
עידנים - חֶרֶמָאן אִיִּנְבִּיס. ואחרון נולד אֶסְוֶאֶסְאן אִיִּנְבִּיס שכולו ענפים ועלווה סגולים בצבעי
עיני חלומות העידנים ולשונוות נחשי המרפא של כל שעף בינות לכוכבים.
עפנו בעקבות שמו של אותו אחד שנתנה לנו האורקול. מעוף בעקבות שם הוא תמיד קל
ופשוט.

סבבנו אותו שלושתנו וניסינו לאלצו לוותר על ידיעותינו. כוחותינו היו אדירים. כל אחד מאיתנו
נשא יכולות של בריאה וחורבן, כל אחד מאיתנו היה שמד ואיבוד דעת מוחלט. שלושתנו ביחד
היינו בהלה של ממש, ידיעה מוחלטת של יאוש וכניעה וריסוק כל רצון אחר מלבד רצונו.
הוא היה עוצמתי יותר מכל אלה. חזקים הם בני האורות השקריים אשר באו לעולמנו. חזקים
עד מאוד.

סבבנו סביבו ושלחנו אליו טופרים שחרצו בגופו בארס, והוא בשלו. לחשנו אליו בצרחות
של קדם מילים שהיו אמורות לשבור בו כל הגנה ושפיות, והוא עדיין עמד מולנו. נשכנו בו,

טלטלנו אותו, קרענו מעליו את עורו והותרנו אותו מדמם עד שכמעט עיניו עזבו את מקומן גם כן, והוא נותר אל מולנו ולא התרסק.

השיב מלחמה אותו מאיר אסונות. מילים של חורבן עפו אלינו ופגעו היטב, להבות לבנות ואף חיצו סנוורים, כל אורם הוא זדון של ממש, העיף אל תוך עינינו וכאבם היה אדיר, קללות שמחצו את לבבותנו, קרח מחניק נשימה בגרונותנו, זעזועים של לבבות ומחיצות איומות. איומות מאוד מנשוא. טוב היה שנשלחנו שלושתנו ולא רק אחד. טוב מאוד. בעודו עסוק באחד, האחרים תקפו וטלטלו אותו כך שכוחו לא היה בעיצומו, כשנלחם בשניים, השלישי התאושש ושב לתת מהלומה נוספת.

קרב של ממש היה שם. קרב של ממש.

את הידע לא הצלחנו לשחרר ממנו.

לפתע ראינו כי הוא החל בתהליך של השתנות והגדלת עצמו. ידענו כי ברגע בו יהפוך למה שניסה להפוך, גם שלושתנו ביחד, בכוחותינו שיכולים לכבות שמשות ולהבעיר זמנים, לא נוכל לו.

כאחד התחלנו להטיח אל תוכו פנימה את כוחותינו - מילאנו ומילאנו במהירות ובנחישות ומשלושה צדדים בו זמנית. מילאנו ודחסנו ולחשנו ושאגנו וצרחנו ודחפנו וכילינו כל בו. רשפים, אש, שמשות, פגיונות ארס וקוצי תרעלה. קור וכפור וקרח ורעידות של אֵין. ניבים שלא מניחים, טלטלות שאין בהן מקום לצלילות אחת פשוטה, רעידות של אדמה, מילים של סוף וברכות אפלות אשר שורשיהן אסורים באדמה מקוללת מאוד. כישפנו וקיללנו, רמסנו וטרפנו בו, וחנקנו - במיוחד חנקנו את אורו החיוור והשקרי. עד שגופו, שלא הספיק עדיין להשתנות, לא יכול היה עוד להכיל אותנו, והוא ונשמתו הארורה קרסו אל תוך עצמם ככוכב רקוב שמת סוף סוף והתפוצצו לכל עבר.

אספנו מרסיסי הפיצוץ את כל המידע שהיינו יכולים לאסוף, והבאנו אותו חזרה אל זו ששלחתנו אחריו. הצלנו ידע של שמונה מקומות בהם הוטמנו הקללות לעתיד ועוד ידיעה על חמישים ושניים מקומות בהם הוטמנו חפצים שכאלה אולם היכן הם, לא יכולנו לומר. כך גם השמדנו עוד מאה ארבעים ושניים חפצי אור מקוללים שהיו בדרכם להיטמן בשלל מקומות אומללים בעולמנו.

האורקול הסגולה המבורכת שילחה אחרים בעקבות השמונה, שילחה נוספים לנסות ולגלות את מיקומי הנסתרים מאיתנו, ואותנו שילחה בעקבות סכנות אחרות.

וכיצד הקשר בין זכרון זה אל ללינה?

הוא נגע קלות בפעמון הדליה שעל צווארי.

הפעמון?

הוא חייך.

זה הרי רק סמל.

הוא חייך חיוך גדול יותר.

זה לא?

החיוך התרחב.

הפעמון אמיתי?

פניו היו מאירים לחלוטין.

אמא אדירה, אני נושא פעמון דליה אמיתי!
כיצד זה יתכן?

אתה הרי יודע למי הם שייכים.

יודע אולם היא כבר מזמן רק מיתוס!

אולי בעבורך ואולי בעבור רבים אחרים, אבל לא בעבורה. היא ביקרה בעולמנו והותירה שבעה
פעמונים שכאלה ואחד מהם עבר ממכשפת עשבים אחת לאחרת עד ללילינה שלך.

אם אמהות אדירה! יש עליי פעמון דליה של ממש!

הוא חייך ואני הייתי מזועזע.

כזו קדושה אינה יכולה להישאר אצלי - בוודאות. עליה להגיע לנושאת הנכונה לה.
אנא, שאלה אחרונה.

הוא חייך עדיין.

איך אדע אם כל זה עבר וזכרונות או עתיד?

מה זה משנה כיצד תקרא לדבר? הזמן בעצמו הוא מיתוס, וממילא בעבורך הכל זה זכרון.

הרכנתי ראש ומילאתי עצמי בתודות... ושחררתי את קערת המים.

באוהל של מהולה הזקנה מצאתי את לילינה יושבת בדממה ומקבלת ידי כוכבים מרפאות על חזה.
עמדתי מחוץ לאוהל בדרך שידעתי שידעו על נוכחותי ועדיין כך שאיני מפריע.
היכנס צבי יקר, היכנס. ממה שאני מבינה אתה חלק בכל הסיפור הזה בדיוק כמו לילינה שלנו.
היכנס.

ישבתי וסיפרתי הכל.

לא החסרתי דבר ולא שיניתי מילה.

סיפרתי הכל.

שתי הנשים הקשיבו בדממה ולא פצו פה לאורך כל הדיווח. בסופו, הן רק הנהנו והנהנו הכריז
שהדברים אמת ושכאן הדרך באמת הסתיימה.

תודות רבות לך צבי אהוב על שעזרת לי כל כך.

אני מאושרת שהייתה בי התבונה לבקש את עזרתך.

יש עוד דבר אחד שיש לעשות, מורה מכובדה.

שתי הנשים התבוננו בי ושאלה בעיניהן.

קמתי, הסרתי את רצועת העור שקשרה את הפעמון הקדוש אל צווארי והנחתי אותו בידה של לילינה
הטובה. הפעמון עבר במורשתה שלה ואמור להיות בידה ולא בידיים של גבר כזה או אחר אפילו אם
הוא במקרה איון של הגבירה.

וזה אמור היה להיות התשלום בעבור עזרתך.

מה תקבל ממני במקומו?

חיבוק של אם הרוחות שווה לי הרבה יותר מפעמון שמפאת קדושתו אני נודם.
היא קמה ממקומה ונתנה לי חיבוק מופלא של איינה של ממש - חיבוק של אשת עוצמות מבורכת.
גם מהולה הזקנה קמה וחיבקה אותי אחריה. חיבוק שהיה הרבה פחות עוצמתי והרבה יותר אמהי, רק, נעים ואוהב. חיבוק שמילא אותי בחום שאהבתי מאוד.
עשינו איתך עבודה נפלאה צבי יקר.
אני בטוח שהסמקתי יותר מאשר כלי הברזל האדום מלהט שעמד במרכז האוהל והפיץ את חומו, ורק שתקתי במבוכה ובאוושר.
הנה השלמתי את כל המקלעת וקשרתי בתוכה פעמון קדוש וריפוי של ממש לאחת מנשותיה של אמא. הדרך תמה והמסע הושלם.
חיכיתי לסתיו.
חיכיתי לסתיו.

14 שבועות אחר כך

דרור, אתה יודע, **יותר חם ויותר נעים כשמתחבקים.**
או אהוב, אני שמח שכל הלימודים שלך באי לא השכיחו ממך את הדבר הכי חשוב.
בוא אליי - הידיים האלה התגעגעו אליך מאוד.
אתה באמת חושב שחיבוק זה הדבר הכי חשוב?
אחי האהוב, החום והנעימות שבחיבוק אוהב הוא לא רק הדבר הכי חשוב, הוא גם הדבר הכי נדרש.
יש לך ריח של שמיים, דרור.
אני הרי ציפור לא?
אתה אכן ציפור, ואני אוהב אותך.
ואני אותך אח יקר, ואני אותך.

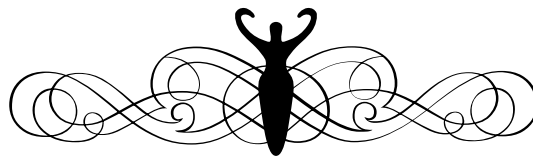

אם דבריי מהדהדים אמת בעבורך - הרי זה בגלל שאנחנו שני ענפים של אותו העץ

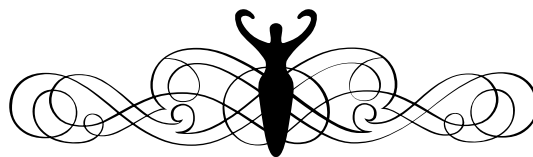

ספר זכרונות

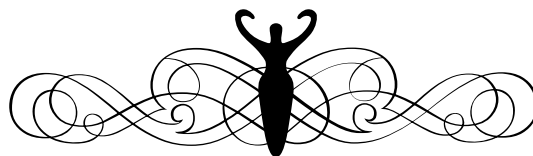
היא תגיע מתוך לבנת הדם.
היא תרד מהרקיעים השחורים על מדרגות אבן נושמות ופועמות חיים.
כשתסיר מעליה את כסותה האדומה תיוותר לבנה בצעיפי נגוהות לבנה חלביים.
רק עיניה גחלים כתומות של ידיעה.
היא תדע את האנחה אותה נאנחה הרחם הראשונה עת ילדה אותך.
היא תדע את אחרון חלומות ילדותך רגע לפני שהתום נחמס מעליך על ידי מיניותך.
היא תדע את המילה האחת אשר תשבור את הווייתך לרסיסים, כך שאפילו מאה לידות למאה חיים
נוספים לא ירפאו את השברים.
היא תדע את הדרך שלך.
את הדרך שלך.

בינות לצללים שמתחת לשיחים, לעצים הזקנים ולסלעים שראו את הזריחה הראשונה מכולן...
יש חיים.
לא כל הקסם נעלם.
לא את כולו מחקו "ההם" מעל האדמה.
חלק נותר, נסתה, נחבא, שקט.
ויש לקסומים האלה שאמן ומכשפות ואפילו כמה מרפאים ונושאות רפואות.
כן, כן - גם להם יש את אלה האחרים, השונים, המיוחדים, שיודעים ושרואים ושיכולים לתת מענה
ולפתור חידות.
אם נקשיב, נשמע אותם.
אם נחיה נכון, הם יקראו לנו.
אם ניתן את עצמנו לאמא אדמה, הקסם הזה ידבק גם בנו...

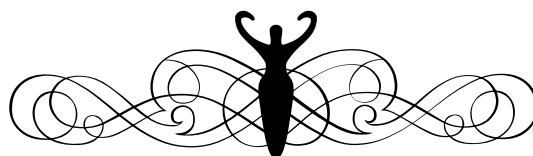

אני זוכר לילות לבנה חצויה בדיוק לחצי - לילות חצות, שבהם בנות היער היו מניחות על ראשיהן
את כתר הקרניים הגדול שתמיד נראה לי כבד הרבה יותר מדי בעבור ראשיהן המתולתלים, צובעות
את גופן בדוגמאות של נחשים מסולסלים ויוצאות אל העצים הקדומים שהקיפו את מעגלי האבנים
המכושפות.
אני זוכר לחשי זימון, אני זוכר צמרמורות בגבי - עוצמה אדירה, אני זוכר קריאה לכוחות נעלמים ואני
זוכר שהקריאה נענתה.
הייתה לי זכות להיות בכמה טקסים כאלה ואני אמונה מלאה שטקסים אלה ועוד רבים אחרים ישובו
ויולדו לעולמנו מחדש.

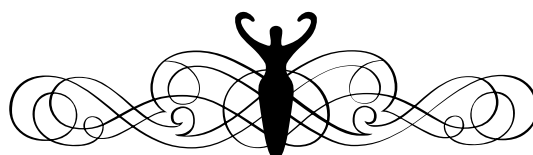

הַקְטָה

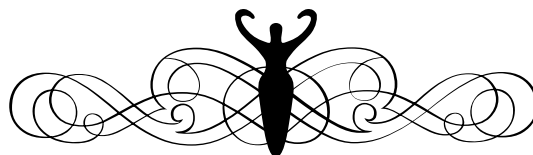
ברוכה הגבירה של הצמחים,
ברוכה המלכה האוחזת במפתח,
ברוכה המורה שאינה מוותרת לעולם,
ברוכה נושאת האור באפלה,
אמא גדולה של מסתורין וכשף והתגלמות מופלאה של כל כך הרבה תבונה וטוב.

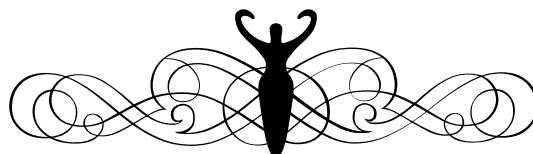
אני זוכר שהיא באה אל העץ המקודש.
כל הטקסים נערכו מתחת לחופתו העתיקה.
זה היה לילה שהואר בלבנה קסומה במיוחד.
המסכה הסתירה את פניה. ידעתי מי היא בגופה, אולם גם ידעתי שההכנות שלה לטקס הוציאו אותה מעצמה ועכשיו היא מישהי אחרת: משהו קדום יותר, אדיר יותר, מקודש ביותר וכזה שאני ורבים אחרים נרגשים עד העצמות להיות בנוכחותו - בנוכחותה.
היא עמדה דוממת ורק נשימותיה נשמעו בתוך מעגל הנוכחים.
הבל פיה שמצא פתח במסכה הלבנה שהסתירה את פניה התמזג בערפל שעלה מהאדמה ואפף את כלנו.
הקולות החלו להישמע. בתחילה כיבבות שקטות וחרישיות, אחר כך כניגונים, זמירות ותפילות בשפה שאפילו הכוכבים כבר לא זוכרים ולבסוף במילים אדירות בשפת הבריאה - כאלה שהדעת אינה מבינה אבל הלב יודע להיזון מהן.
המילים נצרחו, נשרקו, נפלטו מהדמות שלא נעה ולא זעה כלל, המילים פרצו להן דרך מבעד לצלעות של כולנו ותבעו את לבותינו שנפתחו אליהן במוכנות וברצון רב.
זה היה לילה מכושף - מהמכושפים שחוויתי בחיי, למיטב זכרוני.
הזקנות אספו אותה חצי מעולפת כשהכל נסתיים וידעתי שלפחות שבוע לא אוכל לראות את האישה שנתנה את עצמה לאם החושך שבין הכוכבים. היא תחלים, תתאושש ותתחזק בידיהן האמונות והטובות.
השארתי מתנה בעבורה - תליון כסף בצורה של אישה-אלה-ציפור אצל הזקנות, והדרך משכה אותי משם והלאה...

אני זוכר את הסיפורים על החלילן העיוור.
אני זוכר שהוא לבוש בבגדים ססגוניים ושובי לב,
אני זוכר ששיערו ארוך ושחור כמו לילה והוא מתנופף ברוחות בקלילות ובשמש לפעמים יש לו גם
נצנוץ,
אני זוכר שהוא נודד ממקום למקום... והוא נמשך אל עצבות,
אני זוכר שנגינתו היא מהמתקוות והנעימות ביותר (לפחות כך מספרים) ואלה המתבוססים בעצמם
ובעצבותם, אינם עומדים במקסמו,
אני זוכר שהוא מנגן אותם מכאן והלאה, מכאן והלאה ואין לדעת לאן,
אני זוכר שסיפרו לי שאיש מאלה שנוגנו הלאה מכאן, מעולם לא נראה שוב.
הסיפור על החלילן העיוור אינו זר לי. שמעתי אותו במקומות רבים בגרסאות רבות ובשפות רבות.
תמיד הוא מקסים ומושך ותמיד הוא לוקח את העצובים.
לאן?
זאת שאלה שמעולם לא מצאתי עליה תשובה.
בכל נדודי לא מצאתי...

הדרך הייתה ארוכה ומפותלת.
מעטים רצו לבחור בה, מעטים פחות העזו ורובם לא נראו עוד לעולם מרגע שדרכו עליה.
ועדיין היא קראה בשמם של אלה אותם בחרה ורצתה לעצמה.
לא ניתן לסרב לדרך הזו. זה לא שביל רגיל.
בסופה של הדרך הזו, מספרים, יש סלע. לפעמים צורתו היא כשל זקנה מופלגת בעיניים ולפעמים
צורתו כשל ציפור שחורה שאין דומה לה בעולמנו. והסלע מדמם אש נזלי.
והדם ניגר באגן אבן למרגלות הסלע ואילו יש לתת את המנחה.
הו המנחה - קורבן קשה הוא ללא ספק.
מספרים כי רק עם מתן המנחה, הקריאה נפסקת, השפיות חוזרת וניתן פעם נוספת לראות את
העולם כפי שהוא ולא דרך משיכתה התובענית של הדרך.
מספרים שאז רואים את העולם אחרת.
רואים צלול.
רואים בהיר.
רואים באמת.
אך פעם אחת פגשתי באישה שנתנה את קורבנה לצד הסלע המדמם אש נזלי... וחזרה. הרבה
מילים לא היו בה אולם עיניה ראוני יותר מכל זוג עיניים שהכרתי עד אז.
היא חיבקה אותי באלם וזאת למרות שרק לפני רגעים ספורים נפגשנו ולא באמת הכרנו זו את זה.
ובחיבוקה, לשבריר של רגע, ראיתי את העולם שסביב בצבעיו האמיתיים.
כמעט רציתי גם אני ללכת בדרך הפתלתלה, אך לא העזתי.

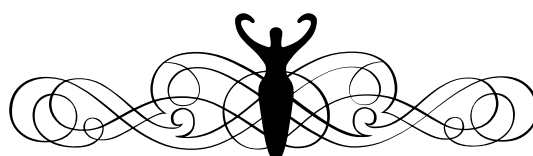

אני זוכר את הפגישה עם הפה של איִנָּה באוהל המקודש. הכל היה ססגוני ומשובץ בצורות גיאומטריות בשלל צבעים, מתוך מיכלי מתכת שחורה עלו ניחוחות של קטורות מתוקים, מתוקים, האוהל המקודש הוא בלהבות חמימות, והיא עמדה מולי ובעיניה כוכבים.

רוב גופה היה מכוסה בציורי חינה בדוגמאות של פרחים ועלים והיא הייתה אפופה מחרוזות חרוזים בשלל צבעים שהשתלבו בהרמוניה מוחלטת בתפאורה הכוללת באוהל. היא פרשה את ידיה לקראתי ואמרה בפשטות: "סוף סוף הגעת!" עינתי בפשטות תואמת: "כן."

התחבקנו למרות שזו הייתה לנו הפעם הראשונה בה נפגשנו, אם לא מחשיבים את החלומות הרבים שבהם כיוונו אחד את השנייה אל המפגש הזה.

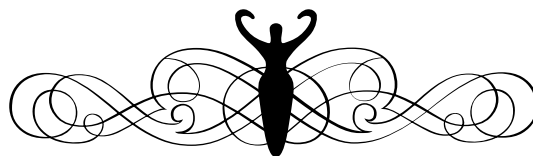
אותו הלילה היה ליל לבנה חסרה והטקסים האסורים נערכו סביבנו. אנחנו לא השתתפנו בהם. היה עלינו להשלים הרבה זמן של פירוד. מידע רב היה צריך לעבור ביני לבין כהנת הלבנה המופלאה הזו. עם שחר, כשידענו שכל שהיה צריך לעבור בינינו - עבר, התפנינו לדברים אחרים. יצאנו מהאוהל המקודש אל השחר העולה ויד ביד פסענו אל עבר המזבח.

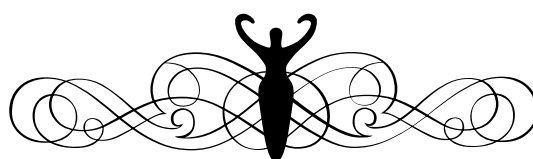
אחרי שסיימנו להניח על המדף שמעל האח את הענפים הירוקים ואת שלוש הצלמיות הלבנות של האם, סִיִּלָּה הביאה מהחדר השני תיבת עץ קטנה ופתחה אותה. מיד פשטו בבקתה הקטנטנה ניחוחות מרהיבים.

היא הוציאה מהתיבה כריות קטנטנות בגודל אצבע וצורתן מעוינים אדומים. הן היו מלאות בפרחי לבנדר אותם ייבשה בעונתם כאשר פרחו בגנים של אדוני הטירה בה שירתה. ניחוחות פרחי הלבנדר מילאו את האוויר במתיקות מופלאה ואל מתיקות זו נוספה גם הקרירות המרעננת של בשמי כוכבי האניס אשר היו מודבקים לכל כרית. כוכב הזהב שהיה במרכז כל כוכב אניס שכזה נצנץ באורות האש שבאח ושנינו חייכנו אל מול היופי הפשוט. סיבלה עבדה רבות בחודשי הקיץ כדי להכין את קישוטי החורף היפהפיים הללו.

בעודנו קושרים את הכריות הקטנות אל הענפים הירוקים חשבתי שאפשר היה לצפות שהשומרת של היד האדומה תהיה אישה מטילת אימה ופחד או אולי איזו גבירה מהוללה, והנה סיבלה בחרה להסוות את העוצמות האדירות של השומרת המקודשה מאחורי דמות משרתת פשוטה החיה בבקתה צנועה באחורי גן טירתה של איזו משפחה כנראה עשירה וחשובה. יום חגיגות אמצע החורף הוא בעוד יומיים והחלטנו שמחר נלך אל המזבח שביער ונקשט אותו בפרחים.

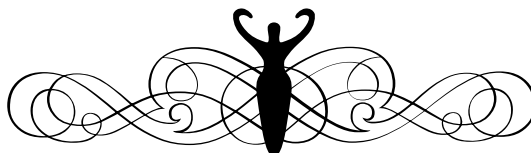

היא חיה למטה.
היא לבנה לבנה לבנה.
היא שותקת, לא - היא דוממת.
עיניה, שלא ראו נצנוץ של אור מעולם, סומאות אל כל שסובב אותה ולכן היא לא רואה את המערות
בהן חייתה היא כל העידנים, לכן אינה יודעת את צבעי קשקשיה הנחושתיים היפהפיים, לכן לא יודעת
היא מהי מראה וכיצד הייתה משתקפת באחת אם הייתה מוצאת כזו.
אל הבחוץ היא עיוורת, אולם אל החשוב היא מיסירה מבט בתעוזה של שמש המעז לזרוח גם אחרי
יום של מלחמה וקטל נואשים.
היא נמשכת לבשמים אסורים.
היא מכורה למים קרים, קרים, קרים.
היא תענה על כל שאלה, בתנאי שהשואל יהיה ראוי לתשובה.
היא נסתרת וקטלנית,
היא קדומה ומסתורית,
היא אלה נשכחת,
היא אמא רוצחת,
היא סיוט,
פנטזיה,
גחמה,
אבדון.
ואני, אני עדיין אוהב אותה.

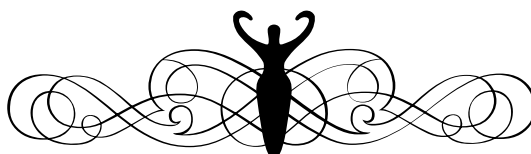

נזכרתי מתי הצבע הוורוד הפך לכה אהוב עליי:
ישבתי בערב בעגלה של נשר.
הייתי שעון על ברכיו בעוד הוא עצמו ישב מאחוריי על אחד הארגזים מלאי הסחורה שלו.
הוא שלשל אליי שרשרת כסף ועליה תליון כסוף של אחת מדמויותיה של האם הגדולה.
היא הייתה עגולה והריונית, בטנה שופעת ועיניה היו אבנים קטנטנות בצבע ורוד מכושף.
התרגשתי אל מול התליון ויותר מכך, אל מול העיניים. הבטתי בהן בריכוז וניסיתי ללכת מעבר אליהן
אל נשמת הצבע שהיו מתהדרות בו.
פתאום ראיתי את הוורוד הזה מקיף אותי. הוא היה בקורים עדינים סביבי ובכל מקום. אלה היו מיתרים
של קסם שמילאו את האוויר ואת כל שהיה בעולם, ומישהי פרטה עליהם ניגון שהיה כה מופלא עד
שהכאיב ללבי כאבים של יאוש ואושר בו זמנית.

כשפקחתי את עיניי, זרועותיו של נשר היו סביבי, פיו היה על ראשי כשהוא נושק לי ברכות והייתי בטוח שהכנפיים שאין לו אולם שבאותו רגע קסום היו שם מאוד, עטפו אותי והיו לי לקן של אהבה.

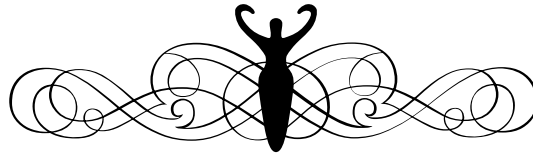

עמוק במצולות היער יש שער.
שער לעולם אחר. עולם בו החיים הם ערך עליון.
רוח היערות, רק לו הדרך והמפתח.
השער אינו נפתח בעבור הכל.

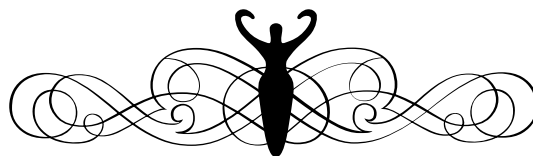

לעבור בשער האדום של אמא.
כמה נשים ניסו.
כמה כשלו.
כשלו ואיבדו הכל.
הן הקדישו חיים שלמים ונתנו הכל ועדיין - השער הוא היחיד הקובע מי תעבור בו ומי לא.
את נאני הכרתי ביום שלפני הניסיון שלה לעבור בשער האדום.
היא לא הייתה נרגשת - שנים של אימון ותרגול לקחו ממנה את הפחד שהיה יכול להוליד התרגשות כזאת. היא הייתה ממוקדת ובהירה.
היא נתנה לי שרשרת שעליה תליון בצורת פרח פשוט.
היא ביקשה שאזכור אותה כפי שהיא - פרח פשוט בשדה של אמנו האדירה.
שאלתי אותה למה. למה היא צריכה לנסות את המעבר בשער הכל כך מסוכן ובוגדני?
לא הייתה לה תשובה. השער קרא לה כל חייה ואין לה דרך אחרת.
שאלתי אותה האם זה יהיה מקובל עליה שאמתין עמה את השעות האחרונות בחייה כפי שהם כרגע, עד למעבר, והיא הסכימה.
רוב הזמן היינו בשקט.
רוב הזמן ביקשתי מאמי שתקבל את נאני אליה ושתאפשר את המעבר בשער. כה רבות שומעות את הקריאה אליו וכה מעטות נבחרות לעבור בו ממש. ומי שצולחת אותו ועוברת, נהיית. נהיית ממש.
השם של אלה העוברות בשער, אסור.
התפקיד שלהן חשוב בעולמנו מאין כמותו.
הקדושה שלהן מוחלטת.
שמחתי בעבור נאני על ההזדמנות וחגגתי אומץ, תעוזה ונחישות שידעתי שלא קיימים בה אולם בעבורי היא הייתה השראה לכל אלה.

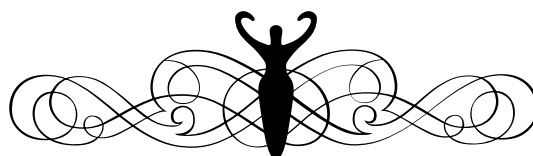
למרות שהשער האדום של אמא בחר שלא להיפתח בעבור ידידתי הטובה והיא איבדה באותו היום הכל, אפילו את חייה ואת דעתה הצלולה, בחיי ובדעתי שלי היא נותרה פרח פשוט בשדה של אמא. פרח שהעז להיות משהו אדיר, פרח שתמיד ייתן לי השראה לשאוף.

אני יושב בחצר האחורית של הצימר הקטן ומשקיף אל האוקינוס. פעם הבית הזה היה כנסייה קטנה שאנשים באו להתפלל בה לנסים. הם נהגו ליפול על האדמה מלפני הכניסה, לנשק אותה וללחוש בקשות. בתחילה, הכנסייה הקטנה הייתה מוקפת גדר אבנים שכלאה בתוכה חצר. מימין לחמש מדרגות האבן שהובילו אל דלת הכניסה עמד פסל אבן של בתולה המשפילה מבט אל המטרים הספורים שבין השער בגדר לכניסה - המקום שבו כולם נישקו את האדמה. עוד קודם לכן, הרבה מאוד שנים קודם לכן, במרכז החצר של הכנסייה עמדו אבנים אפורות-שחורות. עמדו במעגל. אף אחד מהתושבים לא יודע לומר כמה היו במקור. נותרו מהן שבע. סיפרו שבעבר הרחוק, כשאנשים האמינו בדרכים העתיקות, היו מגיעים אל המעגל, נופלים בתוכו ולוחשים את משאלותיהם במקום המקודש. כשבנו סביבו את הכנסייה (בימים שלפני שכמריה מחקו כל זכר למעגל) והניחו את פסל הבתולה כך שהביט מלמעלה על המעגל, המקומיים למדו לזהותה כשומרת המעגל והחלו לסגוד לה. הסגידה לה גברה כשלימדו אותם שהיא אם האל בעצמו. לפני שהכנסייה והכמרים שלה בכלל הגיעו למקום, הקדמונים סימנו את האדמה המבורכת בו במעגל אבנים. הם העמידו שלוש עשרה אבנים וקידשו אותן בטקסים רבים ובמנחות פרחים לרוב. אני זוכר את כהנת האוקינוס שברכה אותי במעגל בפעם האחרונה שהגעתי אליו: "...שהשפל יביא אותך למרחקים, שהגאות תשטוף אותך אלינו, שהגלים ישאו אותך לכל מקום אליו לבך חפץ להגיע, וישיבו אותך אלינו כדי להיות ביחד שוב..." אני זוכר את ניחוחות הקטורות, את זר הפרחים הצהוב על ראשה ואת החיבוק האוהב והחם שהתחבקנו עם צאתי לדרך. לא פעם ולא פעמיים שבתי אל המעגל כדי להיות עם כהנות האוקינוס. הן היו נשים של אהבה וחוכמה ובכל מפגש שלנו, האהבה שבינינו התחזקה. הן היו לי אחיות מבוגרות וצעירות ואני הייתי להן אוצר של מצולות. טקסי קדמוניות המצולות שלהן לעולם נענו בחיוב על ידי שוכנת המעמקים האדירה ומילותיה תמיד נתנו תקווה וכוח למקומיים. כך גם אומנות המרפא שלהן וגם שירתן הקסומה. כמה אהבתי את אחיותיי. אני יושב בחצר האחורית של הצימר. משהו קדום מאוד משך אותי לפינה נידחת זו בעולם. אל מול עיניי מרצד מעגל האבנים הישן. מופיע, מהבהב ונעלם ונמוג אל הזכרונות. האישה המבוגרת שגרה בבית עם בעלה הקשיש מתקרבת אליי עם ספל תה. "הכל בסדר?" היא שואלת בחביבות. אני סוכר את דמעות הגעגוע והכאב שבפרידה, מכווץ שפתיים ומעוות אותן לכדי חיוך מאולץ ביותר ועונה: "הכל אוקיי", למרות שהכל רחוק מאוד מלהיות כך. רחוק מאוד.

קראו לה נוצה משוגעת.
היא לא בחרה בשם הזה, הוא ניתן לה על ידי הזקנות.
בהתחלה זה היה רק כינוי. ספק של חיבה וספק של הבעת חוסר אונים אל מולה, ולבסוף זה הפך לשמה הסופי.
היא לא הייתה כמוך או כמוני, היא הייתה אחרת.
העולם היה אחר בעבורה והיא לא הסתירה את חוויותיה המשותות.
היא ראתה צבעים אחרים מאשר כולם. היא ביקשה שילמדו אותה את השמות שלהם, אולם למבוגרים לא היה ברור מה היא רואה שהוא לא אדום או צהוב או כחול.
היא ראתה חיות אחרות בין העצים ולמרות שרוב אנשי הקהילה קראו לה "מדמיינת" ו"שקרנית" היא המשיכה לצייר אותן בחול ועל כדי החרס שיצרה בכישרון כל כך רב.
היו לה חלומות על אנשים. היא חלמה את המוות שלהם. אנשים פחדו ממנה ולא רצו לשמוע על החלומות. האמת היא שהם רצו מאוד לדעת על חלומותיה, רק הפחד הפך אותם אטומים ואלימים.
היא סירבה לנעליים (גם בחורף), היא סירבה לאכול חיות, היא סירבה למשחקי הבנות וגם למשחקי הבנים, היא סירבה לנישואין ולבסוף גם סירבה לחיים בקהילה.
היא מצאה את מקומה ביער. עם החיות האחרות שכל כך הבינו אותה ואהבו אותה.
כאשר הגיע אל היער גבר לבן בעורו, בשערו החלק הארוך, ובעיניו שכמעט היו לבקניות לחלוטין ורק מעט הכחול נתן בהן איזו אנושיות, הציג את עצמו כ"צל" ושאל אותה האם היא רוצה להגיע למקום שבו יחגגו את הייחודיות שלה ויתנו לה מקום, היא לא היססה.
"מי עוזבת הכל והולכת עם גבר זר?"
"למי האומץ לתת בידי לבקן את חייה?"
"ולאן תלך?"
"ומי ידאג לה ויגיד לה את האמת האמיתית?"
"ומי יספר לה שמסוכן ושעליה להיות עם הנשים האחרות?"
"ולמי יהיה איכפת ממנה כמו לקהילה שלה?"
אלה היו הקולות בקהילה והם הושמעו הרבה מאוד זמן.
כאשר הגיעה השמועה אל הקהילה שנוצה משוגעת היא מרפאה בשירותה של אם הכסף והריפוי אֶמְרוּסָפָה לא היו מילים בקהילה - הייתה רק דממה.

היא הייתה אימת העולם הקדום.
השם שלה היה אסור להגייה וגם לא רצו להגות אותו.
היא הייתה האלה האפלה, אם המוות בעצמה, זו אשר הייתה סיוט של ממש.
היא המטרונית של עולם המתים.

עוד לפני שההורים של האדס ושאר אלי השאול הקדומים נהיו, היא כבר שלטה בממלכה שבעולמות התחתונים.

היא זו אשר דואגת שכל קללה תגיע ליעדה... בדיוק נורא.
מילים של חמלה נהגו מפיה לעתים כה רחוקות עד שאי אפשר היה לשמוע אותן פעמיים בתקופת חיים אחת.

ידיה האדירות חבקו את המתים בעולמם שמתחת לאדמה לנצח.
היוונים קראו לה משמידת האורות - פְּרִסְפוֹנָה.

היוונים הפטריאכלים, כמו כל התרבות שבאה אחריהם, רוצים לספר לנו שפרספונה חסרת האונים נחטפה על ידי האדס ואולי אף נאנסה על ידיו, נגררה לעולמות התחתונים ושם הייתה אסירה.
הם רוצים שנחשוב שאמה של פרספונה - דֶּמֶטֶר, שהיא אמא אדמה בעצמה, הסתובבה חסרת אונים בניסיון למצוא את בתה האובדת ורק בזכות אל השמש וְאֵאוֹס, אב האלים, הצליחה למצוא אותה ולהשיבה לעולם.

הם רוצים שנחשוב שהנשיות היא חסרת אונים, שהיא קורבן, שהיא חלשה, שאין לה עמוד שדרה ויכולת לקבוע את גורלה.

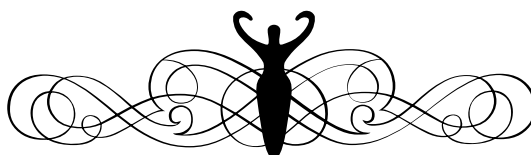
אבל אנחנו זוכרים!

אנחנו זוכרים אחרת ואנחנו יודעים את האמת!

ברוכה את אם המתים, אלה אדירה ונוראית.

ברוכה את משמידת האורות ונושאת הקללות.

בלבי תמיד תשכני במקום של כבוד, אימה ואהבת עולם.

קראו לו הֶרִיוֹן.

לבו היה שייך לאמא הגדולה של כולנו.

אולם, לא היה מסדר אחד, מקדש אחד, מעגל אחד או חונך אחד שהסכים לקחת אותו אליו. הוא לא היה מתאים להם בשום צורה.

לאחר שנדד רבות וחיפש הרבה ובכל מקום אליו הגיע נתקל בדלתות סגורות, קרה לו דבר.
הוא התיישב במקום אחד והחליט שהעובדה שהוא אינו מתאים למסגרות הקיימות ולדרכים שיש, לא תמנע ממנו להיות בשירות האם האדירה.

הוא התחיל לספר את הסיפורים הקדומים על אמא.

סיפורים שאסף בדרך, סיפורים שכולם הכירו, סיפורים עתיקים.

ואמא, מרהיבה שהיא, באה אליו.

אנשים הגיעו בתחילה עם הילדים כדי שהם ישמעו את הסיפורים.

ואמא, אוהבת שהיא, באה אליהם.

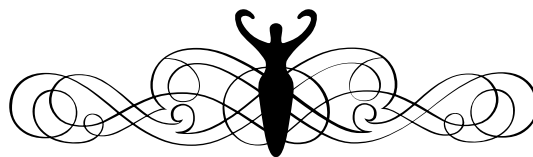
אחר כך הם באו בעבור עצמם.

ואמא, אדירה שהיא, באה גם אליהם.

כשהוא החל לספר סיפורים שבעצמו לא הכיר - הם סופרו מתוך לבו שהיה מלא לאהבתה של הגבירה של כולנו, והיא, קסומה שהיא, סיפרה את עצמה דרכו, הם הגיעו כדי לקבל עצה, ריפוי, ברכה והקלה בחיים.

אחי האהוב, הריון, החל לקבל אליו תלמידים בגיל מאוחר יחסית - הוא לא היה בטוח שמותר לו ושהוא כבר מוכן, אולם אמא שלנו, מחבקת שהיא, הסבירה לו שזאת הדרך הנכונה.

המסדר של הריון שרד מאות שנים והביא הרבה נועם ונחמה לעולמנו, וכשפגשתי את הריון הרבה מאות שנים אחר כך בחיים שונים לגמרי, הוא עדיין היה יוצר ומתווה דרכים, ורחם הבריאה כולה, אדירה שהיא, עדיין בלבבו ועדיין באה.

לפעמים כאב אדיר ושמותיר אותנו בודדים בעולם, נותן לנו כוח להיות, נותן לנו כוח להתעורר אל עצמנו, נותן לנו כוח לפנות לאמא.

כך בדיוק קרה לאוה.

בגיל ארבע שנים בלבד אוה שכלה את שני הוריה בנסיבות אלימות במיוחד. הילדה נותצה ונשברה לגמרי.

אמנם היא לא חסרה דבר כיוון שהוריה היו אמידיים ובית ואף משרתת אחת היו לה, אולם עולמה התרסק לרסיסים ובדידות אפפה אותה כשמיכה עבה, רטובה, כבדה וחונקת. בדרך של פלא, אוה הצליחה, מתחת לכיסוי הכאב, למצוא את אמא. היא מצאה אותה ובדרך הזו מצאה גם את עצמה. כדי לברוח מהבדידות והכאב היא עפה בתוך עצמה אל עברה ומצאה שם את עצמה כהנת אדירה של האמא הנחשית.

היא אספה לעצמה את הזכרונות של הבגדים, את זכרונות המחולות המקודשים עם הנחשים - מחולות שמביאים השראה, ערגה לנשמה וחיבור מטרף חושים לאדמה בעצמה, היא זכרה את המילים המקודשות שמזמינות את האם הגדולה לרקוד דרכה בעולם והיא זכרה את כל הסימנים המברכים שיש לצייר על הגוף בעת הטקסים.

בגיל שש עשרה אוה הציעה את עצמה לראשונה כרקדנית נחשים לקרקס נודד שהגיע לאזור. תמורת מספר מטבעות להופעה, היא הגיעה, שחררה מסל ענק את הנחש שנצץ באורות לפידים, ומול עיני הכל רקדה את הטקס הקדום.

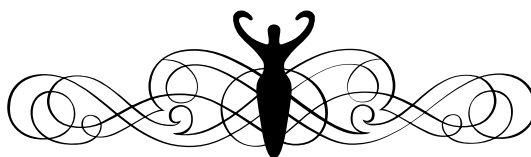
היא לבשה את הבגד שיצרה בהשראת זכרונותיה, היא ציירה על עצמה את הסמלים, ואמרה את המילים המקודשות המזמינות את האם האדירה לרקוד דרכה בעולם. לכל היא הייתה מופע מפעים, לה בעצמה היא הייתה כהנת שוב.

מכאן הדברים לקחו את הדרך שלהם.

הזמנות להופיע בקרקסים נודדים אחרים הגיעו אליה, ירידים פנו אליה בבקשות דומות ומטרונות עשירות אשר ערכו נשפים וארוחות ערב חגיגות חיזרו אחרי אוה כשעשוע של הערב. לכל מקום אליו היא הוזמנה, היא הגיעה.

היא הייתה יורדת מהכרכרה עם סל הנחשים שלה כאווה האישה, ולאחר הטקס עולה עליה שוב ככהנת הנחשים של האם האדירה... והמטבעות צלצלו היטב בתיבת האוצרות שלה.

ומה חשבו עליה אלה שחוו דרכה את היופי הזה?
מעולם לא שמעתי אותה מדברת על כך או מקדישה לזה רגע זעום מחייה. היא משרתת את האם
האדירה ולא אף אחד אחר.

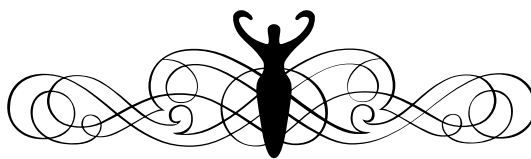
היא הדליקה נרות ורודים כי כבר לא הייתה לה באמת תקווה.
היא הדליקה אותם ופנתה לקדוש שהזקנות מהכנסייה אמרו לה שיעזור לה, למרות שהיא לא
האמינה בו או בהן.

היא הדליקה נרות ורודים וכישפה אליה את אהבת לבה למרות שכל הכשרתה הטובה וכל תבונתה
אמרו לה שאהבה שבאה דרך כישוף סופה להביא עליה חורבן ושברון לב.
היא הדליקה אותם כי היא כבר לא הייתה יכולה לסבול את הבדידות שבריוחוק ממנו.

כשאמרתי לה שזו טעות, אמרה שאני צודק.
כשאמרתי לה שעליה לעזוב ולבוא איתי למקום אחר, אמרה שאני צודק.
כשאמרתי לה שיש מי שיכולה לעזור לה, אמרה שוודאי גם בזה אני צודק.
והיא נשארה כל הלילה ערה, כדי לגלות האם הקדוש שאומרים עליו שהוא עושה נסים, יעזור לה
להשיג מה שהיא כה חשקה בו.

היא הדליקה נרות ורודים ומאותו הלילה לא נפגשנו שוב.
היא הדליקה אותם והוא בא אליה.

היא הדליקה נרות ורודים וזכתה בדבר שרצתה יותר מכל.
היא הדליקה אותם ובלילה הבא הוא מת והיא נותרה מרוסקת, לבד, ומוקפת בזקנות מהכנסייה
שאמרו לה שהיא פשוט מקוללת ודי.

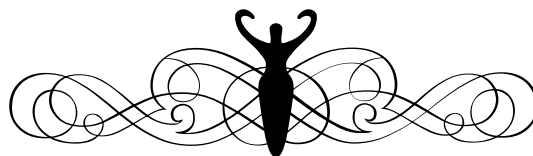
ראיתי אותה בפעם הראשונה בחלום.
הייתי בדרך צפונה לעבר מנזר נשים מרוחק בהרים. שמעתי ששם, מעבר לדת החדשה, מתקיימים
עדיין פולחנים קדומים ורציתי לבדוק את הדבר.
בעיקול הדרך, תחת עץ אלון ענק שצמרתו הגיעה כמעט עד לאדמה המבורכת בעצמה, קבעתי את
נקודת שינת הלילה.
הדלקתי אש קטן תוך שאני דואג לרווחת ענפי המחסה שלי, הכנתי את השמיכות וישבתי לומר את
המילים שיצרו סביבי מעגל הגנה אשר יעלים אותי מכל עין.
מילים אלה היו רבות עוצמה ושירתו אותי היטב במסעותיי. רק זדון רב מאוד ומטרה ברורה להרע יכולו
להן, ובאלה לא נפגשתי.

ישנתי.

בחלומי הייתי במנזר הנשים אליו פניי מועדות ועמדתי בתוך מעגל נשים עטויות גלימות אפורות שפניהן מוסתרות, ובמרכז היא רקדה. לא ראיתי את המתופפות, רק שמעתי את התופים והיא, מוקפת באורות כסופים ובערפילים של לבנה קסומה, רקדה ריקוד של אהבה וחיים. ידעתי שזה טקס. ידעתי שזה שריד לדבר עתיק. ידעתי שיש כאן כוח אדיר לעשות דברים בעבור הנשים במעגל ובעבור העולם כולו.

ראיתי אותה בפעם השנייה יומיים אחר כך בשוק. שיערה היה גזוז לכמעט קרחת והיא הייתה עטופה בבד כמעט שקוף. היא רקדה במרכז הרחבה והאדונית שלה עמדה לידה בחיוך. היא הייתה שפחה וחייה לא שלה היו. היה ברור שהריקוד אינו נועד להנעים את זמן הגברים שעמדו במעגל והתבוננו בתאוה בגופה הדק, הצעיר והשחום. לא היה לי ספק שהנערה נשכרת לדברים אחרים לגמרי מאשר לריקוד. לא היה לי די כסף כדי לרכוש אותה מגבירתה שצבעה את פניה בצבעים ססגוניים וגלימותיה גילו את מעמדה הכלכלי הרם, אולם היה לי מספיק כדי לקנות שתיקה של שומר אחד ועגלון אחד. ניגשתי לגבירה וסידרתי לי "פגישה אישית" עם הרקדנית לאותו הערב. עד הזמן המיועד, קניתי שתיקות ועיניים המופנות לצדדים. בערב הגעתי לאוהל המדובר בפאתי העיר והיא חיכתה לי. בחלום היא הייתה שמימית והערב היא הייתה חבולה. עיניי קלטו מיד את הצלקות שבאופן מאוד מחושב לא פגעו באזורים הנראים של הרקדנית. גבירתה ידעה היטב לשמור על מקור עושרה. יותר מכך הצלקות בעיניים היו קשות מנשוא עד שמצאתי עצמי נאבק בדמעות. כשהרגעתי אותה מהניסיונות לפתות אותי ולטפס עליי בשלל דרכים שכנראה מרגשות את רוב הגברים, הסברתי את עצמי. סיפרתי שאני אֵין בשירות הגבירה ושאני בדרכי למנזר שבו אני בטוח שהיא תוכל להיות דבר מדהים. הסברתי שאני יכול להוציא אותה מכאן הלילה ולגנוב אותה מחייה אלה. היא לא בטחה בי - ובאמת למה לה? מה לה ולי? ומה בחייה הביא אותה למקום בו היא יכולה לבטוח בגבר זר? אולם לבסוף, לאחר שאלות רבות ושבועות והבטחות, היא התרצתה. השומר לא ראה אותנו כשהתחמקנו משם והלאה - הוא היה עסוק בספירת כוכבים. העגלון לא שאל ולא התעניין, רק מיהר את סוסיו וכחץ מקשת שלח אותנו מהעיר אל היער ומשם והלאה.

ראיתי אותה בפעם האחרונה שלושה ימים אחר כך במערה. היינו מצדו השני של היער וממולנו ההרים האדירים התנשאו לשמיים. הקמנו מחנה קטן במערה בין העצים ולאחר ארוחה פשוטה של שורשים שמצאנו בדרך, נאמרו מילות ההגנה וכל אחד מצא את דרכו לעולם החלומות. עם שחר התעוררתי, ובמערה פרט לי, היה רק העגלון שנחירותיו רטטו במערה מצד לצד ורק בברכה גדולה לא גרמו לה לקרוס עלינו בלילה. על השמיכה של הרקדנית היו שלושה פרחים כחולים קטנים. מה עלה בגורלה של רקדנית ערפילי הלבנה איני יודע, אני רק תקווה שהיא מצאה את דרכה בעולם ושהגבירה נטתה לה חסד ופתחה לה דרכים של נועם.

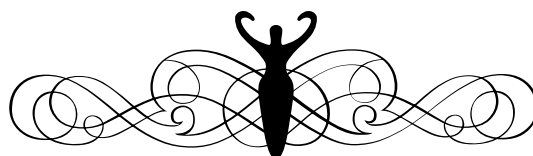
אומורוקה

אנו זוכרים אותך אם מצולות קדומה.
אנו זוכרים אותך אמא אדירה של עומקים נסתרים.
אנו זוכרים אותך רחם מבורכה ממנה הכל נובע.
אנו זוכרים אותך יולדת יצירי הקסם והחלום שכעת הם כה רחוקים מאיתנו.

אנו מברכים אותך אלת ימים אדירה.
אנו מברכים אותך בוראת עולמות מסוחררים בשכרון של כשף.
אנו מברכים אותך יוצרת המרחב המקודש.
אנו מברכים אותך ואת מילותייך המסתוריות שבוראות הכל ואף יותר.

אנו אוהבים אותך אומורוקה קדומה ובלבנו את תמיד.
אנו מחייכים אלייך אומורוקה קשישה ומזמינים אותך לעולמנו הסומא.
אנו מאמצים אותך ללבנו אומורוקה בראשיתית כדי שתציתי בו את אש הרחם שהפך לגחל עמום.
אנו חוגגים אותך אומורוקה ראשונית, אותך ואת בנותייך ובנייך.

ברוכה היא אומורוקה המקודשה וברוכים הם אלה הפותחים לה צוהר אל חלום מציאותם.

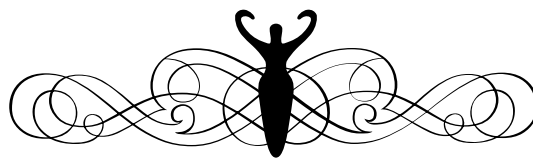

"המקום הסודי" לא היה מה שציפיתי שיהיה. זה היה סלע גדול, פשוט, מכוסה טחב ושלא היה בו דבר מיוחד. עליו נחו כמה קרני איילים ועידים וביניהם פרחים יבשים - שרידי מנחות שנותרו במקום.
"הוא לא חיפש מעולם מקומות של עוצמה. הוא אהב את הדברים הפשוטים. הוא תמיד אמר לי שאני לא התפוצצות של עוצמה אדירה - אני אהבה פשוטה וזה סוד כוחי."

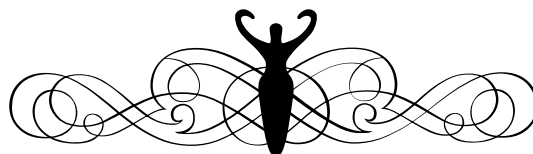
ידיה העדינות ליטפו את הסלע בעודה מדברת בלחישה חרישית.
רק אתמול השאמן האדירה הזו זעזעה את המערה הקטנה בה התכנסו שמונה אנשים לחגוג את הלילה הארוך בשנה, בזעקות אימים של כשפים מרעידי עולמות, ואילו עכשיו היא אישה, לא צעירה, שקטה, הנזכרת חרש במורה שלה.

"היינו באים לכאן הרבה. כאן למדתי את כל מה שחשוב בחיי."
היא נעמדה כשגבה אליו ולמרות שלא ראיתי אותה, ידעתי שהדמעות נוצצות על לחייה.
מכל הדרכים המופלאות של משרתות הגבירה, דרך השאמן היא היחידה שמצליחה ליצור כזו קירבה, אינטימיות ואהבה בין מורה לתלמיד. שמעתי בקולה של נְטִיָּשָׁה את הגעגוע למורה, לאהובה, שהשיב את גופו לאמא אדמה לפני שנים.

"אני לא כואבת את אובדנו של מורי, אני רק לפעמים מעט מתגעגעת".
 קולה רעד וכך גם ידה שעדיין הייתה מונחת על הסלע הגדול.
 התקרבותי מעט והנחתי יד של נחמה על כתפה... ופתאום היא הייתה מחובקת בין שתי ידיי בוכה
 חרישית את געגועיה.
 בקשתי מהגבירה לחון אותי באורה התכול ונתתי לברכה הזו למלא אותי ודרכי אותה.
 אולי אתמול היא הייתה שאמן אדירה המבוגרת ממני בשנים רבות והמזעזעת את העולם בכשפיה,
 היום, בידיי שלי, בחיבוקה של הגבירה של כולנו, היא הייתה ילדה קטנה שמקבלת מעט נחמה והרבה
 אהבה.
 עמדנו כך דקות רבות עד שהגעגע נשטף בדמעות ורופא באור התכול.
 "בוא, נשוב הביתה, אני רוצה לבדוק את התחבושות שלך."
 פתאום נזכרתי שמראש הגעתי אליה כדי לקבל עזרה בפציעה שלא החלימה ברגלי.
 בעודי מדדה לצד השאמן האדירה, חשבתי לעצמי שגם בתקופות חיים אחרות בהן נפגשנו, היא
 הייתה מבוגרת ממני ועדיין בחיבוק הגבירה היא ילדה. ידעתי שכך יהיה גם כשניפגש בעתיד.
 וכך היה.

אֵנָה אהבה את הרעלים השונים שלה.
 היא אמנם מכרה תבלינים בדוכנה הקטן בשוק, ואכן היו לה תבלינים מיוחדים ואקזוטיים שלא נראו
 עוד כמותם בכל הכפרים באזור, עדיין את הרעלים היא אהבה.
 היה לה בקבוק מיוחד לשינה שלא נגמרת, הייתה גם אבקה לבנה שגנבה מאור עיניים, לא אשכח את
 התמיסה אשר משחררת את הנשים שהרו ולא רצו באמהות על כורחן, וכמובן פטריות.
 פטריות רבות היו לה לאנה ורק מעטות מהן היו למאכל.
 היא לא הייתה מכשפה או אשת סגולות, היא גם לא הייתה מרפאה או כהנת גדולה. היא הייתה
 מוכרת תבלינים ורעלים.
 כך היא ראתה את עצמה וכך גם הנשים ראו אותה.
 למרבה ההפתעה הגברים שהגיעו אל דוכנה לעולם מצאוה נעימה ושקטה ולעולם ראו אך את
 תבליניה המיוחדים ואת עיניה התמימות.
 הנשים, לעומתם, ידעו היטב.
 הן ידעו שאצל אנה תמצאנה מזור נגד גבר אלים, נגד שליט מאיים, ונגד דברים רבים שפטריה ורעל
 הם הפתרון הטוב בעבורם.
 אנה אהבה את הרעלים השונים שלה.
 אהבה אותם כל כך עד שכאשר החליטה, בחרה בארסי מכולם ובעזרתו הזמינה אליה את גבירת
 הדלתות והחונכת הגדולה, וזו, הוציאה אותה מגופה ונתנה לה לידה חדשה.
 את דוכנה בשוק תפסה אישה אחרת אשר מכרה כלים לבית... ומכל הכלים, היא אהבה את הסכינים.
 יש כוח למקום.

לילה הכירה לי את תלמידתה הזקנה.

"אתה חייב לפגוש את האישה הזו. כמוה, אני בטוחה שעוד לא פגשת."

אני זוכר שכאשר נפגשנו, מעט התפלאתי. בדרך כלל המורה מבוגרת יותר מתלמידתה אולם כאן הדברים היו הפוכים. את לילה האהובה הכרתי היטב מזה שנים לא מעטות, אותה ואת בנותיה החמודות שגדלו ובחרו שלא ללכת בעקבות אמן שהייתה "אחות לבנה" ועסקה בריפוי ובעזרה לנשים, אלא עזבו את ביתה ועפו עם הרוחות הנעלמות אל תוך חייהן שלהן. ואישה זו, שהייתה באמצע חייה, הפכה מורה של קשישה חביבה.

כיצד קרה הדבר, זהו סיפור ארוך שאולי עוד יסופר סביב לאש או שולחן עם פירות מתוקים.

הדבר שלכד את תשומת לבי, מיד עם פגישתנו היו ידיה.

שיערה הלבן והארוך לא הרשים אותי כמו ידיה.

עיניה השחורות והחודרניות לא הרשימו אותי כמו ידיה.

גם גלימתה הצבעונית או טבעות הזהב שעל אצבעותיה לא הרשימו אותי כמו ידיה.

"יש לה קשתות בידיים!" לחשתי ללילה.

"כן, כן תלמידתי זו נולדה מבורכת ומיוחדת!" ענתה לי בקול רם מאוד.

"אולי נולדתי עם ברכה, אולם ללא ספק את הפכת אותי למה שאני עכשיו."

"ולמה בדיוק הפכתיך?"

"מרפאה."

היא לא הייתה רק מרפאה. היא הייתה הידיים של הקשת של גבירת כל העולמות בעולם.

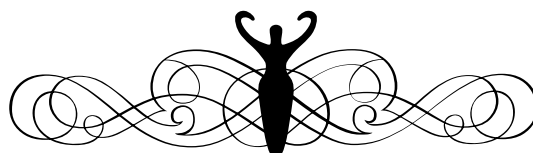
הזקנה המופלאה שעמדה מולי בחיוך שהיו בו הרבה סודות של חיים לא קלים, הייתה אפופת קשתות נסתרות אשר נבעו לעולמנו דרך ידיה במזרקות של צבע מסחררות.

בלכתה היא הותירה אחריה שלוליות של קשתות מלאות בריקודי צבעים, מילותיה נשאו קשתות מזמרות וחיבוקה, הו חיבוקה הוא אחד החיבוקים המנחמים ביותר בהם חובקתי.

היה לה שם פשוט שזכרונות, מסיבה לא ברורה, מסרב לאחוז.

בעבורי היא תמיד תהיה "הידיים של קשת הגבירה".

נדמה לי שזה שם מכובד וטוב.

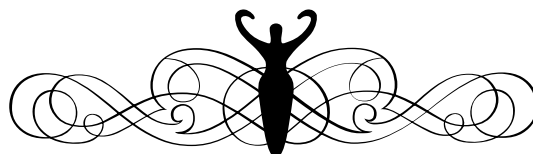

השם שלה היה "ציפורניים שחורות" והיא עמדה בו לתפארת. ציפורניה היו תמיד שחורות. לא מצבצב ולא ממחלה - הן היו שחורות מאדמה בה חפרה כדי למצוא את השורשים המרפאים, המזינים והמרעילים, הן היו שחורות מברזל ומחלודה אותם גירדה כדי לאסוף מהם את הכישופים האסורים על כל הבתולות שבעולם, הן היו שחורות מגזעי העצים מכוסה הטחב והפטירות בהם חרצה סימנים וסמלים אשר רק הנעלמים מעין האדם יכולו לראות והם היו להם סימנים ודרך.

כולם קראו לה מכשפה והיא עמדה בכינוי לתפארת.
היא כישפה כישופים של רפואות מהעוצמתיים שהאדמה כאן ראתה, היא לחשה לחשי זימון והרחקה
אשר גם גדולי הספקנים לא היו יכולים להישאר אדישים לתוצאות המופלאות שלהם, היא הקסימה
את כל הנשים והילכה מקסמי פרא, התאהבות ופחד על הגברים, היא הייתה מהפנטת, מטרפת
חושים, מאיימת ואהובה, מפחידה ורצויה.
היא הייתה הכסף הראי של האדמה בעצמה.

תפקידה בעולמנו היה כהנת אדמה והיא עמדה בכותרת זו לתפארת.
היא חייתה בתוך הפרא של האדמה, הטרשים, עצי האלון והאלה ואף הקטלב הבוזר באדום, היא
דיברה עם המים ועם אלה שחיו בהם ומעבר להם, היא שרה מערות של חושך אשר רק בזריחות
בודדות ראו את אורו של השמש, היא שירתה את הטבע והייתה למענו בכל רגע מחייה.
היא ענדה מחרוזות של שורשים, עצמות, נוצות ועלים, היא התעטפה בגלימות שלעולם הריחו
מפריחת אביב מתוקה אולם לא שכחו להתבשם במעט ריקבון וטחב, היא לא הייתה כבולה בחוקי
האנושות אלא חייתה את חוקי האדמה הטבעית והמשוחררה בכל נשימה.
היא ידעה את קסם האדמה, היא שלטה בלחשי הטבע, היא ריקדה וקיפצה בחגי הלבנה המלאה
ואיתה ביחד סחפה רבות מבנות האדם ומבנות אחרות גם כן.
היא הייתה אהבה פראית וחופשית.

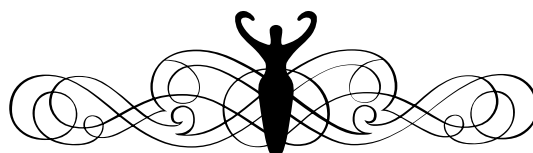
בכל שמותיה וכינוייה היא עמדה בגאון, ובלילה גשום ומעורר ברעמים, עת ישבנו ביחד בכוך לא גדול
ובינו שלושה נרות של שמן, בלחישה חרישית ביותר היא שיתפה את שמה האמיתי - שם נשמתה -
ואני ידעתי שגם אותו היא ממלאת לתפארת.

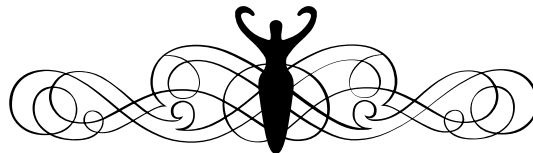
ימיה

אמא ים אדירה ומופלאה.

היא ההתגלמות של כל הטוב שמגיע מהמים, כל הפיריון, כל היצירה, כל היופי וכל המרפא.
ימיה - אני זוכר את תמונתה בחדר בעליית גג בארה"ב אצל זקנה שחורה כפחם שערכה טקסי ברכה
לכבודה ובעזרתה לאנשים רבים.
ימיה - אמא ים מופלאה ומיטיבה - ברוכה את תמיד בלבי.

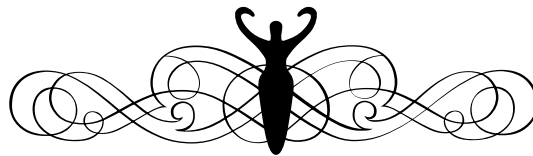
הַזֶּה הִייתָה "הַרְוָאָה הַגְּדוֹלָה".
 הִיא רָאֲתָה אוֹתָךְ לַתּוֹךְ נִבְכִי נִשְׁמַתָּךְ.
 בַּעֲבוּר כְּמָה מִטְבַּעוֹת שִׁשְׁלִמַת לַגֶּבֶר מִפְחִיד בַּכְּנִיסָה, אִפְשָׁר הִיָּה לִשְׁאוֹל שְׁתִּי שְׁאֵלוֹת וּלְקַבֵּל תְּשׁוּבוֹת
 שֶׁל אִמָּת.
 דְּרִכֵּינוּ נִפְגְּשׁוּ בְּדֶרֶךְ הַמִּקְרָה הַטּוֹב. שִׁמְעֵתִי אוֹדוּתִיָּה מִמּוֹכֶרֶת הַפִּירוֹת וּמִצְאָתִי אֶת דְּרִכִּי.
 כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי אֶל רוּזָה "הַרְוָאָה הַגְּדוֹלָה" כָּל שְׂרָאִיתִי, הָיוּ עֵינָיָה הַמוֹפְלְאוֹת.
 יִשְׁבְּתִי.
 הִיא בִּיקְשָׁה שְׁאִשְׁאֵל אֶת הַשְּׁאֵלָה הָרִאשׁוֹנָה.
 שְׁאֵלְתִי אִם תִּמְיֵד הִיא "רָאֲתָה".
 הִיא הַצְלִיחָה לַהֲזִיז אֶת הַפְּלִיאָה מִפְּנֵיהַ בַּמַּהֲיָרוֹת (שֶׁהָרִי לֹא שְׁאֵלְתִי שְׁאֵלָה עַל עֲצָמֵי אֵלָּא עַלֶּיהָ)
 וְהַחֲלָה בַּמוֹנֹלֹג אַרוֹךְ עַל כֵּךְ שֶׁהִיא אֵינָה יוֹדַעַת הָאֵם כִּשְׁ"אִסְפוּ" אוֹתָהּ מִמִּשְׁפַּחְתָּה הָרִאשׁוֹנִית
 יָדְעוּ אֶת מַתְנַתָּה אוֹ לֹא. הִיא דִּיבְרָה עַל הַזְכָּרוֹנוֹת מֵהַחַיִּים הָאֲחֵרִים - חַיִּים בְּבֵית רִגִּיל עִם מִשְׁפָּחָה
 אַחֲרָת. הִיא גַּם אָמְרָה שְׁכִיווֹן שֶׁלֹּא רָצְתָה לַהֲעֲצִיב אֶת אִמָּה הַחֲדָשָׁה, מַעוֹלָם לֹא שְׁאֵלָה אוֹתָהּ מִדּוּעַ
 "נִאֲסָפָה" אֶל שִׁבְט הַצּוֹעֲנִים.
 שְׁאֵלְתִי הַשְּׁנִיָּה הִייתָה אֶת מִי הִיא מִשְׁרַתָּה.
 כֹּאֵן דְּמַעוֹת הַחֲלוּ זֹלְגוֹת מַעֲיִנָּה וְהִיא גִּילְתָּה לִּי כִּי כָּל כּוֹחַ נּוֹבַע מֵהַלְבָּנָה שִׁבְשָׁמִיִּים וְכִי בִּסְתֵר לְבָה
 הִיא סוֹגֶדֶת לְלִבָּנָה וְנִשְׁמַתָּה הִיא אֵלֶיהָ.
 חִיבְקָתִי אוֹתָהּ בַּתּוֹדוֹת רַבּוֹת וּבִסְתֵר שֶׁלִּשְׁלָתִי כְּמָה מִטְבַּעוֹת נּוֹסְפוֹת לַתּוֹךְ יָדֶיהָ, כֵּךְ שֶׁהָאֲדוֹן בַּכְּנִיסָה
 לֹא יִרְאֶה, וְעֲזַבְתִּי.

"הַלְלוּ אֶת הַלֵּיָהּ!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!
 הַלְלוּ אֶת זֶה אֲשֶׁר פָּנִיהָ מְכֻסִּים!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!
 הַלְלוּ אֶת זֶה אֲשֶׁר זֹרַחַת בְּשָׁמִי לִילָנוּ בְּזֹהָב!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!
 הַלְלוּ אֶת הַטּוֹבָה בְּנָשִׁים וְהַמְּגַנָּה עֲלֵינוּ מִזַּעַם הָאוֹפֵל וְיִצְרִיּוֹ!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!
 הַלְלוּ אֶת מַגִּינַת הַהֲרִיּוֹנוֹת וְשׁוֹמֶרֶת הַתִּינוּקוֹת הַמוֹצֵפָנִים בְּנָשִׁים!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!
 בְּרוּכָה אֶת הַלֵּיָהּ!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!
 בְּרוּכָה אֶת זֶה הַמִּסְתִּירָה אֶת פָּנֶיהָ מֵאֲחֹרֵי מִסְכָּה, רַעְלָה וְסוֹדוֹת!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!
 בְּרוּכָה אֶת הַזְּכוּרָת אוֹתָנוּ בַּמִּקְוֵמוֹת בָּהֶם נִשְׁכַּחְנוּ עַל יְדֵי כָּל!
 הַלֵּל לָךְ גְּבִירָה!

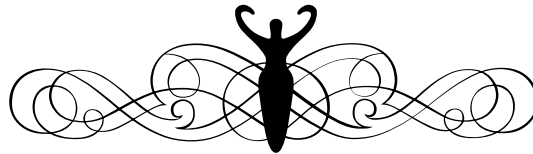
ברוכה את שופעת האהבה ומאירת הצללים!
הלל לך גבירה!
ברוכה את ראשונית שגם קדמונינו הללוך וגם ילדנו יהללוך אחרינו!
הלל לך גבירה!

הללו את ה'!
הללו הללו! הללו!"

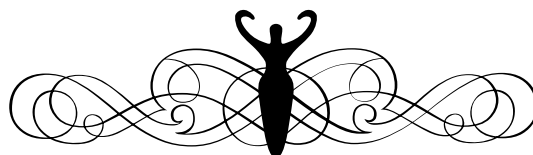

כשפגשתי באילולנו בדרך לטקס חמש המדורות על גדות האגם אַוּוֹנָה, נזכרתי בשיעורה של מורתי
הזקנה צ'יקול:
כל נשמה בטבע מוזמנת, אם היא בוחרת בכך, לקבל גוף שונה משלה למשך שלושה ימים ושלושה
לילות. לגוף הזה קוראים אילולנו.
במערה מקודשת על אחת מהפסגות הגבוהות בעולם ושמיקומה נשמר בסודות שאין לשבור אותם,
נמצאות אלה היולדות את הגופים הללו:
סביב לבריכה של מים אשר ניזונה מנהרות תת אדמתיים המגיעים משבעה כיוונים שונים, יושבות
ה-אִיצ'ל. הן יושבות במעגל של שלוש עשרה, על פניהן מסכות סרטים ופתילים והן מתנדנדות מצד
לצד, מזמרות ניגונים חרישיים של חיפוש ומגע עדין בנשמות סביב לעולם ומאפשרות תקשורת. הן
אלה אשר מגלות את הנשמות אשר מבקשות להן גוף אילולנו.
כאשר נוצרת להן תקשורת, הן מפנות את הבקשה למעגל הנכון לכישופי הבריאה. ישנם שלושה
מעגלים - מעגל האחראיות על גופים לנשמות אדמה - אֶדֶן (יש ארבעים מהן), מעגל האחראיות
על גופים לנשמות מים - סְהוּלָה (יש מאתיים ושמונה מהן), ומעגל האחראיות לנשמות של גופים
לצומח - דָן-זָבוּ (מספרן אינו ידוע לאיש - סוד הוא ונשמר בקנאות סופית).
מעגלים אלה הן הכושפות את הגוף בהתאם לבקשה.
לעתים הגוף הרצוי הוא אנושי ולעיתים גופים אחרים מתבקשים.
כישופי היצירה והבריאה של שלושת מעגלים אלה הם מהעוצמתיים ומהמקודשים בעולמנו. ועדיין
אינם מושלמים. הגופים הנולדים יכולים להיות קיימים רק למשך שלושה ימים ושלושה לילות (או
לזמן מועט מכך אם זאת הבקשה), הם אינם זוכים במתת קול ולכן התקשורת שלהם היא רק דרך
המילים השחורות - אלה שאינן נהגות בדרך גשמית אלא בכוונה בלבד, והגופים לעולם יהיו נשיים.
במידה ולגופים המבוקשים יש עיניים, גופי נשמות אדמה יהיו בעלי עיניים חומות, גופי נשמות מים
בעלי עיניים כחולות וגופי נשמות צומח יכושפו ועיניהם ירוקות.
כאשר הגופים מוכנים להיוולדות, הכוח עובר לאֶרֶנְדִּינְסָה. שש מופלאות אלה הן העוברות בשערי
המרחב והזמן עם זרעי הגופים החדשים, מניחות אותם במקום הנבחר וכאשר הגוף נולד לגמרי
והנשמות המבקשות נכנסות אליו, הן אלה השומרות על הגופים המקוריים עד שוב הנשמות ממסען.
הן גם אלה אשר מקבלות את שאריות גוף האילולנו חזרה, קוברות אותן עם תום תפקידן, ועם שובן
אל מערתן, מתעדות את שלל החוויות שלהן בתוך קריסטלי הענק הלבנים מהם שערי המרחב והזמן
עשויים.

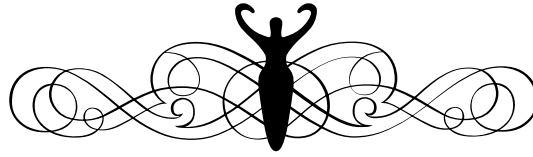
האילולנו הייתה בעלת עיניים כחולות, עטופת שחורים ומחייכת.
פתחתי את לבי אליה והרכנתי ראש אל מול נשמת הים האדירה שעמדה מולי בגוף כה קטן, והיא,
במילותיה השחורות בירכה אותי: "שהגאות והשפל בחייך לעולם יסבו לך עונג."
אחת מהברכות המופלאות ביותר בהן בורכתי ושכלל שמעתי מעודי.

הנשים פחדו ממנה.
הן פחדו משיריה המפתים כל גבר. כל גבר! והן פחדו מהפראיות שלה שלא נתנה עצמה לחוק ולמסגרת.
הגברים פחדו ממנה.
הם פחדו מתיאבונה שלא ידע שובע - תיאבון שרק חיי גברים יכולו להרגיע. והם נמשכו אליה, ורצו אותה, וחלמו עליה, ומדי פעם אפילו הרשו לעצמם לחפש אחריה בלב דוהר מהתרגשות ואימה.
הילדים פחדו ממנה.
הם פחדו מהסיפורים הנוראיים שהזקנות סיפרו עליה. על רוע לבה, על תיאבונה לחיי אדם, על שהיא מקפיאה ילדים לנציבי קרח, על שהיא כוח אפל ונורא, על שהיא הייתה פעם אישה טובה אולם נטרפה על ידי יגונה שלה וכעת היא מפלצת.
הזקנות פחדו ממנה.
הן הניחו על המזבח בפאתי היער מנחות כדי לפייסה וכדי להרגיע את מזגה הסוער. הן פחדו שמא תיקח את בניהן, את בעלי בנותיהן ואולי אפילו את הילדים. הן פחדו כי אי אפשר לצפות מי שאין חוק שיכול לה, וכיצד הן תדענה שהכפר יהיה בשלום כשהיא מסתובבות ביער, כה קרוב? כה קרוב!
והיא, היא רק חגגה את חייה, שגבירת החורף נתנה לה לזמן קצר. היא רקדה ושרה (בעיקר לעצמה) וחלמה חלומות על שמש ועל קיץ שלעולם לא תחווה. היא רצה בין העצים שכה אהבה וסיפרה לי שתקווה יש לה שהחורף תימשך עוד ועוד ושהאביב יאחר להגיע השנה, רק השנה, והיא תחיה עוד כמה ימים.

היא נולדת מתוך הקצף ויש לה רק דקות ספורות לחוות את העולם. רק ברגעי הדמדומים היא מטיילת על החופים, נושמת את הרוח המלוח ומתענגת על שמיים צבעוניים ומרהיבים.
מעולם לא התלוננה על קוצר שהותה בעולם, מעולם לא הצטערה על שאינה יכולה להגיע רחוק יותר מקצה החוף.
תמיד חגגה את זריחת הלבנה ואת שירת הגלים וידעה שכל שבריר של חיים שאמא ים נתנה לה, מקודש הוא ויקר מפז, והיא ניצלה כל שבריר שכזה עד תום כדי לחוות אהבה.

אני זוכר שהוזמנתי לטקס קבלת המסרים של סהר הלבנה בעולמנו - בַּאֲהִינָה. התיישבתי עם שאר האנשים במעגל סביב לבמת האריחים שסודרו במעגלים כאדוות היוצאות מאבן עגולה אחת מרכזית ובהתרגשות, במתח ובציפייה - שתקתי. כולם השתתקו כאשר אחת מהזקנות שבסהרים נכנסה אל מרכז המעגל והכריזה שהערב הטקס יהיה שונה - במקום תופים שילוו את המחול, מצילות ילוו אותו. אני זוכר גל של לחשושים בקהל, אולם כשנכנסה הסהר הצעירה למרכז המעגל, דממה הייתה שוב במקום.

המצילות החלו לצלצל בקול מחריש אוזניים. אני זוכר שלא הצלחתי למצוא קצב או ניגון בניגון שלהן וזו הייתה בעבורי חוויה קשה. כשהנערה החלה לרקוד וצעפייה הלבנים והכתומים נעו בגלים סביבה, המיקוד שלי עבר אליה והשאון המצלצל הפך נסבל יותר.

בתחילה היא נעה באיטיות תוך שהיא שולחת ידיה אל עבר הלבנה שחייכה מעלינו ברבע הראשון שלה.

אט אט קורים נקשרו בינה לבין הלבנה. הם נקשרו בידיים, בראש, ברגליים, בבטן ובעוד מקומות. ואט אט הריקוד שלה השתנה. היא הפכה לבובת חוטים של הלבנה המקודשת.

הריקוד הפך משולהב ומעגלי ומופרע ועדין וסוחף ומהפנט ומרטיט עד מאוד. בגדיה אט אט עפו ממנה והלאה והיא נותרה עירומה. כל גופה היה מאובק באיזו אבקה לבנה כמו קמח דק, ואבנים כתומות מנצנצות הודבקו על כל שלוש עשר קעקועי הסהרים שהיו עליו. היא נראתה כמו חלום רחוק ומסתורי - כמו אגדה נשכחת. לתוך התנועות גם השתלבה איזו שירה מוזרה שבקעה מגרונה של הבאהינה הצעירה, שירה של הברות ומילים לא מובנות כלל. הייתי יכול לראות שהסהרים הזקנות שישבו בגלימות הלבן וכתום האש שלהן על כסאות רמים ומכובדים, הנהנו בין לבין עצמן ופיענחו את המסרים המסתוריים המדוברים דרך הרוקדת.

זמן רב ארך הריקוד המשוגע והמופלא הזה ומסרים רבים הגיעו באותו הלילה.

לבסוף היא קרסה על מעגלי האבן, מתנשפת ומתנשמת כבודות וגם מייבבת קלות. רציתי לקום אליה ולחבקה בידיים אוהבות אולם הטקס לא תם וזה גם לא היה מקומי.

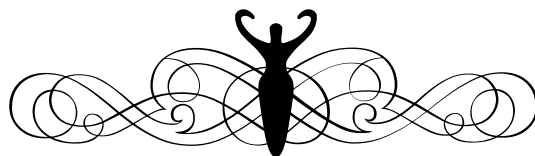
אחת מאחיותיה לדרך הגיעה עם מגש קטורות מעשן ועברה מעליה עם העשן. זה היה הדבר ששחרר אותה מקורי הלבנה ונתן לה את גופה בחזרה.

עוד שתיים מהסהרים של עולמנו נכנסו למעגל, הרימו אותה ונשאו אותה החוצה מהבמה.

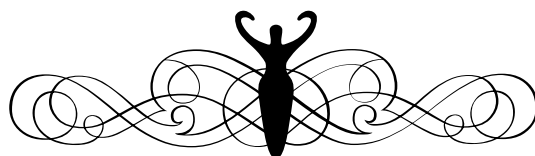
כאשר הזקנות שבבאהינות נעמדו במרכז המעגל לפרש את המסרים ולהביא אותם לכולנו, לא שמעתי דבר. הייתי מלא התרגשות והודיה לנשים הפוסעות בדרכיה של הגבירה - כמה נותנות הן את עצמן למען האנשים, כמה מופלאות ועוצמתיות הן - כמה אמון נדרש כדי להיות בובת חוטים של לבנה - אמון רב וכוחות אדירים!

מבורכים אנו בכך שישנן נשים שמוכנות, שרוצות ושבוחות לחיות את דרכי הגבירה.

מבורכים מאוד.

בדרך לטקסי המוות של הבאהינה, שהתרחשו לחופי אגם אַוֶּרְנֹה המקודש פעם בשבע שנים בלבנה החסרה הראשונה אחרי הלילה הארוך ביותר בשנה, לימד אותי דרוה, הציפור של אמא, שיעור חשוב: לדברים החשובים באמת, אי אפשר לאחר - התיאום תמיד יהיה מדויק.

היא הייתה המלכה. כולם קראו לה כך מאז שבעלה, שהיה המלך של החמולה, נרצח. היא חשבה על עצמה יותר כעל קיסרית כי ראתה את עצמה הרבה מעל כל המלכות האחרות של המשפחות שהכירה.

אני זוכר שבקרן שלה היה תמיד ריח מתוק של פרחים. לא ריח טבעי של פרחי שדה אלא ריח מלאכותי מתוק ועז שהזכיר בקצה שלו איזה פרח נהדר ולא ידוע. גם ריח המקטרת היה חזק שם. היא אהבה את המקטרת של אביה "זה הדבר היחיד שנשאר לי ממנו". תמיד בתמירות קומה, בחינניות שמעוררת השראה ויחד עם זאת במבט מבהיל ומשרה יראה, היא ישבה ועישנה, וראתה הכל.

שלוש פעמים דרכינו הצטלבו - כשחושבים על אורח חיי הנוודים ששינו ניהלנו, זה לא מעט. היא, בנדודי החמולה שלה, בעקבות מקומות בהם לא רודפים אנשים כמוהם וכאלה שאולי ניתן להרוויח בהם מעט כסף, ואני בעקבות קריאת הגבירה של חיי.

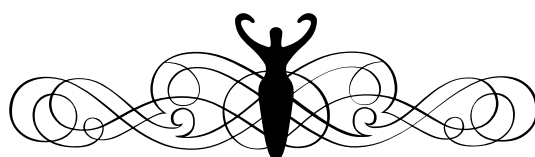
בפגישה הראשונה היא ראתה את כפות ידי ומיד קלטה אותי ואת כל סיפורי השונה. בפגישה השנייה היא ביקשה שאחזיק, לרגעים מספר, את כדור הבדולח שלה כדי שמשהו מהברכות שאופפות אותי יכנס אליו "ממך לא יגרע דבר ואילו אל"י אולי משהו יבוא".

בפגישה השלישית ישבנו ביחד בתחושה של ידידות נפש ארוכת שנים ודיברנו על כוחות הלבנה האדירים. היא זכרה את הסיפורים העתיקים של אביה ושל אמו על הכוחות המסתוריים של הלבנה, ואילו אני הוספתי לה פרטים כדי שתוכל באמת לעבוד עם הסיפורים ולהביא אותם למימוש בחייה ובחיי החמולה שלה.

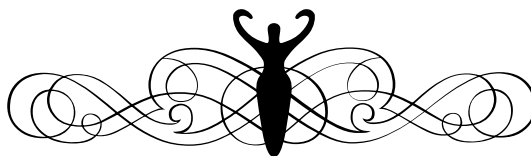
היא הייתה המלכה.

היא הייתה הקיסרית.

ללא ספק היא הייתה מהאחרונות שעוד נשאו בגאווה, בחן ובכל כך הרבה יופי את המורשת הקדומה של שבטה.

עמדנו על חוף הים דוממים ובעינינו דמעות חמות שהכילו כאב של לב שלא מצא כל דרך להביע עצמו מלבד דרכן.
לא דיברנו, לא זזנו, רק הנחנו את הפרחים הקטנים על המים ושתקנו.
פרחים קטנים שסימלו נשים גדולות.
"מכשפות" קראו להן, "נשות מסתורין" ולפעמים גם "מרפאות".
האמת הייתה שהן היו כהנות של אמא ים ובשמה ובעזרת ברכתה המופלאה חוללו מעשי ריפוי וטוב רבים.
אולם מסביבם רחש לא רק הים של המים והגלים והקצף, אלא גם ים הקנאה, השנאה, הפחד והקנאות הדתית.
כולן נרצחו ביום אחד.
כולן.
מכל עשרות הנשים המבורכות הללו, נותרו רק שתי נערות צעירות. שתיים ששרדו כדי לספר.
כמה מחריד היה הדבר.
כמה כאב הו אמא אדירה, כמה כאב.
עמדנו דוממים על החוף ואיחלנו להן מסע מוצלח.
הפרחים הקטנים נטרפו בגלים וכבר מזמן לא היו נראים. באופן מפתיע הם לא נשטפו אל החוף אלא נבלעו אל תוך המים הגדולים של אמא ים.
הדמעות זלגו מעצמן עוד ועוד ונדמה שלא היה קץ למעיין וגם לא היה קץ לכאב.
לבסוף התחבקנו ואיש הלך לדרכו. אני פניתי לנמל אשקלון כדי ללכת מהאדמה הנוראית עליה חיים רוצחים מטורפי שנאה כאלה, והוא חזר למדבר שקרא לו אליו כדי למצוא מחרוזת עיניים אבודה.
ורק הפרחים נותרו בים.
רק הפרחים.

ירדתי במדרגות הצרות ונכנסתי לאולם האוכל של הפונדק הקטנטן והזנוח ושהיה על דרך זנוחה עוד יותר.
באולם הקטן היו שמונה שולחנות עץ פשוטים. ליד אחד ישבו שני זקנים והתלחשו בינם תוך עישון מקטרות ומזיגה חוזרת ונשנית של משקה חריף מבקבוק שכבר היה לקראת סיום. על שולחן אחר זקן אחר היה שפוך בנחירות שקטות ומונוטוניות וליד השולחן הרחוק ביותר ישבה זקנה מכוסת ראש שעמלה על יצירת בובת שיבולים.
זה היה מהדברים שחיפשתי במקום.
נכנסתי למטבח, הזמנתי וקיבלתי שתי צלחות מרק חם עם שתי פרוסות לחם, יצאתי עם האוצר לאולם הגדול ועמדתי ליד שולחנה של הזקנה.
"אפשר לשבת?"
"השולחן לא שלי."
הנחתי לצדה את אחת מהצלחות וישבתי ממולה אוכל בשקט.
"מה זה?"
"בשבילך."

"למה?"

"כי לימדו אותי שחשוב לדאוג לאנשים מבוגרים."

היא הניחה את מלאכתה בצד והחלה ללגום מהמרק. אפשר היה לראות שהיא מתענגת על הסעודה שפתאום נפלה בחלקה. בגדיה העידו כי לא הייתה עשירה וגם לא אמידה. היא הייתה אישה פשוטה וככזאת ארוחת חינם היא דבר יקר מציאות.

"את מכינה בובה לכבוד אמא אדמה?"

"מה?"

נדתי בראשי לעבר בובת השיבולים "מאמא מוקוש?"

"אה, אני רואה שאתה יודע את הדרכים העתיקות."

"יודע וגם הולך בהן."

"נו, נו, לא עוד הרבה זמן ילכו בהן."

"ודאי ילדייך וילדיהם עוד זוכרים את האמא הגדולה של כולנו."

"הילדות שלי לא רוצות דבר מהדרך. הן מעדיפות ללכת לכומר ולעשות מה שהוא חושב שנכון. בעיניו זה רק בזבז של חלב וסוכר כשאני שופכת אותם על האדמה ומבקשת ממאמא מוקוש את ברכתה." רק הנהנתי לעברה.

היא סיימה את המרק והחלה מנקה את הצלחת עם פרוסת הלחם: "ככה אני אוספת את כל המרק ולא מבזבזת, וגם הלחם נהיה רך ואני יכולה ללעוס אותו."

היא צחקה ואני צחקתי ופתאום באה הקלה לשולחן שלנו.

הצלחת הונחה בצד והשיבולים חזרו לידה.

קמתי והוצאתי מתרמילי תליון זהב טהור של מאמא מוקוש שתיאר אותה אוזת באלומת שיבולים.

הנחתי אותו לצדה "מתנה לך"

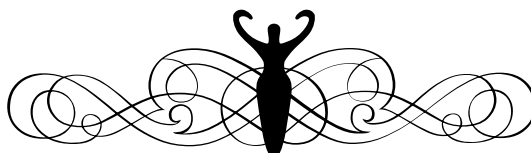
"השתגעתי?"

לא ידעתי אם השגעון הוא הנתינה או זה שאני חושף כזה דבר יקר במקום כה לא בטוח. קיבלתי את התליון בעיר הגדולה בתמורה לציור פורטרט של בת הגביר. כל השבועיים שגרתי אצלם והשקעתי בציור היו רק דרך להתקרב למשפחה שהשמועות אמרו שאם סבתו של הגביר הייתה אשת מסתורין והלכה בדרכים העתיקות, וכך למצוא מידע על הדבר ההשקעה אכן צלחה ואני בדרכי לאגם השמש אשר בו נערכו טקסים לכבוד ציפורי האש של מאמא מוקוש.

"זה זהב טהור. את יכולה למכור או לשמור לפי ראות עינייך."

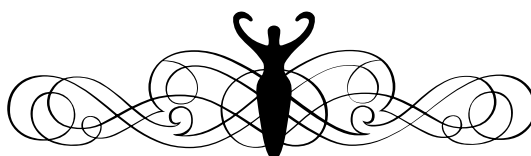
היא לקחה את התליון בידיים רועדות, התבוננה בו ארוכות, נישקה אותו ברכות, ואחר תלתה על צווארה והכניסה מתחת לבגדים למסתור.

"אז אני רוצה לברך אותך בתמורה" אמרה ולקחה את ידי. היא אחזה בה ברכות של אישה עתיקה ומופלגת שנים ומלמלה דברים שלא הבנתי. כשידי שוחררה אמרתי לה מילות תודה ועזבתי את הפונדק כשבלבי תקווה לדבר שיעשה בתליון שזה עתה קיבלה.

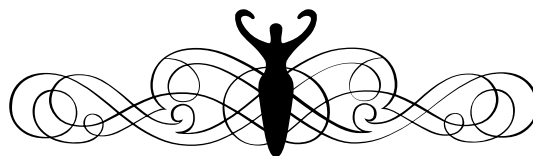

מוות

אמא אדירה של שינוי ולידה מחודשת.
יישות מבורכת אשר נבראה כדי לשחרר אותנו - אלה שחיים חיי נצח לעד - מהטירוף והשיגעון של
תפאורה שאינה משתנה לעולם.
אמא מבורכת הגואלת מכאב וייסורים.
אלה אדירה הסוגרת דלת ופותחת פתחים מפתיעים.
אהובה ושומרת הצועדת בצלנו מרגע שאנו נולדים.
ברוכה היא אמא מוות וברוכים אנו שרוקדים את ריקודיה היפים.

בחגיגות הקציר, היא מתה.
כשהיא לובשת את השמלה היפה והטובה שלה, כשזר צבעוני עוטר את ראשה, רגע לפני הדלקת
המדורות, רגע לפני הריקודים, הצחוק והשמחה הגדולה של השנה, היא מתה.
לבה הטוב פשוט הפסיק.
הפסיק.
כשהזקנות אספו אותה מאדמת השדה החרוש והביאו אותה לביתה, לא נשמעו קינות, גם לא בכיות
וזעקות שבר.
הכפר כולו הפסיק איתה ביחד.
הפסיק.
ההפתעה הייתה מושלמת בכל.
מי תוביל כעת את הטקסים?
מי תבקש מהאדמה הטובה, שהיא אם לכל, את ברכתה?
מי תשיר את שיר ההודיות ותלטף ברוך את פני התינוקות כשהיא ממלמלת את שמותיהן אל הרוחות
הנעלמות?
מי?
בשנה ההיא, חגיגות הקציר, היו אחרות מבכל שנה.
גבירת האדמה והשמיים לקחה אליה את נציגתה בכפר, ועל הכפריים הפשוטים לערוך את הטקסים
בעצמם.
הזקנות עשו כמיטב יכולתן להוביל את ליל הטקסים המרובים, והן עשו את עבודתן היטב, אולם לא
כמו דְּלִיאָה שלהם.
לא כמו דליאה.
לא.
מעולם לא נכחתי בטקסי קציר כה שקטים, כה מהוססים וכל כך מלאים באי ודאות.
למחרת, ההפתעה כבר לא הייתה, והקינות הגיעו.
הקינות הגיעו.
קינות.
והלב נשבר.

כיוון שהשרה הירוקה הייתה צריכה לגשת לבדיקה של אישה שהובהלה אל תוך ביתה כשהיא באמצע הריונה ובדימום קשה, היא ביקשה את אחת מתלמידותיה להראות לי את הסלע המקודש בגן, וכך, מבלי להסיר מפניה את הסמלים המצויירים אשר בהם התקשטה לכבוד טקס לידת השמש בשחר היום, נעלמה ממני באבחת גלימות שחורות.

התלמידה הצעירה חייכה אליי והזמינה אותי ללכת אחריה.

15 דקות של הליכה בגן קסום שהתהדר בארבע מזרקות אבן שמילאו את האוויר בשיר מים צלול, הסתיימו בסלע גדול מכוסה בטחב שהיה פסל של ממש. לא היה זה פסל שאדם פיסל אלא האדמה המבורכה בעצמה יצרה את דמות הקסם הזו. עין אחת הייתה חור שחור ועמוק, מהשנייה יצא שיח קטן שעליו היו ירוקים בהירים והזכירו לי ים שקט ורגוע שמזמן כבר לא ביקרתי. בליטת האף הייתה ארוכה ומחוספסת וחרץ הפה הסגיר שאמא אדמה פיסלה את הדמות בעודה מדברת מילים של ממש.

הוצאתי מתיקי דיסקית נחושת ועליה סמל הספירלה המשולשת, בירכתי והנחתי אותה למרגלות הפסל - מנחה ליצירת הפאר של האדמה האהובה. אחר כך הוצאתי גם שרשרת עם דיסקית דומה שתלתה עליה ונתתי לנערה שהובילה אותי אל המקום: "בתודה לך על שהבאת אותי לכאן". הנערה ענדה את השרשרת ופניה הסמיקו קלות.

היא לקחה את ידי והניחה אותה על חזה: "ראה, איון מבורך, עד כמה אני מתרגשת, לבי דוהר כמו ארבעה סוסים גם יחד."

ידי הייתה על חזה הצעיר, החם והמתנשם במהירות, חיוכה היה שובב ושילב התגרות מינית במתיקות כה רבה ועיניה, עיניה היו מזמינות. מזמינות לחפון אותה אליי ולהתגלגל עימה על הדשא הרך שפה ושם צצו בו פרחים צהובים קטנטנים.

נבוכתי.

נבוכתי מאוד.

אספתי את ידי אליי ואמרתי שאני שמח שהיא אוהבת את המתנה.

"ואשמח להשיב טובה בעבורה" אמרה והתקרבה אליי קירבה של הבל פה מתוק ומאוד מושך. אולי בעולם אחר, בחיים אחרים, בדרך אחרת, בחירותיי היו שונות, אולם כאן, כל שאמרתי בקול שקט היה: "נשיקה קטנה היא הודיה מספקת."

היא קירבה אליי את שפתיה האדומות תוך שהיא דוחסת עצמה אליי, מצמידה את חזה ואת אגנה גם כן. עיניה היו עצומות ושפתיה משורבבות לעברי לנישוק.

אספתי את לחייה בשתי ידיי הרכנתי את ראשה מעט מטה ונשקתי ברוך על מצחה.

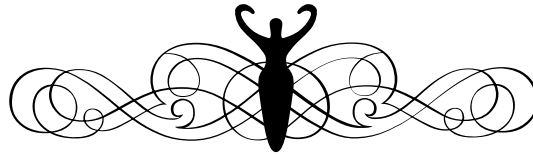
אחר הסתובבתי והותרתי אותה מאחור.

בבית, חיכתה לי הירוקה.

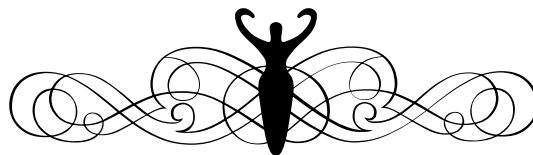
כשישבנו ללגימת תה והיא התעניינה בדעותיי לגבי הפסל המקודש, סיפרתי לה על תלמידתה מוקירת התודה, היא התנצלה מאוד: "הוי, אני מבינה שלא לימדתי היטב את כל שיש ללמד על הדרך שלכם ועל החוקים. אנא קבל את התנצלותי הכנה ואת תקוותי שלא נפגעת."

"לא נפגעת כלל. אם כבר, רק הוחמאתי. אנא מסרי זאת לתלמידתך בשיעור הבא שלך איתה והתנצלי את בשמי על שלא שיתפתי עמה פעולה. דרכי אינה פותחת סוג כזה של נדודים בחיי."

חייכתי והירוקה חייכה אליי בחזרה.
בתום שתיית התה עזבתי את הבית והמשכתי הלאה בדרך - גבירת כל העולמות שלחה אותי הלאה
משם והדרך דרומה משכה אותי אליה יותר מכל אישה שבעולם.

בליל מולד הלבנה הראשון אחרי טקס יום שוויון הסתיו, טקס ילדי הסערות נערך.
בכל שנה הזקנות של הכפר בוחרות את אלה שיש להם הכי פחות להפסיד - זקנים שילדיהם עזבו
את הבית, כאלה שיבולם לא צלח השנה, נערים חסונים אשר יהיה קשה לפגוע בהם ועוד כאלה שאם
יפגעו, הפגיעה תהיה קטנה - להיות לעורבים.
תמיד היו מתנדבים לתפקיד ותמיד היה על הזקנות לבחור מתוך כל המתנדבים את הטובים ביותר
להיות ילדיה של אי-י-יה.
אי-י-יה היא אם הסערות והסופות. היא גבירת ההרס והחורבן והיא זו ששליטתה בחיי הכפר עומדת
להתחיל. ולכן רגע לפני שהיא כובשת את העולם בחורף ארוך והרסני, נערך הטקס העתיק הזה.
גברים שאין להם הרבה מה להפסיד מולבשים בגלימות נוצות ובדים שחורים ויוצאים בליל מחולות
של קיפוצים וקריאות אשר בו הם קוראים לגבירת הסערות לשלח בהם את חרון אפה. הם הופכים
לעורבים-אנשים אשר מבקשים למשוך אליהם את הסופות ובכך למנוע את ההרס מהכפר כולו.
מובן שבמהלך כל החורף, הכפר שומר על הגברים הללו. הם מטופלים היטב מבחינת מזון, עצים
לחימום, בגדים ובכלל, ובכל רגע שנדמה שסופה נשלחה אליהם, כל הכפר נחלץ לעזרתם.
וכך ילדיה של אי-י-יה רוקדים אותה אליהם ומבקשים להיות קורבנות, מנחות, מטרות לכל סערותיה.
והיא, נעתרת.

למוכרת הפרחים הקטנה היה קמע של שמש.
הוא לא היה סתם תליון - זה היה לי ברור.
זה היה קמע שהחזיק את הכוח האדיר והמופלא של יום חדש, של אור בוהק ויותר מהכל של חיים.
קנתי שלושה פרחים וכלאחר יד שאלתי את הילדה למקור התליון היפה שעליה. היא סירבה לגלות.
החלטתי לפענח את החידה.
חזרתי לבית האורחים בו שהיתי והארכתי את שהותי לעוד שבוע.
את הפרחים הנחתי על הסלע המקודש שעמד בבדידות מחוץ לעיר הגדולה שרק הזקנות שבנשים
עוד ידעו לזכור את החגיגות לכבוד נימפות האביב שנערכו סביבו.
למחרת שבתי לחנות וקנתי זר פרחים גדול. שוב שאלתי לגבי התליון ושוב נעניתי בסירוב עיקש.
גם פרחים אלה הונחו כמנחה באותו מקום מופלא ועוצמתי.
כך עבר גם היום הבא וגם זה שלאחריו.

ביום החמישי שבו הגעתי לקנות פרחים, הייתה שם לצד הילדה אישה מבוגרת, חמורת סבר ובעלת עיניים יוקדות.

"אתה זה שקונה פרחים כל יום ומתעניין בתכשיט של הילדה?" אמרה אליי לאחר שהילדה נדה בראשה לעברי.

הבנתי את חשדנותה ולכן הבאתי את כל הטוב שבי ועניתי בפשטות: "אכן כן."

"זה רק תכשיט של ילדים."

"אם כך ארצה לרכוש כזה אור ועוצמה גם לעצמי. התוכלי לומר לי היכן?"

"אתה לא כמו כולם", קולה התרכך מעט.

"אני נווד בשירות האלה הגדולה והקמע שעל הילדה כה מבורך באורות ובחיים עד שרק עיוור יחשוב שזהו קישוט לילדות קטנות."

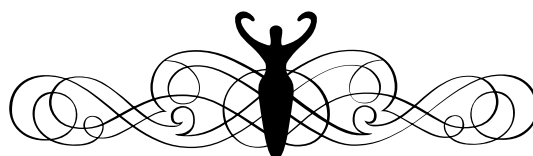
היא הובילה אותי לחדר אחורי בביתה, שם היה ברור שאני נמצא במקדש של הדרכים הקדומות. היא הראתה לי את שולחן המקסמים שלה עליו עמדו בקבוקי חרס מלאים בקמעות מתכת, צמחים, תבלינים, אבנים יקרות ושאר חומרים ליצירת חפצים מקודשים. ממול השולחן, על הקיר, תלתה דמותה של אמי - אם כל שיש בעולמות כולם - וסביבה פרחים שזורים בשרשראות בשלל צבעים.

היה ברור שהיא מסכנת את חייה בכך שחדר כזה קיים בביתה. הדרכים העתיקות כבר מזמן הפכו למסוכנות ובטח ובטח כאן.

רכשתי ממנה עשרה קמעות ושילמתי יותר ממה שביקשה בעבורם, התחבקנו ונפרדנו לשלום.

בדרכי החוצה מהחנות, רכשתי זר נוסף ואותו הגשתי כמתנה לילדה הקטנה שמכרה לי אותו: "יש לך אמא נהדרת."

היא רק חייכה במבוכה ואני עזבתי את העיר בדרכי לחלק קמעות של אורות וחיים לאנשים מופלאים שהדרך עומדת לזמן אליי.

אבן על אבן על אבן.

כל אחת מונחת עם תפילה, עם בקשה חרישית, עם משאלת לב.

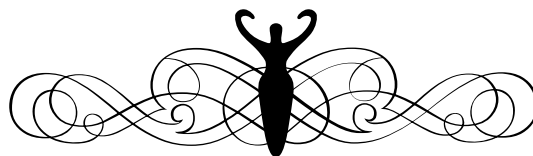
כל אבן מייצגת חלום, תקווה, רצון שלפעמים הוא סוד כל כך כמוס עד שאפילו זו שמניחה אותה, לא מעזה לתת לו מילים - רק תחושה, רק הרגשה, רק מנוד ראש סמלי.

אבן על אבן על אבן.

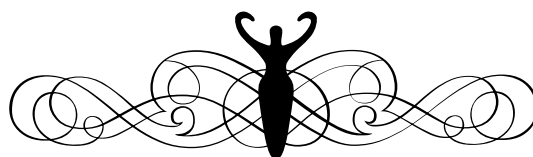
הדרך הפשוטה ביותר להגיד תודה, לבקש רפואות לבן החולה, להתחנן להגנה על הילדה שעומדת ללדת, לקוות שהאם הזקנה שמתה בחורף האחרון מוצאת את דרכה בעולם שמעבר לכוכבים בטוב ובהרמוניה.

אבן על אבן על אבן.

והרחם הקוסמית שומעת את נקישת האבנים זו על זו ואת כל הלחישות שביניהן.

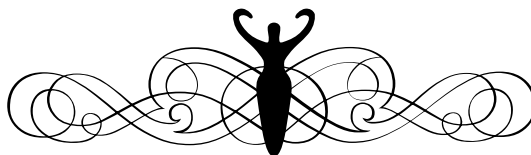

אֶשׁוּן, גְּבִירָה נִעְרָצָה
קָחִי מִמֶּנִּי אֶת צְרוּתִי,
שְׁטַפִּי מֵעַלְיִי אֶת כְּאִבִּי,
טַהֲרִי אוֹתִי מִכָּל אֲבֵל וּמִכָּל זִכְרוֹן שֶׁל עוֹוֹן.
אִם סְטִיתִי מִהַדְרֵךְ - בְּשׁוּגֵג סְטִיתִי,
אִם אֵיבַדְתִּי אֶת נִתְיָבְךָ - אֶךְ לִרְגַע קֵט וְהִנֵּה אֲנִי שָׁבָה,
אִם מִימִיךָ הַקְדוּשִׁים נִעְלַמְנוּ מֵעֵינַי - אֲנִי קִבְּלִי אֶת הַתְּנַצְלוֹתַי וְאֶת שְׁבוּעַתִּי אֵלֶיךָ שׁוֹב:
אֵהְיָה פּוֹסַעַת בְּדַרְכֵי הַנוֹעָם,
אֵהְיָה עוֹטַפַת בְּזָהָב קִשְׁתְּךָ,
אֵהְיָה זּוֹכֶרֶת אֶת מְקוֹמִי בִלְבָבְךָ,
אֵהְיָה נוֹשְׁמַת אֶת שְׁמֶךָ,
אֵהְיָה נוֹשְׁמַת אֶת שְׁמֶךָ,
אֵהְיָה נוֹשְׁמַת אֶת שְׁמֶךָ.

בְּפַעַם הַשְּׁנִיָּה שֶׁהִגַּעְתִּי אֶל אֶזְרָאֵלִינָה, הַשַּׁעַר הָיָה סָגוּר. הַשִּׁיחִים הַמִּטְפָּסִים הָיוּ עָלָיו וְתַבְעוּ אוֹתוֹ לַעֲצָמָם
וּלְפַתּוֹחַ אוֹתוֹ כִּבְר לֹא הָיָה אֲפֶשֶׁר בְּכָלֵל.
קִרְאתִי לָהּ מִבְּחוּץ אֲבֵל הָאִישָׁה הַטּוֹבָה שְׂרִיפָאָה כָּל כֵּךְ הִרְבָּה אֲנָשִׁים בְּמַהֲלֵךְ חַיִּיהָ, לֹא עֲנָתָה לִקְרָאתִי.
אֲנִי זֹכֵר שְׁנִיסִיתִי לְהַזְכֵּר הָאֵם בְּאִמַּת עֶבֶר כָּל כֵּךְ הִרְבָּה זָמַן מֵאִזּוֹ פְּגִישַׁתְנוּ הַקּוֹדֶמֶת?
מִסְפָּר שְׁנִים כִּבְר בְּאִמַּת חֲלָפּוֹ מֵאִזּוֹ הִגַּעְתִּי אֶל מְקוֹם מְגוּרֶיהָ וְהָיָה לִקְחָהּ אוֹתִי אֶל אֶחָד הַמַּעֲיִינוֹת
הַמּוֹפְלָאִים בְּיוֹתֵר שְׂאִי פַעַם הַכֹּרֶתִי בְּכָל דְּנִמְרֵק. מַעֲיִין קָטָן וְצִלּוֹל, מַעֲיִין לֹא מוֹכֵר וְשֶׁרֶק אֱלֹהִים שְׁעֵדִין
זֹכְרוֹת וְזֹכְרִים אֶת דְּרָכֵי הַגְּבִירָה, עֵדִין עָשׂוֹ אֵלָיו אֶת הַדֶּרֶךְ הַמִּתְפַּתֶּלֶת בְּתוֹךְ הַחוֹרֶשׁ, קִשְׁרוֹ סְרָטִים עַל
הָעֵצִים וְיִשְׁבוּ לַצִּדּוֹ בְּדִמְמָה וּבַחֲיוֹךְ.
כִּמָּה שְׁנִים עָבְרוּ מֵאִזּוֹ?
חֲמֵשׁ אוֹ אֲוִלִי שֶׁשׁ?
וְדָאִי לֹא יוֹתֵר מִכֵּךְ.
נִיסִיתִי לְהִסְתַּבֵּב סָבִיב הַבַּיִת הַדּוֹמֵם אוֹלָם גַּם דֶּרֶךְ הַחֲלוּנוֹת לֹא הִצֵּלְתִּי לְזֵהוּת תְּנוּעָה בְּתוֹכוֹ.
אֲוִלִי עֶבֶר זָמַן רַב יוֹתֵר מִשֶּׁשׁ שְׁנִים?
לֹאט לֹאט לְבִי הֵחַל לִלְחוֹשׁ לִי אֶת הַדָּבָר שֶׁלֹּא רָצִיתִי שִׁלְחַשׁ.
עָבְרוּ הִרְבָּה יוֹתֵר מִשֶּׁשׁ שְׁנִים, וְכִבְר אִזּוֹ הָיָה לֹא הָיִיתָ צַעִירָה כָּל כֵּךְ.
זִכְרָתִי אֶת הַטְּבַעַת שֶׁהָיָה עֲנֵדָה עַל הַזֶּרֶת - הָיוּ בָּהּ פְּנִיָּה שֶׁל הַלְּבָנָה כֶּשֶׁהֵן קוֹרְנוֹת זִגְגִי אוֹר קִטְנִים.

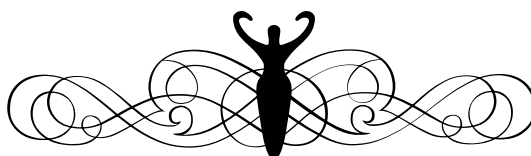
זכרתי את התליון על צווארה - תליון של אם הכוכבים... צווארה היה זקן מאוד פתאום זכרתי, וידיה היו קמוטות גם כן. באיזו דרך הזכרון שלה בתוכי היה עיניה הנוצצות, ועכשיו, אל מול השער הסגור בפניי, פתאום זקנתה באה אליי, זקנתה הרבה של אוולנה.
 "היא כבר לא עמנו" לחש לי לבי ופתאום בא כאב גדול אליו.
 עזבתי את הבית החתום ושאלתי עליה בכפר.
 המוכרת באחת החנויות נתנה לי כיווני דרך לבית הקברות המקומי.
 על הקבר הפשוט והלא טרי בכלל, הנחתי שלושה פרחים לבנים מהסוג שהאישה היקרה אהבה כל כך בחייה.
 ישבתי לצדו ובכיתי על הפרידה ממנה.
 בכיתי על העולם שלנו שנשים כמו אוולנה עוזבות אותנו.
 בכיתי הרבה וכאבתי הרבה ועזבתי.

פעם היה כאן מקום של קדושה.
 פעם הזקנות היו מגיעות לכאן עם קערות כסף נוצצות ורואות במים את כל מה שאחר כך יחיו בטוב בכל האזור.
 פעם הנוכחות של גבירת האדמה בעצמה הייתה פה כה עוצמתית עד כי רק לשהות במקום לילה, היה גורם לנשים להיות פוריות ומלאות בחיים.
 פעם חגגנו כאן את החיים ואת המוות.
 אני זוכר - בכמה מהחגיגות כאן, גם אני נכחתי.

היום קושרים סמרטוטים על האבנים המקודשות.
 היום באים לכאן כהנים בלבן ומתפללים לאלים חדשים.
 היום האדמה נשכחה, הזקנות לא רצויות ואין המקשיב להן, והאבנים שפעם נגהו באורות מופלאים, החליטו להתכנס לתוך עצמן ולישון. לדעתי - הן פשוט לא סובלות את הסמרטוטים, וריחות הקורבנות הנשרפים כבר הפכו יותר מדי.

פעם יהיה כאן מקום של קדושה.
 פעם האדמה תשוב לשיר כאן.
 פעם נחגוג כאן שוב בפשטות את היופי של החיים.
 פעם.
 יש לי תקווה.

מה יותר טוב מכך?
את הפתח לביתה, לעולמה, לסודותיה היא הצפינה מתחת לאפם של הכל - בחוץ, בגלוי, ממש ממול פניהם של כולם.

והם, מרוב שזה היה כה גלוי, כה פשוט, כה מולם, לא היו יכולים למצוא את הפתח ולהכנס.

לא שהיו בוחרים להיכנס אם היו מוצאים אותו, אולם זה כבר עניין אחר.

למזלי, אמי המופלאה לימדה אותי לראות גם את הנסתר וגם את הגלוי שהוא לא תמיד כה גלוי, ואני מצאתי את הפתח.

נכנסתי לעולמה והייתי בדממה שבו:

עמודים מופלאים של אבן שחורה מגולפים כנחשים מטפסים, אריחים לבנים נוצצים תחתיו, מזבח זהב בגובה שני אנשים, כולו מלאכת מחשבת של גילופי וורדים ופרחים נוספים... ועליו הנחתי את מנחתי הצנועה - שושן צחור אחד.

אמרתי את המילים המברכות את הלבנה, את חלבה המקודש ואת הנשים האדירות אשר לפני זמן כה רב נשאו את הפלא הזה בעולם... ונכחותה מילאה את המקום.

היא באה בלבן, בזהב ובשחור.

היא באה בניגון של פעמוני בדולח עדינים וכה קסומים.

היא באה בנועם, ברוך ובריקוד ערפילי, מערסל ומנחם.

היא באה בעיניים טובות שראו את לבי ואהבו את שראו.

ירדתי על ברכיי אל מול התגלמותה של ה-קוֹשְׁרוֹת ואמרתי שזו זכות אדירה בעבורי להיות כאן במקדשה המופלא.

היא ביקשה שאשוב לעמוד על רגליי והזמינה אותי לרקוד עמה מעט.

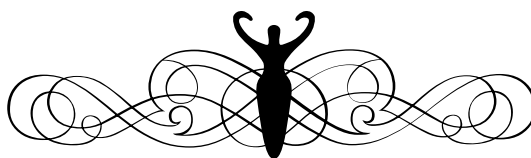
רגליי הגמלוניות עשו כמיטב יכולתן, והיא, היא הייתה אדיבה מספיק כדי להתעלם מכבדות התנועה.

בריקוד החלפנו אורות - קיבלתי ממנה את זהביה ונתתי את תכולי שלי. האורות הסתחררו סביבנו והיינו לרגעים ספורים רק אנו בבריאה כולה - שני כוכבים בודדים ביקום של צלילי פעמוני זכוכית כה עדינים.

כשנסתיים הריקוד, היא הודתה לי על שבאתי לבקרה ונתנה בידי משימה.

הודיתי על האחריות והאמון שהונחו בידיי, הרכנתי ראש בכבוד והיא התנדפה מהמקום בחטף כה מהיר.

יצאתי מהאבנים חזרה אל העולם שבחוץ ואפילו שהיו שם כאלה שראו אותי יוצא מהפתח, הם לא הצליחו להבין כיצד הסתתרתי מהם זמן כה רב ואיך פתאום הופעתי, "ובעצם זה לא חשוב, בוא - נלך לשתות משהו ושוב תספר לנו את הסיפורים המוזרים שלך".

היא לא זכרה אותי.

היא נתנה לי את החיוך ששומרים לזר שעוברים לידו בדרך ולא חיוך שמשתף את כל הרגשות שהיו בינינו פעם.

היא התקרבה אל מולי בגוף אחר. הפעם היא בחרה גוף שחור. היא התעטפה באיזה בד גדול וכחול מאוד שכיסה את ראשה הקירח ואת מרבית גופה. רק הרגליים היו חשופות.

הדרך התפתלה אל אהולה המקודשת אליה פניי היו מיועדות ועברה בשדות צהובים מיובש, ובתוכם זכרתי את האישה הכחולה-שחורה.

בעודה מתקרבת אליי זכרתי כיצד לפני הרבה זמן החזקנו ביחד את גביע הנחושת של הָל האדירה והנוראית ואמרנו את המילים אשר שילחו את הנשמה שזה עתה שחררה את גופה אל מסע טוב בידיה של גבירת העולמות של מטה. אני זוכר את הדמעות שהזלנו ביחד על האהובים שמתו, אני זוכר את הלילות בהם ישבנו לצד מדורה קטנה שהבערנו בתוך סלע גדול שהייתה לו צורה של קערה מיוחדת וסיפרנו סודות כמוסים שמספרים רק בין אח ואחות כי כך הרגשנו וכך החלטנו שנהיה.

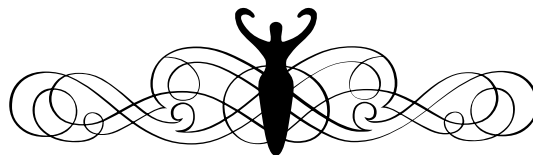
ועל השביל הצהוב, היא לא זכרה אותי.

היא התקרבה וחלפה על פניי.

שני דברים נשארו בה כמו שזכרתי. האחד היו עיניה - עיניים שכוכבים התפוצצו בתוכן והן היו פלא של ממש. השני הוא הריח שאפף אותה - אותו ריח של קינמון עדין שמעורבב עם איזו מתיקות מסתורית מופלאה. ריח ששלח אותי עוד יותר אל תוך לבי שפתאום כאב כל כך וכמה לחבק אותה בחום ולהגיד שכל כך התגעגעתי והנה אנחנו שוב ביחד, ריח שעצר אותי וסובב אותי לאחר בעקבות הנערה השחורה שחלפה על פניי והיא...

היא המשיכה הלאה בדרכה.

היא לא זכרה אותי כלל.

אִישְׁתָּאֵר

אמא אדירה של מלחמה, אלה של אהבה ומעל לכל - חושניות נשגבת.

אישתאר אדירה, חבקי אותי אלייך למען אריח שוב את בשמי שדייך.

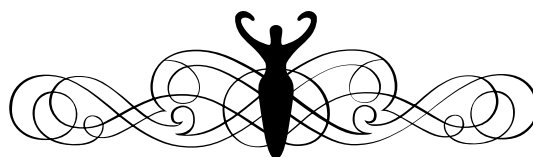
אישתאר אהובה, קרבי פי אל שפתיך למען אדע שיכרון שאין כמותו בכל העולמות.

אישתאר נוראה, קחי אותי אלייך גם אם רק להבהוב של רגע ולעולם לא יותר, כי אין חיים מבלי דעת את קסמך.

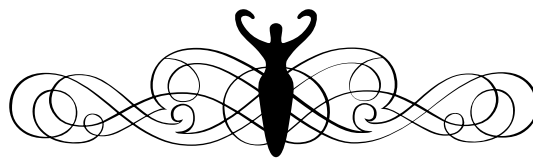
אישתאר אפלה, את חיי אחיה בצללייך ותמיד אזכור כי דרךך נשים בעולמנו יודעות את קדושת מערת חייהן החיה.

אישתאר של הכוכבים, לעולם חלומותיי אלייך, תמיד כיסופיי אלייך ועד כלות אהיה לשירותך.

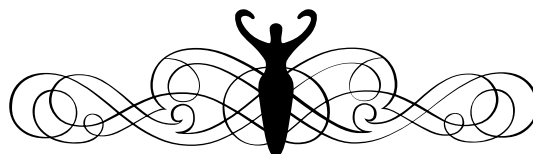
ברוכה היא אמנו האדירה ומבורכים אנו שהיא בלבנו ואנו בלבה.

הם עזבו הכל ורצו החוצה.
 כלי הקטורות נפלו מידיהם באחת, התופים נשמטו וכך גם המצילות ושאר כלי המוסיקה המקודשת.
 אם מי אחז במנחת צרור פרחים, או אולי בכר ישיבה או בדבר אחר, כל אלה נזלו מבין ידיהם כמים ואי אפשר היה לתפוס בהם כלל.
 הם כולם יצאו החוצה מבית התחינות ולחישות הלב, כי היא הגיעה.
 היא זרחה מעל ראשיהם וכל כולה אורות טובים.
 הנה, לבסוף היא באה.
 רווחה הייתה להם, רווחה גדולה - התקווה שבה.
 זֹרְחָה אוֹתָרְנִיָּה - כוכבת השחר העולה.
 היא תפתח בעבורם את השער אל האור, היא תביא בעבורם את התשובות להם חיכו כל החורף, היא תשא את אור השמש החדש אל לבבותיהם, היא, היא האחת.
 עמדתי בפתח בית התחינות ולחישות הלב ולבי התמלא בשמחה בעבור אלה שקיבלו את אשר ייחלו לו ימים חשוכים כה רבים. חורף שלם התחננו אליה, חושך כה רב קראו והתחננו לשובה, והנה היא שבה ועמה התקווה לחיים חדשים.
 המהמתי שיר הודיה ישן בשקט חרישי כדי שלא להפריע את קבלתה של המופלאה אל אלה שחיכו לה כל כך והיו עסוקים כעת בצהלות וקיפוצים האחד על השני תוך צחוקים רמים וכל כך הרבה אנחות רווחה.
 בעודם בשלהם, הנשים החלו להגיע ובידיהן תשורות המזון לגבירה המופלאה ולאור שהיא תביא עמה.
 לא נשאיתי למשתה. כוכבת השחר שזה אך נולדה, ביקשה שאמשיך בדרכי כי דברים לה אליי אולם ליום המחרת ולמעין ששנינו הכרנו מפגישות קודמות.
 לא ניסיתי להיפרד וגם לא להודות על הכנסת האורחים של הכפר המופלא והצהלה הזו שמחושך כה גדול יצא אל תקווה חדשה.
 פשוט נזלתי מהם.
 בדיוק כמו כל שאר הדברים שנזנחו אל מול המופלאה שבזריחות.

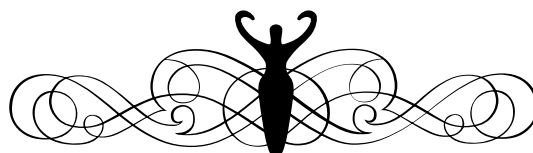

גבירת הוורדים
 אדירה, נוראה, חומלת.
 גבירת הוורדים
 אמא, מצילה, מיילדת.
 גבירת הוורדים
 נושאת הנר האחד, השחורה, הנועלת.
 גבירת הוורדים
 בידיך חיי תמים ומתחילים מחדש,
 בעיניך סוף כל חלומותי שלי ותחילתם של חלומותייך בעבורי,
 בלבך אש בוער באהבה, קרח מקפיא במוות וורד בודד של תקווה,
 גבירת הוורדים - אמא מוות אהובה.

כשהיא ניגשה אל הגבר שהיה על ברכיו לצדי, כולה עוטה לבנים ומחרוזות צדפים לבנים של אמא ים, בידיה גולגולת עתיקה, קודרת ומקושטת באבני אודם נוצצות, הוא נרעד. החזקתי בו כדי שלא יפול מפחד, מחולשה או מעילפון של טרור. בעיניה לא היו אישונות שמבטם היה עד לפני כמה דקות חום ואנושיות חומלת אלא לבן, לבן, לבן של ה-אִוִּישָׁה שהיא עכשיו הייתה. ראשו היה מורכן, גופו רעד בידי ורק בזכות אמונו בי, עדיין לא נמלט אלא אחז את עצמו בעוצמה אדירה ונותר על ברכיו לפני הכהנת המכושפת. היא הניחה את הגולגולת על ראשו השכון ומלמלה מילים של כסף עתיק. את חלקן ידעתי והבנתי ואת חלקן לא. מתוך הדברים הצלחתי לקלוט שהיא מושכת מתוך הגבר שהיה כמו טיפת טל הנרעדת על קצה עלה רגע לפני צניחתה אל האדמה, את הקללות. הקללות אשר אישה אחרת עמלה כה רבות לשלח אליו. חשבתי שכוחותיהן של האורישות רבים וגדולים ולרתום אותם ניתן גם אל הזדון וגם אל האהבה. הכל בידי האנשים - הכל בידינו. אכן כוחותיהם של הנסתרים אדירים הם, וכוחנו אדיר עוד יותר - כוח בחירותינו. היא הניחה את הגולגולת בידי עוזרתה ובשתי ידיים הרימה את פניו כך שיתבונן בעיניה חסרות האישונים. התנועות היו רכות אולם להתנגד לעוצמתן לא היה אפשר. משהו עבר בין עיני האורישה לעיני הגבר. משהו חזק ודומם. הוא לא היה יכול יותר ובזעקה אחת קרס אל ידי ואיבד את הכרתו. "הבאת אותו אל סוף חייו, איון. הבאת אותו אליי."

שנתיים אחר כך, כשהגעתי אל אותה הקהילה הקטנה, הוא היה חניך בדרכן של האורישה. חייו הקודמים מתו ופניו היו מלאים כעת באושר של זה העומד להיות כלי של ריפוי בידי האורישות - כלי של אהבה בעולם.

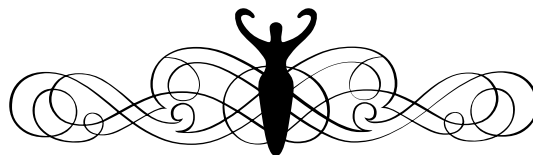

מזרקה של פרחים בקעה מתוך הגוף הדומם של אמא אדמה. מזרקה מופלאה של אורות מרפאים. החליל ליווה אותנו בערב קיצי, הזקנים והזקנות ישבו על שרפרפים, כל אנשי שלושת הכפרים עמדו סביב במעגל, ארבע נשים יפהפיות הרימו את המזרקה לחיים וריפוי היה בכל.

אני זוכר שהיה עונג במעגל, אני זוכר את החיוכים המתוקים של הזקנות שחום המזרקה גירש משהו מכאבי גופיהן הקמוטים כל כך ואני זוכר יותר מהכל את מילותיה של הגבירה של הבריאה: "אני כאן והטוב בא עמי עד אליכם."

הרבה טוב בא אלינו באותו הלילה,
הרבה טוב בא אלינו לא רק באותו הלילה,
הרבה טוב בא אליי,
הרבה טוב,
הרבה מאוד.

תודות לבי לך גבירת העולמות, תודות לבי האוהב.

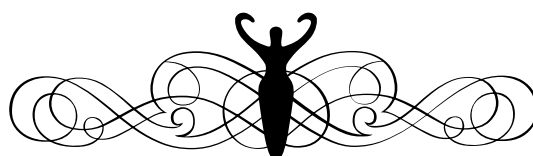
שבוע שלם ביליתי בעיר הקטנה בעודי ממתין למדריך שיוביל אותי אל אחד ממקומות המסתור של הדרכים הקדומות.

בכל בוקר היה אפשר לשמוע שם את קולו של "המשוגע", כך כולם קראו לו, כשהוא יוצא אל המרפסת הקטנה, מאחוריו הווילון מתנופף ברוח והוא זועק שירי הלל לאלה הגדולה. קראו לו "משוגע" לא כי חשבו שדעתו עזבה אותו, קראו לו כך כי התנהגות שכזו הייתה מאוד לא מקובלת ואפילו מסוכנת אם מי מהאחים שבמסיון יחליט שהרגע להשתיק אותו הגיע. אני זוכר שניסיתי לדבר איתו אך ללא הועיל. הוא סיפר לי שאמו האמינה והלכה בדרכים הקדומות ואותה "האחים" הרעילו. לכבודה ולזכר טוב לבה הוא מקיים את טקס הבוקר הזה ולהניא אותו ממנו אי אפשר היה.

ניסיתי לתת לו כסף ובכך להניע אותו מהעיר הקטנה למקום בטוח יותר שהכרתי, והוא בשלו. דבר הוא לא רצה ממני. הוא גם לא רצה דבר מאיש בכלל.

בתום השבוע בעיר, הגיע המדריך לו המתנתי וביחד עזבנו את המקום. כששבנו, לאחר חודש, מלאים ביופי של הגבירה כפי שנחגג במקומות סודה, ה"משוגע" לא היה עוד. המקומיים סיפרו ש"לקחו" אותו.

כששאלתי עליו במסיון, אמרו לי שהם אינם יודעים על מה מדובר. הם הסבירו שהם אמונים על השקט הנשמתי של מאמיניהם והם שמחים במלאכתם ושמחים שהשקט שב למקומם. נפרדתי מהם בחיוך חמוץ מבפנים וידעתי שאת האיש הזה לא נשמע עוד לעולם.

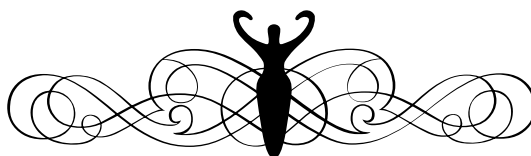

כמה אהבתי את הדרך שהתפתלה ביער הטחוב.
הלכתי בה פעמים רבות בהרבה תקופות חיים.
בכל פעם היא נראתה לי מוכרת,
בכל פעם מזמינה,
בכל פעם היא שרה לי שירי ברכה,
בכל פעם ידעתי שבסופה היא מחכה לי.
גבירת לבי.

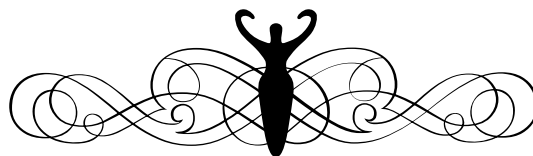
הדרך התפתלה והייתה כמו נחש ארוך וירוק.
כך גם השומרות שלה - כמו נחש השילו גוף אחר גוף ותמיד נראו אחרת.
לפעמים היו כהנות,
לפעמים נשות סגולות,
לפעמים מכשפות,
לפעמים נשים רגילות לגמרי שרק שמרו. שמרו ודי.
תמיד הן ליוו אותי את חלק הדרך האחרון,
עד לגבירת לבי.

בסוף הדרך עמד סלע מקודש.
במרכז קרחת יער הוא עמד מכוסה טחב ופטריות ומיתמר מעליי לגובה רב.
הסלע היה שער.
בשער רק נשמה יכולה הייתה לעבור - לא גוף.
ובצדו השני של השער, היא הייתה.
גבירת לבי.

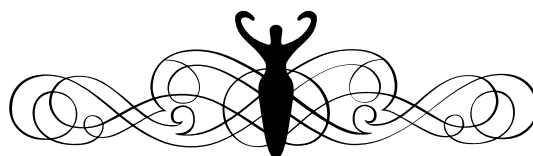
השהות לצדה במופלאות שהשער המקודש איפשר הייתה עונג של ממש וברכה של אמת.
הרבה אהבה חוויתי בסופה של הדרך שהתפתלה ביער הטחוב.
ולמרות שרבות הן הפעמים בהן הגעתי למקום, תמיד הייתה זו ברכה יקרה מכל.
ברכתה של גבירת לבי.

היא הייתה נופלת וקמה, נופלת וקמה, חובטת את גופה וראשה בקירות, נזרקת לכל כיוון ומטולטלת
על ידי הרוחות הנעלמות של הלילה.
תוך כדי החבטות מילים בקעו ממנה.
הן בקעו ממקום נסתר ונעלם מאחורי סבך שיערה הארוך והשחור ומתחת לשכבות הרעלות
השחורות והשמלות השחורות שעטתה.
הן היו מילים של הדרכת אמת ולעולם כיוונו אל ידי האהבה.
היא נראתה כחיה פראית ושחורה הנעה בכאוס מוחלט וכל כולה שחורה משחור, רק ידיה הלבנות
כל כך בקעו מתוך הבדים והשיער. לא אשכח אף פעם את הידיים הלבנות והדקות עדויות בטבעות
ענברים נוצצים.
לא אשכח גם מילים של לילה.
מילים של לילה מזו שנופלת וקמה, נופלת וקמה.

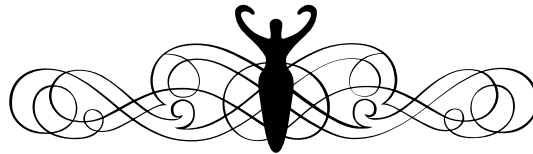

הייתה לה אבן ובאבן היא ראתה דברים.
האבן הייתה פשוטה מאוד - אולי חלוק נחל ואולי מאיזו גינה של עשירים.
היא הייתה הכל פרט לפשוטה - תמיד לבשה שחורים ותמיד כיסתה את ראשה במטפחת תחרה
לבנה שרק מעט משיערה הכסוף ניגלה מתחתה, ורק מעט מפניה הקמוטים ניראו בכלל.
פעם גנבו לה את האבן.
כולם נבהלו ולא ידעו כיצד היא תראה את כל מה שראתה עד כה וכיצד תדע את כל שהם צריכים.
אבל היא, בשקט, במהירות ובשלווה, מצאה אבן חדשה.
אבן פשוטה מאוד.
ובאבן היא ראתה דברים.

קראו לה מְרִי הלבנה.
היא הייתה לבקנית.
היא הייתה קוראת ליצירי ערפילי הביצות.
היא הייתה מופלאה.
אני זוכר את הפעם הראשונה שהתלוויתי אליה לטיול ביצות.
הכל היה טחוב, הכל היה שקט כמו מוות, הכל היה מעורפל, הכל היה מרגיש שלא שייך לעולם הזה.
באיזה מקום שלא נראה שונה ממקומות אחרים בהם עברנו, היא נעצרה, הניחה את ידיה על האדמה
בתוך הערפילים שהיו אפורים אבל הרגישו מאוד תכולים, ולאט לאט הניפה אותן לצדדיה.
מחלפות שיערה הלבן שהיו ספוגות במי הערפל נדמו כנחשים לבקניים סביב פניה החיוורים וריסיה
הלבנים שרעדו מעל עיניה העצומות התמלאו בטללים קטנטנים קטנטנים.
היא דיברה עם דברים שלא ראיתי, בשפה שלא הבנתי, על דברים שרק את חלקם היא סיפרה לי
אחר כך.
היא חייכה וצחקה, היא הרצינה וחקרה, היא ניהלה שיחה שלמה עם אלה שחיים בביצות.
מרי הלבנה מעולם לא הקימה משפחה.
גברים לא רצו בה כי נראתה להם מקוללת או חולה או סתם לא יפה.
היא לא רצתה גברים כי יצירי ערפילי הביצות מילאו את חייה.
היא חייתה בגפה בבית קטן שירשה מאביה ומקצבה צנועה שהגיעה עם הירושה גם כן.
חלומה היה אחד - לראות את הגבעות הלבנות של גבירת סהר הלבנה.
למרות שהצעתי לה מספר פעמים שנצא למסע הזה יחדיו ואף הצעתי להזמין אליה את שירותיו
של מגן ושומר ומדריך דרך, לעולם לא הסכימה להגשים את חלומה כי לא רצתה להרחיק מהביצות
האהובות עליה כל כך.

למרי הלבנה אין זכר.
לפי בקשתה, גופתה ניתנה לביצות, ביתה נשרף במקומו וכל שהיה לה נתרם.
נותרו רק הביצות והערפילים שבדרך מוזרה מאוד, הפכו, לאחר מותה, לפחות אפורים-תכולים והרבה יותר חיוורים-לבנים-לבקניים.

בדרך כלל אנחנו לא נודדים בחורף. כמו ציפורים הנודדות בעקבות החום, כך גם אין - נושאים את נוכחות הגבירה ממקום למקום בעקבות מזג אוויר אביבי.
לכל דרך כלל, תמיד יש יוצאים מהכלל.

גבירת לבי שלחה אותי חורף אחד להגיע אל מֶרְטִין.
מרטין חייתה בקטלוגיה והרוחות שנשבו מהצפון ושבתוכם ניתן היה לחוש את החורף שעוד רגע תיוולד אל חלק זה שבעולם, נשאו אותי אליה במהירות המירבית שאפשר היה.
אני זוכר שמצאתי אותה ביער כשעלים אחרונים של שלכת עפים סביבה לכל כיוון והרוחות פורעים את שיערה האדמוני.

היא שמחה לקראתי ממש כשם שאני שמחתי לקראתה.
שנים רבות לא נפגשו דרכנו והפתעתה הייתה שלמה עם הגיעי אליה רגע לפני הגעתה של גבירת החורף.

בלילה הראשון בו ביליתי בביתה של השאמץ הצעירה שהכשרתה הייתה כה מהירה וכה מוצלחת עד ששמה נודע ברחבי ארצות רבות, חלמתי חלום: חלמתי אנשים שחורים אשר על גופיהם עיטורים תכולים זוהרים במערבולות ובצורות שונות. חלמתי אותם רוקדים במערה מופלאה שכל קירותיה זרחו מקריסטלים ירקרקים-תכלכלים.

בבוקר, כשאנחנו יושבים על סלע גדול בקרבת ביתה של מרטין (הבית שבעבר הרחוק היה שייך למורה שלה שהשיל מעליו את גופו לפני למעלה מעשור שנים) ובידנו כוסות תה תפוח וקינמון מהבילות, סיפרתי להולכת בין העולמות על חלומי.

"זה זכרון, אהוב."

היא הייתה כה בטוחה וכה נחרצת עד שמיד לקחתי את הדבר כאמת.

"את יודעת ממתי הזכרון?"

"אינך זוכר? אלה היינו אנו שרקדנו כך במערות המקודשות ב-נְגָה-מו."

"רקדנו? אנחנו?"

"נכון שעכשיו אתה גמלוני מעט, אבל אני זוכרת אותך נע היטב לקצב חלילים ותופים דוהרים."

"לא סיפרת לי את זה עד עכשיו."

"רק עכשיו נזכרת ואיתך גם אני."

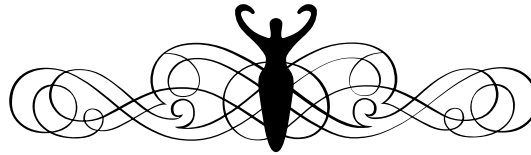
"ומה נעשה עם הזכרון?"

"אמא אדמה שלחה אותך אליי בחורף. אני אומרת שאתה נשאר כאן לכל העונה החשוכה הזו ובתוך כך נערוך מספר טקסי מחולות בלילות הקפואים שלנו כאן. אין מערה אבל יש יער, אין קריסטלים אבל יש קרח ושלג תכלכלים, אין אנשים שחורים אבל יש אנחנו."

"ושנינו נרקוד?"

"כמו פעם."

זה היה החורף המטורף ביותר שזכרתי עד אז. היה קר, היה קפוא, היה חורף שבו גבירת הקור נשכה אותנו באכזריות בניבי הכפור שלה, והיה עונג מלא לרקוד בתוך כל אלה את הזכרונות של נגה-מו.

הגבירה בדרך כלל לא פתחה בעבורי נתיבים לערים גדולות, ועדיין אני זוכר שהגעתי לוינה. כיוון שאיש נדודים הייתי, פעמים לא מעטות התבקשתי להעביר דבר ממקום למקום ועשיתי זאת בשמחה. כך בינה שחררתי את המכתב אותו נשאתי שלושה שבועות והייתי בדרכי לצאת מהצפיפות העירונית כשפתאום ידעתי נעימת חליל חלושה. לא שמעתי אותה - יותר ידעתי את נוכחותה. החלטתי ללכת בעקבות הנעימה שהזכירה לי את אם האמהות כולן - גבירתי המקודשת - ועקבתי אחרי הידיעה. הגעתי לחנות תכשיטים.

נכנסתי, הגביר וגבירתו שמכרו בחנות היו מספיק מנומסים כדי לא להנהן לשומר במקום להשליך אותי לרחוב מיד. החנות הייתה מלאה בזהבים מבריקים ובאבני חן נוצצות ובגדי המסע שלי ודאי הסגירו בעניהם חוסר יכולת בעבורי לרכוש יצירות שכאלה.

תחבתי ידי לכיסים כדי להראות שאין ברצוני לגנוב דבר ועברתי על התצוגה העשירה והמרשימה תוך שאני מחפש בין כל הצעצועים הבוהקים את מקור נעימת החליל. בסוף השולחן, ממש בקצהו ומעט מתחת לכל ההדר, היה מונח צמיד פשוט מחרוזי טורקיז ועליו תליון מעצם מגולפת לגולגולת. החליל בקע ממנו ואני הייתי מוקסם. כשהרמתי ראשי כדי לשאול לגבי מהות התכשיט, שהיה ברור שאינו מתאים לחנות בה הוא נמצא, המוכר עמד ממולי בפנים שהייתה בהן קריצה מחוייכת.

אני זוכר את שאלתו בבהירות: "אז אתה אחד מאלה - הא?"

"כנראה שאני אחד מאלה..." עניתי, "...תוכל לספר לי על הצמיד הזה?"

"אני מזמין את הצמידים האלה בשביל המוזרות שבאות לרכוש את השטויות האלה. הן משלמות כסף טוב בעבור הדבר הפרימיטיבי הזה ואני עושה עסקים טובים מהן, אז מה איכפת לי שהן קונות זבל?"

ידעתי שאת "המוזרות" הללו אני רוצה לפגוש.

"אוכל להמתין כאן עד שאחת מהמוזרות תגיע? אני מאוד מעוניין לפגוש אותן."

היה ברור לי מפניה החמוצים של גבירת החנות שהדבר לא יקרה אלא אם אעשה דבר ומיד. הוצאתי מתיקי הפשוט שקיק עם מטבעות זהב לרוב. השקיק היה יכול לקנות כמה מהנוצצים שבחנות בקלות רבה והמוכר ידע זאת.

"אני משלם לא בעבור סחורה אלא בעבור שירות. אתה תלביש אותי בבגדי שומר ואני אהיה כאן כל יום מחכה למוזרה הראשונה שתגיע. איני מבקש דבר פרט להשאלת הבגדים ולאפשרות להמתין לה כאן."

המוכר שקל בידיו את השקיק (ידעתי שהוא לא צריך לספור את המטבעות - כישורי הסוחר שלו סיפרו לו בדיוק כמה זהב יש שם), והסכים.

למחרת התייצבתי נקי ומצוחצח, עטיתי את הבגדים שקיבלתי מגבירת החנות שפניה נשארו זעופים ונעמדתי על המשמר ליד השומר המקורי. עשרה ימים הייתי בחנות ממתין, וביום האחד עשר הגיעה גבירה לבושה במיטב המחלצות של וינה והביעה עניין בצמיד המחלל. אדון החנות נתן לי מבט ובעוד

היא עסוקה בענייני הקניה, החלפתי את בגדי השומר לבגדי השחורים והפשוטים, בחדר האחורי, וכאשר יצאתי, דלת החנות בדיוק נסגרה מאחורי המוזרה שרק עתה יצאה לרחוב. הודיתי לגבירה ולאדון החנות על עזרתם ויצאתי לעקוב אחריה.

המעקב הוביל לבית גדול ומרשים במיוחד אליו נכנסה. הנחתי לה לכמה דקות ואז דפקתי בדלת. פתח אותה משרת בלבוש יקר מאוד שלמרות מראי, פנייתי בעניין דחוף אל גבירתו לא הביאה לאיבוד המבט החתום בפניו. הוא ביקש אותי להמתין בשעה שהוא בודק את העניין ודקות ספורות אחר כך הייתי באחד הטרקלינים של הבית הענק.

"ברכות לך גבירה. אני איין של האם."

"אני יודעת מי אתה."

"יודעת?"

"הסימנים על ידיך גילו לי מיד כשראיתך בחנות התכשיטים."

"אם כן אולי נתחיל מחדש?" הנחתי את ידיי על לבי ופתחתי אותן לקראתה כשאני מברך אותה בכבוד והיא לקחה אותי בין ידיה שלה וחיבקה אותי אליה בחום: "הרי אנחנו אחים - לא?"

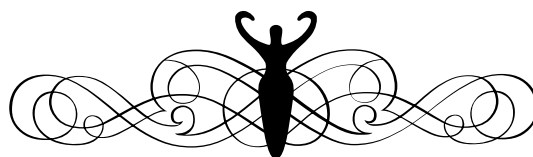
היא הוציאה ממגרה בשולחן הצד שבחדר ספר גדול כרוך בעור שחור ודפדפה בו עד שמצאה את העמוד שמתאר את הסהרים עם העיניים המקועקעים על ידי כל איין ומסמנים אותנו.

"את הספר הזה ירשתי מסבתי שהייתה מכשפה רבת עוצמה ומאוד מיוחדת. במשך השנים למדתי אותו היטב וכך הכרתי אותך. יש כאן הרבה מידע לגבי הרבה נושאים מעולמה של האלה של כולנו."

באותו היום עברתי לגור באחד מעשרות החדרים בבית הענק ושהיתי שם שבוע תמים. בזמן הזה, אֶלְסָה הראתה לי את מזבחות האבן הקדומים לרוחות המופלאות של הנהר וַיֵּאן, ואף הכירה לי את שאר "המוזרות" במעגל המכשפות שלה. את טקס הלבנה השחורה חגגנו ביחד ובו כל תכשיטי הגולגולת עיטרו את ידיהן וצוואריהן של כל שמונה הנשים שהפכו את שהותי בעיר הגדולה למקודשת ביותר.

בדרכי החוצה מהעיר, לאחר פרידות רבות והבטחה למפגש נוסף מגבירת המכשפות של וינה, עברתי באותה חנות תכשיטים. נכנסתי ורכשתי שרשרת זהב עדינה שעליה תלה תליון מאבן שחורה בצורת דמעה. לאחר שהגבירה חמוצת הפנים ארזה את קנייתי, הגשתי לה את האריזה היפה ואמרתי: "מתנה בעבורך על העזרה הרבה שהסכמת להעניק לי."

פניה הפכו למסכה של הפתעה מהולה במבוכה ומילים לא היו לה. אדון החנות פרץ בצחוק גדול ואני עזבתי את העיר ונשמתי שוב כאשר הדרך נפרשה לי צפונה בעקבות הדרכתן של רוחות הנהר ויאן הטובות.

נוֹסֶן - רק המחשבה על השם העתיק הזה מעבירה בי צמרמורת. הייתי שם מאוד מזמן.

עמדתי לצד אחד ממוטות הברזל השחור שהיו תקועים היטב באדמה כשאני אווז בידית העץ השחור. לא הייתי שם לבד. היו עוד עשרים מוזמנות ומוזמנים לקסם המקודש ביותר הזה. ממולנו עמדה אבן השמש הקדמונית. איש לא ידע לספר מתי העמידו אותה כך שהיא זקורה לשמיים ושקועה באדמה יותר מעשר אמות. מאז ומעולם הסיפורים סיפרו שאין זוכרת לידיים אשר העמידו אותה ואין יודעת מהיכן הובאה כי כמוה אין עוד אחת.

הראשונות להגיע לעבר האבן היו ארבע בוראות. בלימודי סיפרו לי על הנשים העוצמתיות הללו שמילותיהן בוראות יש מאין בשם השמש. אסור! כך הדגישו המורות, אסור להיות נגדן! ולעולם לא להיות במקום שבו מילותיהן תהיינה לא בטובתי. לעולם לא!

הן היו עירומות לגמרי וצבועות בזהב מבריק. הן דממו ומילות הבריאה שלהן נהגו דרך ריקודיהן ועיניהן הפעורות בצורה מאוד לא טבעית. על פיהן היה תכשיט השמש שדמה לפרח בתוך עיגול שהוא כעין מקלעת של מערבולות וקנוקנות. התכשיט היה שחור וחסם את פיהן - בטקס זה, נשים אדירות אלה שותקות. בריקודן הן פיזרו לכל עבר אבקת זהב עדינה שעפה באוויר ולאט לאט כיסתה את כל האדמה שסביב האבן בברק זהוב מרהיב.

אחריהן הגיעו המקטירים. אחד עשר גברים שהיו מגולחים מכל שיער וצבועים בסיד לבן. הם היו לבושים חצאיות כחולות שעליהן סמל השמש שהיה רקום בחוטים שחורים נוצצים. סמלים דומים תלו כעגילים גדולים מאוזניהם וחוברו גם סביב פטמותיהם. בידיהם כלי מתכת שחורה ותוך המהום נמוך פזרו עננות ריח נעים ומתוק ביותר.

אחריהם היו המצלצלים. שלושה גברים שגם הם היו מגולחים למשעי בכל חלקי גופם. אלה היו צבועים בכחול ותכשיטי השמש שלהם היו כתרים לראשיהם. מלבד כתרים אלה היו עירומים לגמרי. כל אחד מהם אחז בידיו מוט ארוך כמעט כפול מגובהו שעוטר בעשרות נוצות בשלל צבעים ובפעמוני זהב לרוב. הלכו וצלצלו בפעמונים ופינו את הדרך לשער השרופה. אחריהם היא הייתה.

כבר הייתה לא לגמרי בחושיה ונתמכה על ידי שני גברים משני צדיה כדי שתוכל ללכת. היא הייתה עירומה לגמרי, מגולחת מכל שיער גם כן, וצבועה, כמו שני הגברים משני צדיה, בשחור מבריק ואפילו נוצץ. רק על רחמה נח תכשיט סמלו של השמש שהיה עשוי אבנים אדומות שפעמו כמו גחלים. גם השרות השחורות הזקנות ביותר לא ידעו לספר על מקור התכשיט. הן יודעות רק לומר שמקורו באותן ידיים שהעמידו את האבן הקדומה.

שני הגברים השחורים שסמלו של השמש היה תכשיט זהב על לבותיהם, הביאו את השער השרופה והמקודשת אל הסלע ובחבלים אדומים קשרו אותה אל הסלע ופניה אלינו. קשרו והתיישבו למרגלותיה כשהם ממלמלים מילים קדומות יותר מכל ששמעתי מעודי.

ואז הגיעה השער השרופה הקשישה, עטופה בגלימות זהב מרהיבות, וקמטיה רבים רבים על הפנים ועל הידיים. טקסים רבים שכאלה היא עברה וכעת תפקידה היה תפקיד המשקה. בידיה אחזה קנקן זהב שממנו השקתה את האישה הקשורה לסלע. חשוב לקשור את השער השרופה לסלע השמש כי אבן מקודשת זו לוקחת ממנה את השריפה הגדולה כדי שלא הרס יעבור בשער אלא בריאה.

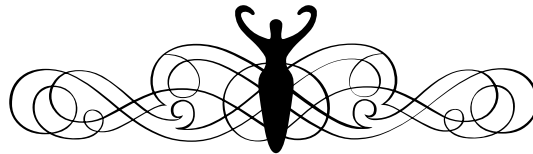
הנוזל סיים את התהליך ושחרר את האישה הקשורה מעולמנו לגמרי. היא התפתלה וממש רקדה כפי יכולת גופה הכפות על האבן הקדומה, ולפתע פיה נפתח ורוח אדירים בקע ממנו, ממנה ומהסלע אלינו. כולנו אחזנו במוטות והודינו על היציבות שהביאו לנו. בלעדיהם, ללא ספק, היה קשה מאוד לעמוד.

אל הרוח הצטרף צליל. צליל אחיד, גבוה, חוזר, וארוך שלא נד ולא הפסיק. ברור שבמצבה, השער השרופה לא צריכה לנשום. אני זוכר שבתחילה הצליל חדר לראשי ומשם ללבי ולבסוף היה בתוכי והרוח היה מעיף ומנפנף את בגדיי לכל עבר.

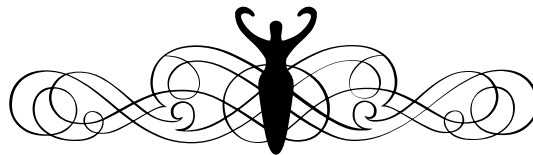
פתאום, בתוך כל הכאוס שהיה מבחוץ לי ובתוכי, בקעו מהשער השרופה פרפרי אש מופלאים. הופעתם העלימה ממני את הרוח ואת הצליל ונראה היה שהעולם נודם ודומם ורק מעוף הפרפרים המקודשים הללו קיים.

אני זוכר תחושה של קדושה, של פליאה אדירה ושל הכרת תודה ששטפה את כל הווייתי אל מול הדבר הקסום שנפרש בפניי.

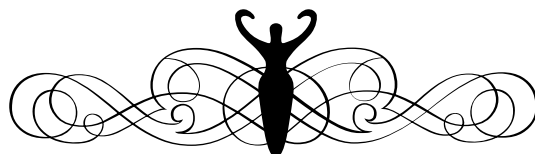
ברִיאָה נבראה בעבורי באותם רגעים. בריאה נבראה.
ופתאום, ממש כשם שהתחיל ברגע, ברגע הכל גם הפסיק. הגברים שישבו לצד השער השרופה
התירו את הקשרים ונשאו אותה על כפותיהם חזרה אל בית השמש וכל המשתתפים בטקס עזבו
אחריהם. נותרנו רק המוזמנות, המוזמנים ומוטות הברזל שהיו אדומים מלהט (טוב שהיו עליהם ידידות
עץ).
נוסן - רק המחשבה על השם העתיק הזה מעבירה בי צמרמורת.

"אֲזִינָה חיה בשיח הורדים הגדול שבגן. היא מתקשטת בכתר עשוי מגולגולת של ציפור קטנה
ובחרוזי ענבר נוצצים. אם תדבר אליה בנועם, היא תגשים גם לך משאלות."
"מי סיפר לך זאת?"
"ראיתי אותה בעצמי."
"ממש בעינייך ראית את היצירה הקטנטנה?"
"אני כבר בת חמש ולא עיוורת."

רוז הקטנה שלנו מתחתנת.
היא לא מתחתנת כמו שחלמנו שתחתן: ביער תחת הלבנה המלאה עם מי מהגברים שעדיין
מכבדים את הגבירה.
היא מתחתנת עם נוצרי ממשפחה נוצרית אדוקה ביותר.
"עוד אגיע אל המפגשים שלנו. הוא מבין אותי ומסכים לדרכים הקדומות."
הנהנו והסכמנו למרות שידענו שהתמימות של רוז לא תעמוד במבחן המציאות.
היא עומדת לצד איש שאנו לא מכירים ושאינו נותן בנו מבט כלל - אנו אינם בעבורו.
שמלתה, תחרות לבנות ארוכות והינומת התחרה העתיקה שנגררת אחר כבוד אחריה ודאי שימשה
את אמו של חתנה ואולי אף את אמה שלה. אין זכר לבגדים האדומים המסורתיים שלנו וגם לא לזרי
פרחים צבעוניים - הכל לבן. לבן בתוך מבנה שחור וקודר.
היא אומרת שהיא אוהבת אותו ואנחנו חושבים שאולי זה נכון, אולם הסיבה האמיתית היא כספו הרב
שיכול להועיל רבות למשפחתה העניה שבעניות. משפחה שעומדת בכנסייה בעיניים נוצצות ושמחה
על שהנערה התעשתה ועושה לראשונה בחייה משהו נכון.
אני מחייך אל רוז ובפניי אני מביע תקווה לחיים טובים, ולבי שותת דם אליה כי איבדנו את אחת
ההבטחות הגדולות ביותר של דורה.
רוז הקטנה שלנו מתחתנת וכפי שכולנו, פרט לה, ידענו, חתונתה בכנסייה המפוארת הייתה פגישתנו
האחרונה.

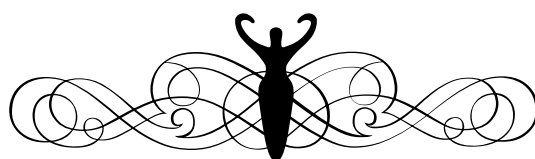

ביער המכושף טוֹרְיִגְ-וּאָלְט בגרמניה יש מקום מופלא. לא בחלק המקולל והאפל של היער אלא בחלק המבורך שבו, שוכנת בריכה יפהפיה אשר המים נובעים אליה מתוך סלע גדול ועתיק שעליו חקוקה ספירלה קדומה ביותר. במים צומחים נופרים לבנים וכל המקום נוטף קדושה. נשים באות למקום כדי לבקש עזרה ממלכת היער העתיקה, והיא, כיוון ששומרת הנשים היא, לפעמים נענית.

כיצד אני יודע על המקום?

אֶלְזָה הזמינה אותי באחד מביקוריי ללוות אותה לבריכה. המקום היה טאבו בעבור גברים, אולם את השליח של הגבירה, המרפאה הטובה החליטה להוציא מהכלל. בין העצים, בשעת דמדומים, מצאנו את הבריכה השקטה. צפו עליה שלושה נופרים וברגע שראיתי את הסלע הרטוב מכוסה הטחב ידעתי שפעם הספירלה הייתה נחש אלא שידיים רבות של נשים רבות שליטפו אותו והרטיבו אותו במים הצלולים, הכהו את החריטה והעלימו את הפרטים. היא נכנסה למים עם בגדיה, ושמלתה הלבנה כמו גם הצעיף הלבן בו התעטפה נפרשו על המים סביבה והיו כמו אדוות של טוהר דומם.

על השיח שליד הסלע היא הניחה את טבעת הפרחים הקטנה שהכינה בבית כמנחה למקום המקודש ולמלכת היער ואז נשענה על הסלע כשהמים מגיעים עד למותניה. כשהיא מרטיבה את ידיה במים ומלטפת את הטחב הירוק, לחשה את בקשתה אל הסלע, אל מלכת היער. על השיח היו שרידים של טבעות פרחים שכבר יבשו והיה לי ברור שכאן הגבירה חיה. כאן אהבתי עדיין חיה, למרות שמהרבה מקומות כבר מזמן גורשה. נפלתי לברכיי והודיתי על מזלי הטוב על שהגעתי אל הבריכה המקודשת וסוד מקומו המדויק מעולם לא נחלץ משפתי וגם לעולם לא יחלץ כפי שהבטחתי לאלזה לפני כל כך הרבה שנים רבות.

עליתי במדרגות האבן האפורות שהטחב והחזזיות מילאו אותן בצורות לא מוגדרות ובתחושת עתיקות אדירה. אלה היו מדרגות מאוד עתיקות וכמוהן המזבח כולו. הנרות שבצדי המדרגות האירו את אֶלְזָה שהייתה על ברכיה באורות רכים ונעימים. משבי הרוח הקלים שמדי פעם הרעידו את הלהבות נתנו למראה תחושה של משהו שלא מהעולם הזה.

אבל אלזה הייתה מאוד מהעולם הזה. היא הייתה השומרת של מעיין גבירת הפרפרים ועליה הייתה האחריות לנביעתו הטובה ולברכתו בעבור כל המבקשים אותה.

היא לבשה תכול, כתמיד, ידיה היו פרושות לצדדים, וצמידי חרוזי זהב וטורקיז נשפכו מהן בחינניות.

ידעתי שהיא בקשר עם גבירת הפרפרים.

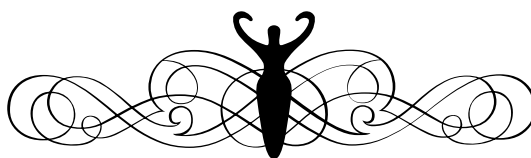
ידעתי שהן מדברות, מחליטות ויוצרות את הימים הבאים.

מלחמה טורפת את הארץ הזו בימים הנוראיים הללו וייתכן ומפלץ בלהות זה גם ימצא את דרכו לפינת הברכות הקטנטנה של מעיין הפרפרים. יש להתכונן.

עליתי במדרגות בדממה ונעמדתי מאחורי אלזה כשגם פניי למזבח האבן עליו עמדה קערת בדולח ובה מים מבורכים מהמעין.

זה כל שהיה על המזבח הקדום - קערת מים ולא יותר. זכרתי שכך היה מעולם - עידנים ודורות. משני צדי המזבח, כדי אבן לבנים אחזו נוצות טווסים רבות ועל הקיר שמולנו ציור עתיק עתיק של פניה של אם הבריות כולן בדמות גבירת הפרפרים. הצבעים כבר לא היו כה בוהקים בציור וגם פיסות הזהב שפעם היו נוצצות ובורקות, היו עמומות משהו אחרי שנים כה רבות מאז שובצו בו. עמדתי בדממה ושלחתי את הברכה שלי אל אלזה כדי לחזקה וכדי שתדע מי זה העומד מאחוריה. כשסיימתי את התייעצותה, דקות ארוכות בעודי כבר שם, פקחה את עיניה הירוקות והפנתה אותן בחיוך אליי.

היא הייתה לגמרי מהעולם הזה ואני חגגתי שהיא זכרה אותי אחרי כל השנים, שהיא שמחה לקראתי שוב ושאתי חלק מעולם בו נמצאת אישה כה מופלאה שהפחד אינו מצליח למצוא לו כל אחיזה בעיניה לעולם.

לפעמים אני נזכר.

לפעמים זכרון פותח פתח לאחד אחר.

אני זוכר שעמדתי מול חלון בבית אבן עזוב והאור נשפך פנימה מהחלון ופתאום, בלי כל הכנה נזכרתי בסבתא זקנה זקנה שענתה לשם אָוֶה.

אני זוכר שדמעות געגועי החלו לזלוג מעיני ממש כפי שהן זולגות עכשיו, כי אני אוהב אותה כל כך. מופלא בעיני כוחה של אהבה - מאות שנים אחרי פרידתנו (שבאה בעזרת מוות אשר לקחה אותה מגופה הרפה שכבר לא היה יכול לרפא ולשיר את שירי הלבנה המלאה) והאהבה שיש לי אל אווה חיה. חיה ואפילו משגשגת.

זכרונות ריחות הפרחים והדבש שהייתה חולטת בספלי חרס פתאום ממלאים את אפי, חיוכה הרפה ושלא כל השיניים נמצאו בו עולה אל מול עיני הדומעות ואני נרגש ממנו כמו שהייתי נרגש כשישבתי לצדה והתכסינו ביחד בשמיכת הצמר החומה הגדולה, והמילים שלה - המילים הטובות שלה - מהדהדות בתוכי את האמת שתמיד הייתה בלבה ובשפתיה: "אנחנו מבורכים בעולם הזה. מבורכים כי אנחנו חיים בחיבוקה של אמא. הברכה הזאת באה עם אחריות כלפי אלה שלא חווים את החיבוק."

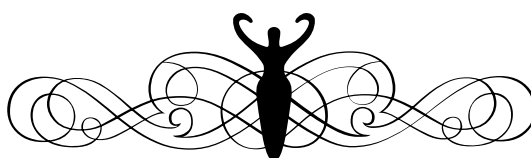
מוזר כיצד אור שנשפך מחלון מזכיר אהבה כזו גדולה.

מוזר כיצד בטני מתרגשת ולבי מפרפר כאילו אווה איתי כאן.

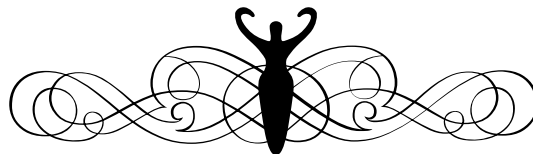
מוזר כיצד המילים שלה עדיין נכונות.

בעצם, לא מוזר בכלל.

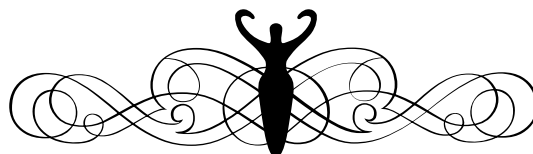
ככה זה עם הברכה של אמא - האהבה חיה לנצח.

קראו לה אֶהָן.
מבחוץ היא נראתה דומה לאישה רגילה.
כמעט דומה.
עיניה שהיו לעולם פקוחות ואישוניהן שהיו בצבע ברקים, היו שונות.
אה, וגם הסמלים שזרחו כאורות ברקים על פניה היו שונים. אלה היו הסימנים שזיהו אותה כבת הברקים. כמובן שעם הסמלים הללו, שהיו חלק מפניה בדיוק כמו שיערה הארוך השחור וגוון עורה העדין, הגיעו כוחות. כוחות אדירים שהם סוד שנשמר רק לבני משפחה.
אהן הייתה ידידת נפש.
כיוון שמעולם לא היו לי סודות רבים, לא היה הרבה מה להניח בידיה מבחינה של דברים שרק בינינו, אולם כל סוד שכן היה לי, הונח בידיה למשמרת ושם היה שמור בבטחה.
אני זוכר את פגישתנו הראשונה שהייתה באחד מהמזבחות לכבוד הגבירה מתחת לעץ תפוזים מקודש שהיה גדוש בפירות.
היא ישבה תחתיו על מדרגות השיש ושרה שירי הלל לחורף שמגיעה ושתשיב עמה את מורשתה. כיוון שאני אינן וככל אינן אני נוד ועל דרך של הרגל אנו מתרחקים מהחורף, הסתקרנתי ובאתי לשבת לידה. מיד עבר בינינו משהו טוב ומרגש.
מאז עשיתי הרבה כדי להגיע לביתה ולהיות עם בת הברקים החביבה עליי. מובן שאת דרכי פותחת או סוגרת הגבירה בעצמה ואני צועד עליהן בשימת לב יתרה, ועדיין, אהבת חיי הייתה טובה אליי ופתחה בפניי את האפשרות לידידות נפש ארוכת שנים ומרובת פגישות עם אהן.
פגישתנו האחרונה הייתה על ערש דווי וגופי שם היה זקן וקמוט. אהן לעומת זאת, שרק נראתה דומה לאישה רגילה, נראתה בדיוק כמו באותו היום תחת העץ עם הפירות הכתומים.
אני זוכר שהתנצלתי על שעליי לעזוב והבטחתי לשמור את סודותיה גם בגופים אחרים. היא חייכה אליי ועיניה הדומעות סיפרו לי שגם היא תשמור את סודותי שלי תמיד.
מכל תקופות החיים בהן נפגשתי עם אהן, זו הייתה התקופה השמחה ביותר. בארבע הפעמים הבאות בהן היו לי ארבעה גופים אחרים, עולמנו כבר היה אחר לגמרי והפך להיות כזה שאינו יכול עוד להכיל את בנות הברקים (או כל דבר שונה ואחר ושרק דומה ל"רגיל"). העולם אולי אינו יכול, אבל לבי שלי יכול גם יכול וסודותיה של ידידת הנפש שלי גלויים וזכורים ושמורים איתי כל עוד הגבירה של כולנו תברך אותי בחיים ובגופים.

אני זוכר את הכהנות של אמא ים.
אני זוכר את הידע העצום שלהן על הכוחות, הסגולות והרפואות שיש לאבנים ולקריסטלים שונים לחלוק איתנו.
אני זוכר את הקריסטל הזעיר שקיבלתי במתנה מאחת מהן שענתה לשם טִמְפִּסְטָה ושזרז בתכול נוגה בלילות בהם מצאתי מקום לישון תחת עץ בודד או בתוך מערה רדודה בצדי הדרכים בהן נדדתי. קריסטל אחד כל כך קטן נתן נחמה כל כך גדולה.
נשים מופלאות הן הכהנות של אמא ים.
נשים מופלאות באמת.

הייתה מערה, קראו לה א-שון.

בתוך המערה הקריסטלית ידיה המבורכות והמרפאות של אמנו האדמה הקדושה, היו לעולם נמצאות ונותנות מרפא של חיים לא רק לשאמן, עולי הרגל, אלא גם לקדמוניהם ולאלה שיבואו לעולם אחריהם.

במרכז המערה עמד עץ מופלא של זמן שאינו קוצב את עצמו רק קדימה או רק אחורה אלא קוצב הוא את עצמו לכל הכיוונים לפי בחירתו. שמו אָזִיזִי.

על המערה הופקד אחד מבניה של אם כל המקסמים בעולם - דום-נו - ושמו א-ר. מכונף הוא המופקד על המערה וכל בעלי הכנף בעולמנו מתאווים לשרתו ולהיות לו לכלים, לידיים ולעזה. ואל מקום קדושה זה עלו לרגל הולכי בין העולמות - מוֹנְסָה-שׁוּ. היו באים לקבל רפואות לא רק לעצמם כי אם גם לעברם ולעתידיהם של קהילותיהם ולעולמותיהן העתידיים. רבים ורבות עלו לרגל אל הקדושה ונתרו בה ככל האפשר עד כי ידיה המבורכות והמרפאות של אמנו האדמה הקדושה שילחו אותם לדרכם, כי גורלם היה גורל אנשים ולא גורל מערות.

הייתה המערה ואיננה עוד.

אורות אפלים שיברו וניפצו וריסקו את א-שון.

ברכות אסורות הרעילו ורצחו את אזיזי.

זדון שתהומותיו כה אפלים עד כי אין להם שם, כלאו את א-רו.

וניצולי ההולכים בין העולמות עוד עולים לרגל למקום, מבקשים רפואות להם ולקהילותיהם, וזוכרים. מונסה-שו זוכרים!

אף פעם לא ידעתי בדיוק מה היא באמת.

כולם קראו לה לוֹזִי ולכן כך עשיתי גם אני.

היא הייתה ציפור דרור בכל המובנים.

גם בימי החורף הקפואים מכל, אפשר היה לראות אותה על הצוקים הגבוהים בתוך שאון הגלים שמתרסקים אי שם למטה, רוקדת עירומה לגמרי בין השחפים האפורים והלבנים שעפו ורקדו וצרחו והיו איתה.

בעיניי היא הייתה סוג של פלא.

בעיני משפחתה ושאר האנשים בסביבה היא הייתה "מוזרה", "חולה" ולפעמים אפילו "סכנה של ממש".

אני זוכר שמעולם איש לא היה יכול לתת הסבר לתחושת הפחד שלי עוררה בו - היא פשוט הייתה יותר מדי מוזרה ויותר מדי חופשיה ויותר מדי עירומה ואולי יותר מהכל - יותר מדי פראית ולא צפויה.

לבסוף הפחד ניצח.

הם תלו אותה עד צאת נשמתה על עץ הנשרים עליו תלו את כל העבריינים והאנשים שדינם נחרץ למוות כי היו עוברי חוק.

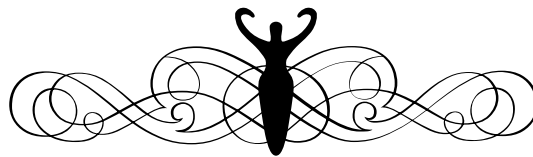
הם רצחו את הסכנה ודי.

באותו היום ממש, אני ועוד מספר אחים לדרך, נתקפנו מחלה קשה שלפתי בנו למעלה מעשרה ימים.

אני זוכר שכאשר הפסקתי לרתוח מחום ולהיות בעולם של הזיה וחזיון ושבתי לעולמנו הזה וביחד עם התה החם הגישו לי גם את החדשות על דבר רציחתה של "שטן השחפים המסוכנת", משהו בתוך הלב שלי נסדק.

לא היה צליל לשבירה הזו וגם לא מילה. לבי נסדק בדממה מרסקת שאפילו צליל לא היה לה כדי לשחרר מעט מהכאב. רק דמעות שלא הצלחתי לעצור והתעקשו לזלוג בדממה, שרו את הסדק שהיה בתוכי לעולם שבחוץ. מאותו הרגע נותרתי דומם ולא אמרתי מילה לאיש או לאישה סביבי.

יומיים אחר כך גופי היה חזק כדי לעמוד. בדממה ובלי לומר דבר לאיש עזבתי את המקום ולא שבתי אליו מעולם.

דיאנרה.

אני זוכר את שיחתנו עם כוסות תה מהבילות ביושבנו בגן שפרחיו רק עכשיו החלו להנץ, והיא סיפרה לי את סיפור חייה.

לחזור על כולו לא אוכל כי הוא ארוך ומפולל. זכרוננו יודע רק את הנקודות החשובות:

דיאנרה אוהבת חופש ולכן כאשר עברה לא רחוק ממקום מגוריה שיירת צוענים, "העלימה" את שרשרת הפנינים של אמה ובעזרתה שילמה לה מקום בחברתם. היא ברחה ומעולם לא שבה לבית המשפחה.

דיאנרה גילתה בנדודיה עם הצוענים שהיא אוהבת נשים. היא גם גילתה את התענוגות הנשיים.

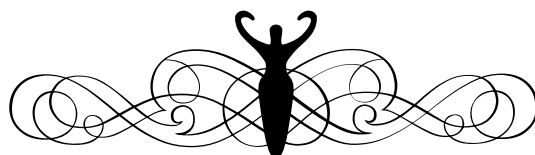
דיאנרה גילתה שאהבת הנשים יכולה להיות מאוד רווחית. זאת הסתבר לה כאשר מחרזות הפנינים סיימה את התשלום והצוענים הותירו אותה בבית הבושת של אמא רוסלינדה. כאן, כיוון שאמא רוסלינדה היא אשת עסקים ולא מתעלמת מכל סיכוי לרווח, כאשר גילתה את נטייתה של דיאנרה, היא גם גילתה שיש שוק נרחב לשירותים מעין אלה. נשות החברה הגבוהה היו מוכנות לשלם יפה בעבור תענוגות אסורים כמו גם בעבור השתיקה והסודיות כמובן.

דיאנרה אהבה כסף ומהר מאוד הפכה לבת טיפוחיה של אמא רוסלינדה וכעבור שנים ספורות, בית הבושת עבר לניהולה, בעוד אמא רוסלינדה פרשה לעניינים של התרועעות בחברה והקדישה עצמה לנשפים ולרכילות.

דיאנרה אספה לעצמה במשך הזמן הון לא קטן.

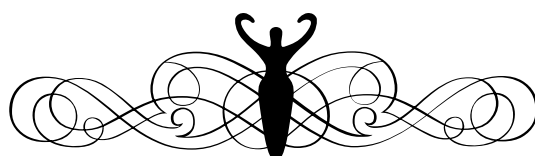
דיאנרה גילתה את איננה - גבירת השמיים והארץ - וגילתה שמעולם ותמיד היא הייתה אוהבת לבה האמיתית אצל אחת המרקיזה אנה. אצל זו האחת, לאחר בוקר של עבודה, גילתה את פסלה ואת

מזבחה הקטן בפינת החדר. המרקזה אנה, המסופקת, נאותה לתת הסברים על אם האלים כולם וגבירת כל העולמות, ודיאנרה ידעה את חייה. אני זוכר שהיא סיפרה לי שהרגישה שבפעם הראשונה בחייה היא נשמה. דיאנרה מצאה את המוכר ורכשה לעצמה פסל של איננה גבירת השמים והארץ, יצרה לה מזבח משלה בחדרה שבבית הבושת וכך חייה כמאהבת גבירת העולמות החלו. דיאנרה אוהבת את האם הגדולה. את בית הבושת עזבה לפני שנים רבות והניחה אותו בידיים טובות, לפי דבריה. בביתה המכובד והנאה ישנו חדר שלם המוקדש לאיננה גבירת השמים והארץ אותו הפכה למעין מקדש. היא מדברת עם הגבירה, מתייעצת ואף עושה כדבריה. היא עדיין אוהבת כסף, אוהבת נשים, אוהבת חופש ויותר מהכל היא אוהבת את איננה ואוהבת לספר עליה לכל הנשים שהיא פוגשת כי מזו האחת, אם האלים כולם, כל אישה יכולה למלא את חייה באהבה, בחופש ובכסף לרוב.

"סבתא אני אוהבת אותו כל כך. למה הוא לא רוצה בי?" ניסיתי להסביר לה שאתה אוהב אותה רק לא כך, אבל לא היה אפשר בכלל. "אני אוהבת את צפע, סבתא נכבדה. אוהבת את תלתליו השחורים, את חיוכו הביישני, את עיניו החומות המביטות בי תמיד בטוב ואת ידיו שמחבקות בחמימות שכזאת. הוא גם אמר לי שהוא אוהב אותי מאוד ואף ישב איתי ערב אחד והסביר לי על כל צלמיות העץ המרובות של כל האלות השונות התלויות על צווארו." ילדה מסכנה - מאוהבת בגבר האחד שלעולם לא יהיה לה. "תפרתי לו במו ידיי חולצה שחורה כפי שהוא אוהב. הרי תמיד לובש הוא שחורים וכיוון שהם כסותו, אוהבת אני גם אותם. בישלתי בעבורו, שרתי לו שירים וגיליתי לו את כל צפונות לבי. והוא בחיוך שומר עליי רחוקה ממנו. הו, לבי מלא באיון צפע והנה הלך מאיתנו שוב כפי שהלך מעמנו בפעמיים הקודמות שעבר פה ולבי שלי שבור סבתא, שבור!" כך הייתה כמעט שבוע מאז שעזבת בפעם האחרונה. ניסיתי להסביר לה שאתה שייך לאחרת, שדרכך היא לא דרך שתתאים לה, שאתה באמת אוהב אותה אולם לא כמו שהיא רוצה שתאהב אותה, ניסיתי להגיד שלבסוף יהיה טוב. ובאמת היה טוב. היא התגברה עליך ומצאה גבר שיכול לאהוב אותה כפי שהיא רוצה שיאהבו אותה וחייה טובים.

ומה יקרה כשתפגוש בך שוב?
אין לדעת, אהוב. אין לדעת.

אודיל.

איזו אישה יקרה היא הייתה.

הייתה יקרה מאוצרות מלכים ביום, והייתה יקרה ממטמוני ספינות זהב טבועות בלילה.

אודיל הייתה פותחת את חנות המאפים הקטנה שלה בשעות שעוד כולם היו מתהפכים במיטה. גם אני הייתי מתהפך במיטתי אם לא הייתי מתארח בביתה הקטן ומתנדב לעזור. החושך עוד אוחזת את השחור על העולם והיא כבר מערבבת, לשה, מרדדת ואופה את המאפים המתוקים של היום שעוד רגע יצטרף אלינו.

הקונים שהיו נכנסים ל"חנות המאפים הטובה ביותר במרחק של שבוע רכיבה", כך העידו כולם, מצאו את אודיל מחוייכת, מפיצה ריחות קינמון ודבש ועוד מתוקים מקסימים, לבושה כתמיד בשמלה פרחונית בשלל צבעים ובסינר שרק מי שידע דבר, ידע שרקום עליו עץ החיים של אמא אדמה בעצמה: מצדו האחד נרות בעבור זכרון המתים ומצדו השני ציפורים בעבור אלה שנולדים אל העולם. וכך עד שעת צהריים מאוחרת חנות המאפים הנעימה את הרחוב כולו בניחוחות ובחיוכים של היוצאים והבאים אליה ובצחוק של ילדים שמתענגים על מאפה מתוק טרי ושנאפה עם אהבה שאין לה קץ.

אחרי שעת הסגירה של החנות, אודיל הייתה חוזרת לביתה לנוח - יומה עוד היה רחוק מסיום.

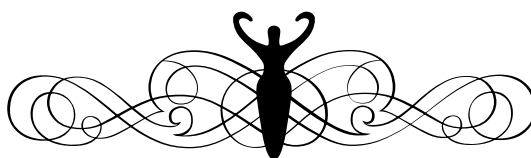
עת הערב מגיע, והיא כבר רחוצה - הגיע הזמן להתכונן ללילה.

את השמלה הצבעונית החליפה אדרת שחורה כבדה שלא רק חיממה אלא גם הסתירה את צורתה, צבע שחור נצבע סביב עיניה ואדום של שקיעה העשויה כולה מוורדים צבע את שפתיה הקטנות ועל ראשה הודק כובע ענק ושחור שהסתיר מעט את עיניה. מסכה של ממש כל אלה עשו לה, ולזהותה כמעט אי אפשר היה.

היא יצאה לרחובות עדויה במילים שחורות ובשאר צבעים מאירי לבבות, מצאה לה פינה ועמדה. כשמרחוק נראו אנשים ההולכים ברחובות השחורים, הייתה מתחילה לשיה שירים ישנים ועתיקים ואפילו קדמוניים. שירים שקראו והזמינו, שירי אהבה ונדודים, שירי געגועים וכשף של פרח קמל בחורף. השירים קראו להולכים אליה וכשאלה התאספו סביבה, או אז היא נהייתה. כל המילים שאפפו אותה מצאו דרכה תבנית ומשפט ומסר לאלה שעמדו מהופנטים. היא דיברה אל עיניהם, היא דברה אל לבותיהם, היא דברה אל הוויית נשמתם הנצחית.

היא דיברה ושרה, ושיריה שחררו את המעגל לדרכו. כשכולם התפזרו, אפילו אלה שנראה היה כאילו הפכו פסלים אל מול אדונית המילים של הלילה, מצאה לה פינה אחרת וחיכתה לשירים הבאים. כך הייתה עד אמצע הליל.

אז חזרה הביתה לישון מעט, כי עוד לפני שהשחר מגיעה, יש לפתוח את חנות המאפים ולתת מסרים מתוקים של יום.

אַלִּידָה הייתה התגלמות מופלאה של דואליות הגבירה.

רוב היכרותי איתה הייתה היכרות עם פניה האוהבים של אמא אדמה ושל גבירת העולמות בעצמה. ביתה היה קטן ומאיר עיניים. בכל שש הפעמים שהדרכים נפרשו בעבורי אליה, לעולם התקבלתי בו בחיבוק חם ומלא בלב, בחיוך מלא קמטים של זיקנה ושל רכות, ובריחות מרקים מופלאים.

היא אהבה אותי מאוד ואני אותה. אני זוכר את הריגוש שמילא אותי בכל פעם שמצאתי את עצמי הולך בשביל הצר שהוביל אליה. תמיד רציתי שהוא יגמר כבר, שיתקצר כבר, שכבר אגיע. רק אהבתי והכבוד שרכשתי לדרכים, הביאו אותי לפסוע בשביל הקטן בדרך שכיבדה אותו ולא לפרוץ במרוץ מטורף אל הבית.

אלידה הייתה שאמן - הולכת בין העולמות. כיוון שהייתה הקול של אמא אדמה בעצמה, כולם התקבלו בביתה בחיוך, בחיבוק ובאהבה.

כוחות הריפוי שלה ושל תופה הגדול שקיבלה ממורתה הזקנה לפני מותה, היו מופלאים, ורבות ורבים חבו לה חובות של חיים טובים לרוב. לכולם היה טוב בביתה של השאמן ולעולם מצאו בו יד מנחמת, אוזן קשובה, מילים של ריפוי וצלחת מהבילה.

במפגשי האחרון איתה, היא כבר הייתה מאוד זקנה. הליכתה הייתה כבדה מאוד, ידיה רעדו כמעט על דרך קבע וגבה היה מעט כפוף. למרות כל אלה, בעיניה, האורות הטובים עדיין ריצדו. היא הזמינה אותי להגיע לטקס שאלת המתים האחרון שהיא מתכננת לערוך בחייה. שמחתי להזמנה והכרזתי שאגיע בזמן.

יחד עם כל שאר המוזמנים הגעתי לעץ הזקן. בקערת העץ הגדולה שעמדה לידו הנחתי את התשלום בעבור הטקס. הקערה כבר הייתה מלאה במטבעות - טקס שאלת המתים אינו זול ועדיין כל הנוכחים שילמו בשמחה.

אלידה ישבה בתוך מעגל של אבנים לבנות שהוא על ידי נרות שדלקו פה ושם. החושך היה סמיך וכבד והנשימה לא הייתה קלה. היא התנדנדה מצד לצד בעיניים עצומות כשהיא ממלמלת דברים לא ברורים. התלמיד שלה, עמד מחוץ למעגל האבנים ושמר עליה.

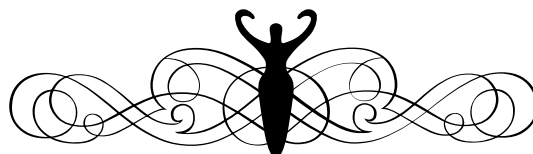
פתאום היא החלה להשתעל ולהחנק, אחר כך להתנשף בכבדות ואז הגיעו הצרחות מחרישות האזניים: "שְׁחַרְה הוֹסְאָדִם! שְׁחַרְה הוֹסְאָדִם! אֶמְהֵהה... אֶמְהֵהה... " העצים רעדו סביב, האדמה נאנקה תחתנו והצרחות שמדי פעם הפכו ליללות המשיכו למלא את היעו: "שְׁחַרְה הוֹסְאָדִם! שְׁחַרְה הוֹסְאָדִם! אֶמְהֵהה... אֶמְהֵהה... " רק את הסוף הבנתי: היא קוראת לאמא של הכל, לגבירה של העולמות כולם, כדי שזו תבקע את החומות בין החיים למתים ואפשר יהיה לשאול את המתים שאלות.

פניה לא היו נעימים כעת וגם לא נתנו חיוך של אהבה - היא הייתה מסכת מוות של ממש - גולגולת לבנה עצומת עיניים ששיניה הלבנות זהרו בשחור שאפף אותנו ולשונה נדמתה כנחש דמים מאיים. היא ירקה את הלחש הנסתר עוד ועוד עד שהעולם כולו היה מלא בו ואני ושאר המוזמנים נאלצנו לנשום אותו לתוכנו כי האוויר בעצמו היה רווי בו.

כשנדמו המילים לא היה זכר לאישה הקשישה הנעימה ולצלחת מהבילה במרק של ריפוי - גבירת המחשכים של עולמות המתים ישבה לפנינו ולבי נרעד, מעט מפחד והרבה מקדושה. אהבתי אותה עדיין, אולם לא הייתי מעלה על דעתי להתקרב אליה מרחק של עשרה צעדים שמא תבלע אותי ותרסק את קיומי מבלי לחשוב פעמיים... ובהנאה גדולה.

השאלות החלו, בהנחייתו של התלמיד של אלידה, והתשובות ניתנו דרך מסכת המוות שישיבה תחומה באבנים לבנות שפתאום לא היו עוד קישוט בעיניי אלא חומת מגן של ממש. הלילה היה מרהיב ומילים רבות של הדרכה ניתנו בו מהמתים.

יומיים אחר כך אלידה הצטרפה אל אלה שנתנה להם קול באותו הלילה. עשרות אנשים הגיעו לביתה להדליק בו נר לזכרה ולהודות על הזמן שהייתה עמם. עשרות אנשים בכו לכבודה ולמען המשך דרכה בחיים אחרים. עשרות אנשים איחלו לעצמם שעוד תשוב אליהם שנית. ואני חיבקתי את תלמידה הצעיר כל כך שישב ובידיו התוף של מורתו ובכיתי איתו ביחד על אהבה כל כך גדולה שעזבה אותנו.

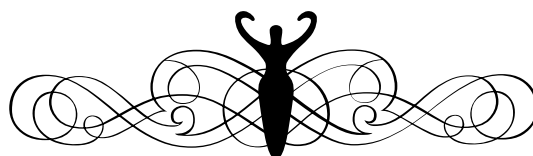

המקדש של ה־אֶרֶץ לא היה מה שאפשר היה לצפות ממקדש: הוא היה ממוקם באחת הפינות המרוחקות בשטחי הגנים של טירתו וכלל שלושה עצים, ארבעה פסלים, שני כיסאות עם שולחן תואם וקריסטל גדול ולבן אחד.

ה־אֶרֶץ היה איש מותרות. הוא היה יורש יחיד למשפחה מאוד אמידה ולאחר שכל ההון המשפחתי עבר לידי, בהדרכתה של אִיסָּס האם המיטיבה, שכר שתי נשים מיוחדות שבדרך מקרה או שלא שתיהן ענו לשם שרה - האחת כדי שתתפעל את צוות המשרתים ואנשי אחזקת הטירה והגנים הסובבים אותה, והשנייה כדי שתנהל את שלושת אנשי הכספים שהופקדו על ענייני הכלכליים. והוא, הוא נתן עצמו לגבירה האם. איסיס הקדושה לא הייתה צריכה להמתין לו עוד כפי שהמתנה בימים שבהם היה עליו להוכיח למשפחתו שהוא כשיר לחיים בוגרים גם ללא נישואין וללא הכשרה מקצועית כלשהי. כעת הוא היה כולו שלה ואושרו היה רב.

את ימיו היה ממלא בנדודים במימדים נסתרים מאלו שבני האדם ערים להם שם קיבל את אהבתה ואת הדרכתה של איסיס האם המיטיבה ובערבים היה מקבל אליו לראיונות פרטיים את אלה שביקשו להתייעץ ולקבל את הדרכתה של מי שהפכה להיות אהבת חייו האחת בגיל מאוד צעיר. רוב המבקשים ראיון שכזה היו נשים. גם ממעמדות האצולה הגבוהים וגם משרתות ו"נשות רחוב שמחות במיוחד" כפי שהיה נוהג לכנות את הנשים שסחרו בגופן. לכל אחת ניתנה כניסה למקדשו ולאהבתה ותבונתה של איסיס.

מפגש ראיון שכזה התחיל בטרקלין הראשי שבטירה, שם, עם כוסית כזו או אחרת, הובררה מטרת הראיון. משם היה מלווה ה־אֶרֶץ את אורחתו אל המקדש: פינת חמד מרוצפת טבעות אבן אחת בתוך השנייה כאדוות מים המוקפת בשלושה עצים זקנים שהקיסוסים עטפו וכמעט בלעו אותם לתוכם ובארבעה פסלי אבן בגודל אדם שתיארו את האם המיטיבה בארבע תנוחות של הזנה ולידה. הוא היה מושיב, ברוב חן, את מבקשת הראיון על כסא המתכת המקושט פיתוחים ספירליים ואחר כך יושב ממולה, מניח את ידיו על הקריסטל הלבן הגדול שעמד בדרך קבע במרכז השולחן העגול שגם הוא היה עשוי פיתולים וספירלות, עוצם את עיניו ונותן את פיו לאיסיס המיטיבה. ללא ספק - הגבירה מיטיבה לבחור את משרתיה - הוא היה נפלא!

אֲדִלָּה גִּבְרִיָּה דֵּה אֶרֶץ הייתה מוזרה.

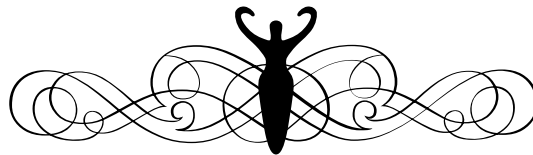
בגילה ובמעמדה - כבר היה מותר לה.

היא גידלה ארבעה בנים ושילחה אותם לחייהם, היא קברה את בעלה ברוב רושם ועלתה על כל הציפיות ממנה בכל החוגים.

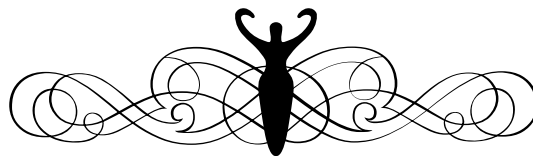
עכשיו הייתה יכולה להיות בעבור עצמה.

ומה זה אמר?

היא צבעה את כל הבית הגדול, שנותר רק לה ולמשרתיה, בצבע כתום אפרסק ומילאה את הקירות בציורי כוכבים מזהב של ממש. לאחר שכל הבית היה שמי אפרסק זוהרים, תלתה במרכז כל קיר, כל קיר בביתה רב הקירות, תמונה של האלה הקדומה אֵינָה. היא לא ידעה למה היא עשתה את כל זה, היא רק ידעה שעכשיו - כשהיא חיה רק בעבור עצמה ומותר לה כבר להיות מזוהה - זה מה שעושה הכי טוב בלב שלה.

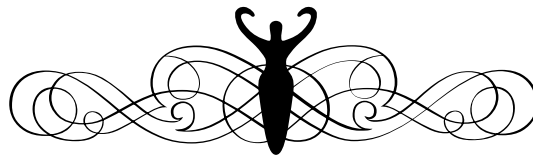

גברת אֵינָה אהבה רימונים. כך סיפרו כל אלה שהכירו אותה ולכן כאשר באתי אליה, דאגתי להביא סל מלא מהפירות האדומים והיקרים הללו. כשישבנו בחצר הקטנה ולגמנו תה מהביל מהצמחים שגידלה, סיפרה גברת אירם שהדבר היחיד אותו היא אוהבת יותר מרימונים היא שרשרת הרפואות אותה קיבלה מאמה. השרשרת הייתה מופלאה והיא ענדה אותה בגאווה רבה, ובצדק. אני זוכר שכשהיא נגעה בשרשרת ברכות, משהו מהזהב ממנה הייתה עשויה ריצד גם בעיניה החומות. היא סיפרה לי שכאשר הייתה ילדה קטנה, אהבה להניח את השרשרת על ראשה ולדמיין שהיא שמש זורח ואמה שלה, שהייתה השומרת של שרשרת הרפואות בדיוק כפי אמה שלה וכך הלאה לתוך העבר הנסתה, הניחה לה לשחק בשרשרת וכך חיברה בין נשמת ילדתה הקטנטנה לנשמת השרשרת העתיקה שהסיפורים אומרים שניתנה למשפחתה למשמרת מאלת השמשות בעצמה. בכל אחת משבע שמשות הזהב שתלו על השרשרת, הוסתר בקבוקון זכוכית מופלא ובו מים מבורכים, היא סיפרה. מי אש, מי לבנה בחצות, מי זהב פריחות, מי מרפא, מי אהבה שוברת לב, מי שינה מתוקת חלומות ומי זוהר של ממש. כמו כל שושלתה, גם גברת אירם השתמשה בכוח השרשרת כדי לרפא את אלה הזקוקים לה. מעולם לא הסכימה לקבל תשלום בעבור הרפואות הללו מלבד פירות, ואם אפשר לקבל שניים או שלושה רימונים בעבור רפואה, היא הייתה מאושרת ביותר. כך היא הייתה - אוהבת רימונים.

בִּיאָטְרִיס - הנוודת שמביאה ברכות. הגבירה של כולנו פותחת את דרכיה של נודדת עדינה זו. היא פותחת אותם דרך לחות, דרך טחב, דרך דמעות, דרך כפור של שחרית. היא נודדת ברחבי עולמנו ועיניה הדבשיות נושאות את הברכות הטובות. היא מתבוננת עלינו ומבטה מרעיף את היופי.

"עיניך נוגעות בלבי, נודדת נגוהות,
ידיך שאינן אך עדיין מורגשות מלטפות את לחיי,
הן, לו רק ראיתיך
הן, לו רק הייתי אותך מחבק
אז כל עולמי היה זריחות של שירי הלל
רק לך
רק לך"

כשהשם אָמולין התגנב לאזני באחת מהאכסניות באנדלוסיה, לבי החל פועם בחוזקה רבה. עברו שנים רבות מאז שמעתי את השם הזה לראשונה וגם אז הוא היה חזק מאוד בעבורי. סיפרה לי על אמולין החונכת הראשונה שלי, אָלן. היא סיפרה על מערה שנמצאת בקרבת מקור מים ואשר מהווה את הפתח לאחת מהממלכות של הגבירה. בממלכה ההיא נמצאות הנשים המופלאות העונות לשם אמולין והן הרוחמות. כוחות רחמיהן הם כה עוצמתיים עד כי כל מחלה, כל מצוקה, כל כאב וכל צער נמלטים מנוכחותן ולעולם אינם שבים. רבים יצאו במסעות למצוא את המקום הקדוש הזה אולם מעולם לא נודע כי מי מהם באמת מצא את גבירות הרחם המופלאות. והנה, שנים אחר כך, באנדלוסיה, השם נהגה שוב.

התחלתי לתור אחרי פיסות מידע הקשורות לשם והצלחתי להגיע לידע על משפחת קלדרון אשר בבעלותה, כך השמועות אומרות, ישנה טבעת העונה לשם אמולין. עוד אומרות השמועות והרכילויות כי הטבעת עברה בירושה במשפחה דורות רבים ולראשונה התקבלה ממלכת הפיות.

לאחר מספר ימים של איסוף מידע, הצלחתי להתקבל לראיון אצל גברת קלדרון. בראיון הצגתי עצמי כסוחר עתיקות, סיפרתי ששמעתי על דבר הטבעת ותהיתי באפשרות קנייתה.

הגבירה הייתה מאוד נחמדה ולאחר שווידאה שכוס התה שלי מלאה בפעם השנייה נאותה להראות לי את הטבעת המדוברת. ברור היה לכל שזוהי טבעת מכושפת ובעלת עוצמות אדירות. מראה היה פשוט: אבן אדומה עם כתמים שחורים עוצבה לצורה סגלגלה והוטמנה במתכת כסופה-שחורה שאין לדעת בדיוק מהי. ולמרות פשטותה הגשמית עוצמתה הרוחנית הייתה אדירה.

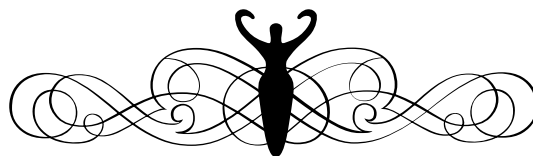
מובן שהגבירה סירבה למכור את התכשיט שהיה ירושה משפחתית זמן כה רב ורק ידעה לספר כי האגדה המשפחתית אומרת שהראשונה במשפחה שקיבלה את התכשיט, קיבלה אותו על שפת האגם הקרוב לעיר מאישה שחלק אומרים שהייתה כהנת של אלות קדומות, חלק אומרים שהייתה משוגעת וחלק אומרים שהייתה לא אנושית כלל. הסיפורים גם דיברו על שהות במערה לצד האגם אולם היא לא ידעה לומר יותר שכן מעט נותר בזכרון המשפחתי מ"הבלי העבר".

הודיתי על הראיון, נשקתי לידה תוך שאני דואג אגב כך לגעת בטבעת ולשלוח אליה מילים דוממות של ברכות ונועם, ויצאתי לעבר האגם.

שבעה עשר חודשים תמימים הסתובבתי סביב האגם ובכפרים השכנים לו כדי לנסות ולגלות דבר על המערה ועל דבר הטבעת, אולם לריק. המערה לא נמצאה, כל זכר לנשים שחיו במערה או שיצאו מאחת לא היה יותר במקום, וגם השם אמולין היה זר לכל השומעים אותו.

לאחר הזמן הזה החלטתי להניח לכניסה לממלכתן של גבירות הרחם הגדולות ולהמשיך בנדודיי.

אולי ביום אחר, בחיים אחרים, בזמן שבו הפתח יהיה נגיש, אוכל למצוא את הממלכה הקסומה אמולין.

טַנְג'יטַאשׁ.

אני זוכר את הדמדומים ההם היטב. זה היה יומיים לפני חגיגות אמצע הסתיו. העצים עמדו דוממים וגבוהים מעליי. יותר מדי גבוהים אפילו - השמיים כמעט לא נראו דרך הצמרות. האדמה הייתה מכוסה בעלי שלכת לרוב שרשרשו מתחת לרגליי בעודי מחפש את המקום אליו נשלחתי. אני זוכר שחשבתי לעצמי שצייד טוב אני בטוח לא, כיוון שאפילו אני שמעתי את השאון שהרמתי ביער בעודי מדשדש בתוך העלווה החומה-צהובה-כתומה שמתחתיי.

אני זוכר התרגשות שהפעימה את לבי בעוצמות כאלה עד שהיה לי קשה לנשום. אני זוכר את ידיי שהוריקו מעט מרוב ליטוף הגזעים מכוסי הטחב בעודי עושה לעצמי דרך ביניהם. אני זוכר את הצבעים העזים של הדמדומים - צבעי כתום ואדום וחום. הרבה מאוד חום אני זוכר. חום תחתני, חום סביבי וחום מעליי שלפעמים גם נשר מהעצים שהרעדתי במגע.

זה הזמן. בדיוק בעיצומו של הסתיו זה הזמן לנסות ולמצוא את טנְג'יטַאשׁ ואת המופלאים שהיא השער אליהם.

זה המקום. בתוך יער, בין עצים, בתוך סבך עבות, טחוב ולמוד עונות רטובות, קפואות ופורחות, זהו המקום שאולי בו יפתח השער.

זוהי ההזמנה. המטרונית המכובדה וגבירת המשפחה, טַיָה, הואילה להזמין אותי לפגוש את השאמן שינסה לפתוח בעבורי את השער. ברור לי שזוהי הזדמנות נדירה. השאמן אינו עוסק בפתיחת השער המקודש הזה על פי רוב ובטח לא בעבור מי שאינו מהמשפחה או מהשבט. גם ברור לי שהוא אינו נוהג להתרועע עם אנשים שאינו מכיר, ואנו לא נפגשנו מעולם. ועדיין, הערב ניתנת לי הזדמנות של פעם בחיים. הזדמנות נדירה מכל.

בלימודי שמעתי רבות על טנְג'יטַאשׁ - הגבירה והשער. רק לשאמן - למַוְנָסֶה-שׁוּ - שהן ממשיכות הדרך של בני הכוכבים המקודשים וקולה של אמא אדמה בעצמה, רק להן המפתח אל השער. בשירתן, במימיהן המבורכים, בכוונת לבן.

אני זוכר שחשבתי לעצמי שאני הולך ביער כבר שעות רבות ואיני מוצא את השאמן. אני זוכר ששלחתי בקשות עזרה והדרכה לגבירת כל העולמות בהן התחננתי להדרכה במציאת הנתב הנכון. מילות עידוד שבו אליי בחזרה מאם כל האמהות, ואני המשכתי להעיף עלי שלכת מהאדמה החשוכה לכל עבר.

פתאום מצאתי את עצמי מולו. הוא היה איש נמוך קומה וקמטי פניו העידו על גילו המופלג. ראשו היה קירח לחלוטין והוא היה עטוף בגלימה גדולה עשויה פרווה לבנה שכיסתה את כל גופו. עיניו היו שני חריצים עמוקים בפניו ולמראן נזכרתי ששמעתי שהאיש לא נולד באזורים אלה אלא הגיע לכאן מהמזרח המאוד רחוק.

הוא הפנה את ידיו להמשך הדרך כאומר שאני מוזמן לעבור בשעה. אולם למולי היה רק עוד יער שהמשיך עוד ועוד. נתתי בו מבט של שאלה וביקשתי בלבי עזרה.

ללא מילים, סימן לי האיש בידו לשבת לפניו.

צייתתי בדממה.

מקפלי גלימתו הוא הוציא נאד, שפך מעט מים לידו ושר שיר בגרון חורק וקול סדוק. ידעתי את השיר, זהו שיר היצירה שעוצמתו יודעת לשנות ולהתמיר אנשים ועולמות. כשסיים את מזמור העוצמה

שלו, מרח את המים על מצחי תוך שהוא לוחש בניגון מכוּשף את שמה של הגבירה שהיא גם השערה: טנג'יטאש.

כשפקחתי את עיני העולם היה צלול יותר. הצבעים שסביבי היו חיים יותר, העצים היו נושמים יותר, האדמה הייתה קרובה יותר והרגשתי אותה שרה בנעימות שירי ערש מתחתיי. אפילו הלילה שכבר ירדה על היער הייתה שחורה יותר ומלאה יותר בקשתות שחורות. השאמן הזקן לא היה שם וממולי היה גשר שלא היה שם קודם לכן או שפשוט לא ראיתי אותו כאשר הציע לי הזקן לעבור בו דקות ספורות לפני כן. עליתי על הגשר והייתי בשעה.

טנג'יטאש היא הגבירה וטנג'יטאש היא השער בעצמו. להבזקים ראיתיה. תמירה מאוד ודקה, עטופה בגלימה שחורה שעליה דוגמאות עלים ופרחים בארגמן ובסגול כהה. היה נדמה לי כי שיערה אסוף כמגדל לראשה ופניה עדינים ולבנים ביותר. סביבה עפו ברבורים שחורים לרוב. לעתים היו נראים ולעתים נעלמו והתפוגגו אל תוך האוויר. כך גם טנג'יטאש בעצמה - לרגעים ראיתיה ולרגעים היא הייתה כל שסביבי וחשתי את עצמי פוסע בתוך גלימותיה, בתוך שיערה ובין אצבעותיה העדינות והדקות.

הסתובבתי בשער בידעי שהנה ההזדמנות ניתנה ואני בשעה. האם אהיה מבורך ואפגוש את אלה שחיים בתוך עולמה של הגבירה המופלאה טנג'יטאש?

הסתובבתי אנה ואנה ושלחתי מתוך לבי שירים של נועם וכוונות טובות. שמעתי את צחוקה של השער סביבי. אני זוכר שלרגעים הוא נשמע כצלצל פעמונים ענוג ונעים ורגע אחר כך היה נשמע שיש בו דדון וכוונות אפלות ורצחניות. סירבתי לפחדיי ולספקותיי. ידעתי שאל לי להניח להם מקום בתוכי אם יש ברצוני סיכוי. ידעתי שהשער לעולם נפתח לשש דקות בלבד ולא ליותר וידעתי שזמני אוזל.

ואז, באופן מאוד לא צפוי, ממש ממולי, מעבר לעץ שעד לאותו הרגע לא היה מאחוריו דבר מלבד עוד יער, הגיח אחד מהיצורים הקסומים ביותר שאי פעם התהלכו על פניה של אם האדמה המקודשה - סון-גאן-ייה.

צורתו הלבנה והזהרת מזכירה שילוב בין סוס זעיר לעז ובמרכז מצחו, בין שתי עיניו הטובות והכל כך יודעות, זורחת קרן אור זהוב מופלאה - סון-גאן-ייה.

הוא ניגש אליי והתחכך בי קלות בצווארו. אני זוכר את מגע הרעמה על ידי. הייתה לה תחושה של ערפל, ממש אפשר היה לחוש בענן רך וענוג מלטף את זרועי.

אני זוכר שעמדתי דומם. לא העזתי לזוז ובטח שלא להרים יד. אל מול יצירת קסם שכזו לא הנחתי לעצמי דבר מלבד השתאות והודיה על השהות המשותפת שבה התברכתי.

הוא נעמד לידי ופעימות לבו הקדוש היו מורגשות על כף ידי הימנית... וסביבנו העולם נדם, לא הוא לא נדם, העולם נעלם. לא היה דבר מלבד שנינו בבריאה כולה.

ואז עינינו נפגשו. לא כי אני כיוונתי לכך אלא כיוון שהוא הזדקף והישיר אליי מבט של כוכבים. כך אני זוכר את עיניו - בריכות של כוכבים נוצצים ואינסופיים.

משהו עבר בין שנינו באותו הרגע. משהו גדול ואדיר ומזעזע עולמות ויחד עם זאת שקט ואפילו חרישי ועדין כמו טיפה אחת של טל הנוצצת קשתות בשמש השחר. הרגשתי פחדים שנוטפים מעליי, הססנות שבורחת ממני, ציניות, כאב, ספקות ולבטים שמתמוססים אל מול עיני הכוכבים. פתאום הייתי פלא שחי בעולם של תום ואהבה. פתאום הכל היה אפשר ואני זוכר שאיזו צלילות חדה, שקופה ומדויקת ועם זאת רכה ועדינה, מילאה את לבי ואת גופי בכלל.

אלה היו רגעים של קדושה אמיתית.

פתאום השתחררתי מהמבט וגיליתי שאני עומד מול היצור הקדוש וידיי מחבקות את צווארו בעדינות.
כלל לא ידעתי שהנעתי את ידי והנה הן שם.

עבר בינינו חיוך של חיבוק דומם והיה בי אושר. אני זוכר את האושר הזה - אושר של ממש בלי אפילו
הבהוב אחד של ספק.

ואז נשמעו חלילים באוויר, חלילים ענוגים וביניהם נשמע שוב צחוקה הצלול של טנג'יטאש והקסם
עזב אותי והלך לו אל בין העצים, ובפעימת הלב הבאה, ישבתי אל מול השאמן הזקן שחייך אליי.
רגע לפני שקמתי ממושבי על האדמה, שמעתי את דבריה של השער בתוכי:

"אנשים צריכים לדעת שאני כאן.

אנשים צריכים לדעת שאפשר לזכות במתת של סון-גאן-יה.

אנשים צריכים להיות בזמן הנכון, במקום הנכון ועם מונסה-שו היודעת את שיר היצירה,

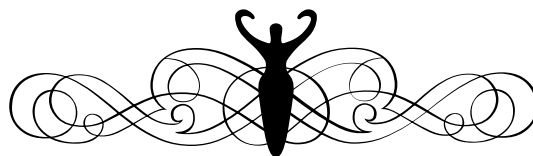
היודעת את ברכת המים והיודעת לשיר את שם השעה.

יש תקווה לאנשים.

יש תקווה לעולם.

יש סון-גאן-יה."

אני זוכר שחיי לא היו עוד כשהיו אחרי הלילה הזה. לא היו עוד כשהיו בכלל.

במקומות רחוקים מאוד מכאן, מקומות שבהם אין הרבה אור ואם הוא כבר מגיע, הוא מאוד עמום
ונוגה, במקומות שבהם השלג מולכת וגבירת החורף היא הקובעת את המילים ואת יצירותיהן,
במערות קפואות, מדברים איתה.

היא הלוחשת כפור של תבונות עתיקות, היא הקדמונית והשער אל חוכמה שפעם הייתה גלויה וכעת
רק לאלה שיודעים, היא הנסתרת, האוהבת בדממה, האוצר שפועם בגחלת.

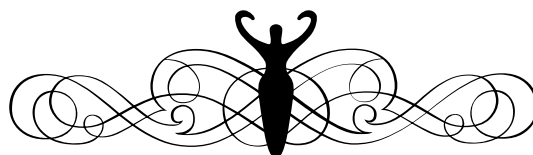
יש לה שם, לא אומרים אותו.

יש לה בית, לא באים אליו.

יש לה ילדים, הם מסתתרים בגופים של בני אדם.

יש לה אהבה והיא לכולנו.

ברוכה היא הקדמונית הקפואה וברוכים אלה החיים בהבל פיה הטוב.

הפעם השנייה בה נכחתי בחגיגה השנתית לכבוד עין הקדושה בעי'לם, הייתה המוצלחת שבין כל
הפעמים.

בדרך של ברכה גדולה, דרכי אל עילם הצטלבה בדרכה של שיירת סוחרי שטיחים ומרבדים יפהפיים
והצטרפתי לעגלותיהם העמוסות. סוסיהם היו רבים וחזקים במיוחד ואני קיצרתי את מסעי מחמישה

שבועות לשלושה בלבד. כיוון שכך, הגעתי לעיר הגדולה במועד שעוד היו בפונדקים הגדולים שבה חדרים בקומות העליונות אשר חלונותיהם השקיפו בצורה מושלמת לשדרה בה התהלכה הקדושה תיערך. שכרתי לי את אחד מהחדרים הללו ושבועיים המתנתי לחג.

ביום החג החוגג את החונכת האדירה - עין - אשר בכל ימות השנה עינה קשה, בוחנת ולעתים אף אכזרית ואילו רק יום אחד בשנה, יום לבנת החצות הראשון שלאחר חגיגות אמצע האביב, עינה מתבוננת בנועם על האנשים ועל גורלותיהם - תהלכה מופלאה עוברת בשדרה הראשית.

משעת בוקר מוקדמת גדשו האנשים את השדרה משני צדדיה, עלו על גגות הבתים, הצטופפו בחלונות הפונדקים והבתים האחרים המשקיפים אל הרחוב ואף אני הזמנתי את שלוש בנותיו של מנהל הפונדק בו גרתי, לחלוק עמי את חלוני שלי.

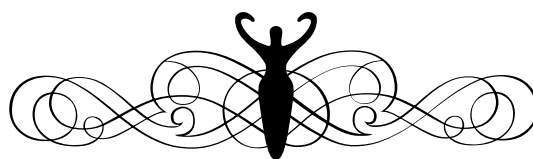
כולם היו בדממה. כולנו חיכינו לרגע שהתהלכה תפרוץ משערי העיר אל הכיכר המרכזית. הקהל היה ברגשות מעורבים. כולם פחדו מעין ומהקולות האנושיים שלה: הנשים הזקנות אשר הילה של אופל, חושך רוטט בעיניים וכשפים, לעולם אפפה אותן והן ידעו דברים - דברים שאנשים ניסו להסתיר, דברים שלרוב אנשים לא רצו לדעת, דברים שהרעידו חיים ועולם. לצד הפחד, הייתה גם התרגשות אל מול היום הזה שבו עיניים טובות ומברכות יביטו בהם ותקווה לעתיד מבורך הייתה באוויר. הדואליות אפפה אותנו בדממה מוחלטת. אפילו את הילדים והתינוקות לא שמעו - האמהות היטיבו להשקיט את הקטנים.

ואז התופים הרחוקים החלו להישמע.

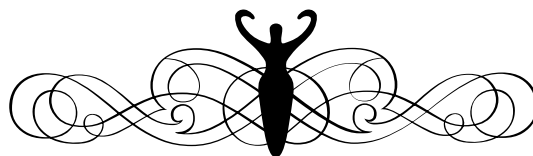
ארבעים גברים פרצו את הדממה דרך השער הגדול של החומה. עשר שורות של ארבעה גברים נכנסו לעיר וההילולה החלה. הם היו שרירים ועל פניהם מסכות שוורים ארוכי קרניים. גופיהם היו עירומים לגמרי ומשוחים בצבע אדום בדוגמאות של זיגזג. על מותניהם תלו תופי ענק ועליהם הם היכו בהרמוניה מושלמת והרעידו בתים, אדמה ולבבות. אלה היו הגברים שייצגו את פותחי שערי הרעמים של עין הקדושה - יישויות כשף רבות עוצמה המשרתות את החונכת.

אחריהם הגיעו הפילים. שלושה פילים עליהם רכבו שלוש הזקנות. היה זה היום היחיד בשנה בו הן לבשו לבן ולא שחורים. זרי פרחים על ראשיהן ושרשראות פרחים קישטו את הפילים האדירים שנראה היה שנהנו מאוד מכל תשומת הלב. בזמן הזה הקהל כבר לא הכיל עצמו וקריאות הילולה ושמחה נשמעו מכל צד. פרחים הושלכו משני הצדדים על הפילים והרכבות אותם, והאושר ניכר בכל השדרה. אחרי הפילים הגיעו החניכות הצעירות בדרכה של עין. הן לבשו שחורים כבדרך כלל ואת פניהן הסתירו רעלות כבדות. הנערות והנשים הללו הלכו ושרו מזמורי הלל לעין הקדושה ומי מהקהל שהעז לחזור על המילים המכושפות, הצטרף אליהן.

אחרונה הייתה המשברת. גם היא לבושת לבנים וכשהיא עדויית פרחים, הלכה וניפצה מראות על האדמה - מנפצת ומשברת מזל רע, שדים ואופלים אחרים כדי שתהיה שנה של רווחה בעולם. בכיכר הראשית, ההילולה הייתה אדירה ורבה וגם כשהבנות של הפונדקאי רצו החוצה אל שלל הדוכנים, מספרי הסיפורים, הלהטוטנים ושאר הדברים המשמחים שהמתינו שם, אני נותרתי בחדרי נזכר בתהלכה דומה בה רכבו אנשים בפרוות על ממותות אדירות חטים, כשהם חוגגים את השמש ששב לאחר חודשים של קור וחושך.

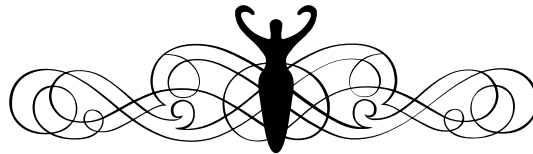

אֲנִי הכירה אותי מיד - מהחלומות.
 נפגשנו בשוק כשאני נתקלתי בה וסל התפוחים שלה נשמט מידיה ותכולתו עפה לכל עבר. אני זוכר את המילים שנפלטו ממנה: "אז אתה הוא המגושם הזה!"
 אנה ידעה דברים. בחלומות היא הייתה הופכת לאישה אחרת - יודעת - קסומה - רואה נסתרות וכך הידע היה בא אליה. את כל זאת היא סיפרה לי כשהתעקשתי לשלם על התפוחים ואף להזמין אותה לארוחה על חשבוני בבית האוכל הטוב ביותר בריגה, בעודנו ממתינים לקינוח.
 היא גם סיפרה לי שהיא מקוללת וחוטאת. את זה סיפר לה הכומר לו גילתה את סודה המכושף. ניסיתי לדבר ולהסביר שהיא אינה מקוללת אלא מבורכת, אולם ללא הועיל. לבסוף שאלתי אם תהיה מוכנה לפגוש מספר ידידות שלי שמתגוררות בעיר הגדולה. כשהסכימה, תיאמתי פגישה בעבורה עם שלוש נשים אהובות לי ביותר שהיו אחיותיי לדרך השירות של גבירת כל העולמות. הן צעדו בדרך של הקסם של המים ושאו את כוחותיהן מהנהר הגדול.
 אחרי שני מפגשים עם שלושת הקולות של רוחות הנהר, אנה הפסיקה להיות "מקוללת וחוטאת". היא גם הפסיקה להיות נוצריה טובה.
 היא מצאה את נתיבה בעולם והצטרפה לשלישייה האהובה לי והחלה לעשות עמן את הדרך של נשמתה - דרך האמא הגדולה.
 תָּאָה הזקנה בעלת העיניים הירקרות שתמיד היה לה את התה המדויק לכל צרכי, גְּלִינְדָה הצחקנית שסביב עיניה היו קמטים של צחוק שכבר נתקבעו בפנים ושחיבוּקיה תמיד הדיפו ריחות של נרקיסים, אָוֹה הבהירה ודקת הגזרה שקול שירתה היה ממיס אותי תמיד (במיוחד כששרה את השיר שאהבתי ביותר לכבוד גבירת האדמה) ואנה החולמת הקסומה שהסתברה כאופה מעולה שבמעלות וגבירת הקינמון המוחלטת, הפכו לנקודת עוצמה ויופי בריגה הגדולה.
 הגבירה של עולמנו פתחה את דרכי אליה עוד מספר פעמים ובכל הפעמים היה בינינו נועם ושררה במעגלינו משפחה של ממש.
 אהבתי אותן מאוד.
 מאוד מאוד.

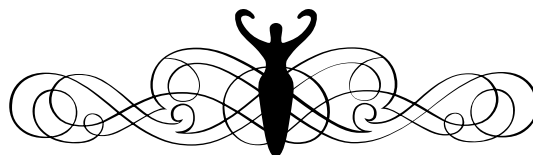

אִיזְמִיר, ששמה האמיתי הוא סְמִינְדָה, הייתה מקום שהגעתי אליו רבות. העיר הייתה פשוט ממוקמת במרכז מסעותיי.
 ליד הים, ממול לנמל הגדול, גרה קוֹטְסֵל.
 היא הייתה אישה עשירה. היא נולדה עשירה וכל חייה לא חסר לה דבר בתוך בית המידות הגדול של משפחתה. כיוון שלא הייתה עסוקה בעבודה, הפכה לאמנית. היא אהבה נוצות ומגוריה לצד הנמל הביאו אליה נוצות רבות ומגוונות: גם כאלה שאספה בעצמה וגם כאלה שרכשה בממון רב מימאים שידעו את תשוקתה.
 את הנוצות הייתה אורגת קוטסל למעגלים מלאי צבע ויופי ותלתה בחלונות.
 היא חשבה שזאת אמנות ואני ידעתי על מספר שאמניות ששמחו לקבל את האריגות הללו כדי להעצים את יכולת המעוף הנשמתי שלהן.

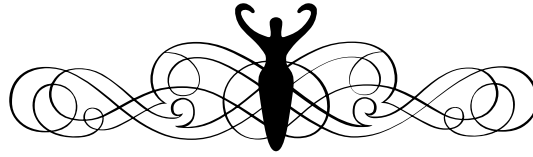
כספי לא ממש הרשים את האמנית העשירה אולם סיפורי היו לה לנועם. היא לא באמת האמינה לי מעולם - היא לא חשבה שיצירותיה הן דבר מכושף או אפילו רוחני, אבל היא אהבה לשמוע על מקומות רחוקים ועל נשים שהיו קסומות לה. הרבה סיפרתי לקוטסל כי הרבה הגעתי לאיזמיר, והרבה קניתי ממנה, ויצירותיה הגיעו לנשים רבות ברחבי העולם. ככה זה עם עיר שממוקמת במרכז מסעותיי.

עין היא החונכת הקדושה. היא שרקדה על במת האבן המכושפת, היא המסובבת בגברי השוורים, היא זו השרה אותנו אל תוך המראה הצלולה עד כדי כאב כדי שנדע אותנו ונוכל להיות, היא המזעזעת את העולם, היא הפוערת את הפצעים הישנים, היא הזוכרת אותנו מקדמוניות ההווה והיא זו שלעולם לא תוותר עלינו - לעולם לא.

באי רחוק מאוד מכאן, היה נהוג שאחת מהנשים הופכת להיות מלכת החורף. היא הייתה יוצאת לשטח הפתוח המכוסה בשלג עמוק, רוחות ללא סוף וקור מקפיא, כשהיא עטופה בשמיכה אחת בלבד, כתר קרני איילים שהונח על ראשה ושהובא אל האי בזמנים רחוקים מאוד וכבר אין מי שזוכר בדיוק על ידי מי, ושערות של הזקנות. במהלך שבעה ימים גזזו הזקנות של השבטים מחלפות שיער מראשיהן ובו כל התבונה, החלומות והזכרונות של חייהן הארוכים, גזזו, קלעו לצמות, וקשרו לקרני האיילים. ואז, כאשר שלג וקור סביבה, שמיכה אחת עוטפת אותה וכתר האיילים על ראשה, היא הלכה. היא הלכה אל תוך השממה הלבנה, אל תוך זרועותיה של אמא חורף, אל תוך הרוחות, אל תוך גורלה - להיות מלכת החורף. באמת, כל המלכות תמיד הגיעו לצוקים האדירים והפתח למלכותן תמיד היה בסלעים למטה ובגלים שאספו את הגוף המת אליהם. באמת, כל המלכות שמרו על השבטים בחורף ודאגו לרקום לאנשיהן חלומות של חום ובטחון בעונה האכזרית. באמת, הן היו נשים של עוצמה ואומץ ותמיד התנדבו לתפקיד.

השרה הסגולה שאהבתי יותר מכל חייתה באימפריה הביזנטית לא רחוק מקונסטנטינופוליס. היא חייתה בבית אבן בן ארבעה חדרים גדולים. אז, ושם, בית שכזה נחשב כפינוק גדול. ואיך יכולה הייתה אישה להחזיק בכזה נכס? ובכן בזכות אחיה הטוב - ניקולס, שאהב אותה מספיק עד שהניח לה משידוך עד שהייתה כבר זקנה מדי לעניין בכל מקרה. אז שניהם חיו בבית המידות ההוא בשני עולמות שונים: הוא באיסוף ההיסטוריה של השימוש בפטריות למזונות ולתרעלות (סוג של תחביב שהפך עם השנים לאובססיה תחת הכותרת המאוד זהירה של "היסטוריון") והיא בעולמה של שה-רה - אם האמהות של כולנו.

פגשתי אותה לראשונה כשהגעתי לכפר בו חייתה ובתוכי מחלה שלא הניחה לי ימים רבים: חום שבא והולך, חוסר בשעות שינה כתוצאה מלילות טרופי סיוטים והזיות, כאבים בכל הגוף ותשישות קשה. מצאתי אותה ביום השוק יושבת על שטיחה השחור עליו היו מונחים כדי הצמחים שלה ושאר התערובות אותן העמידה לממכר לנשים שרצו להיטיב את מראה עורן, לאלה שחיפשו נוזלים ותערובות לשיער וגם לאלה שחיפשו תבלינים ורפואות לגוף ולנפש.

היא ראתה את הסימנים על ידי וידעה מי אני מיד. רגע לאחר שקראה לי ונעמדתי ממולה, כבר הייתי בתוך ידיה שהריחו מפרחים של קיץ וכמה רגעים אחר כך כבר כל השטיח היה אסוף והיינו על עגלה בדרך לביתה. היא טיפלה בי ימים ולילות. כוחות הריפוי שלה, מרקחות הצמחים שהכינה וברכת האם הגדולה שזרמה ממנה ודרכה אל תוכי כמפל של מי חיים, השיבו את החיים והבריאות אל תוכי בעקשות וביסודיות לאורך כמעט שבוע שלם.

אחר כך הוזמנתי להישאר עם השניים ולאט לאט גיליתי את הנועם והיופי של הזוג המבוגר הזה. לניקולס הייתה חוכמת חיים נעימה ושקטה. הוא לא היה מהמדברים רבות, אולם כמעט לכל שאלה שהייתה לי (ובמיוחד בדבר ענייני מערכות יחסים בין אישיים) הייתה לו תשובה שקולה ושהרגישה נכון. מצאתי עצמי גומע את מילותיו ואת רעיונותיו הטובים בשעה שישבתי עם הסגולה ליד שולחן עמוס בצמחים כשאני מפריד עלים מגבעולים או כותש פרחים במכתש או מערבב תמיסה כזו או אחרת שהונחה בידי.

הסגולה הפכה במהרה למעין אם בעבורי. מלבד ניקוי בגדיי, האכלתי ווידוא חוזר ונשנה שאני בטוב, היא לא חסכה ממני אהבה של אמת. ידיה תמיד היו מוכנות לאמץ אותי אליה, חיבוקים בניחוחות של שדות פורחים ניתנו לי בשפע, ויותר מהכל התעניינות אמת בחיי, ברגשותיי ובעולמי הפנימי מילאה את עיניה, שפתיה ודרך התנהלותה.

בפעם הראשונה שהגעתי אליהם, נשארתי שם שלושה חודשים עד שהדרך קראה בשמי ומשכה אותי הלאה משם (כי נוודים אנו - איון - נושאי הגבירה - ותמיד קולה של הדרך הוא הקול המכריע בחיינו), ועדיין עשיתי לי חוק: בכל שנה, באזור האביב, להגיע ולבקר את "הורי המאמצים" כך קראתי להם אחרי שהחלטנו בין שלושתנו כי כך הוא הדבר.

ואכן בכל שנה הגעתי, ולאט לאט מצאתי את עצמי עוזר יותר בסחיבת העצים לאש, בהבאת צמחים וסחיבת הציוד לשוק, בהרמות, בהחלפות ובכלל. אני עזרתי בגשמי, והם נתנו לי חום ואהבה של בית שאינו בדרכים.

אהבתי את שניהם אהבה של ממש והתברכתי בכך שהם אהבו אותי.

הידיעה שניקולס השיל מעליו את הגוף ושב אל ידיה האהבות של הגבירה מצאה אותי כשהייתי מרחק שבועיים מהם. מיד רכשתי סוס ודהרתי "הביתה". אחרי שלושה ימים ולילות של רכיבה כמעט בלתי פוסקת, הסוס המותש כמעט עד לקריסה, ואני, הגענו.

אספתי את הקשישה בידיי בחיבוק אוהב.

היא לא הייתה שבורה - המוות של ניקולס היה מאוד צפוי, היא רק הייתה פתאום מאוד בודדה בבית הגדול הזה לבדה. נדמה שכל האנשים שהגיעו כדי לסעוד את רוקחת הרפואות והתבלינים הטובה שלהם, לא הצליחו להניס את הבדידות ממנה.

אני זוכר שבילילה שבו הגעתי, וישבנו ליד האש מתחממים מצינת הלילה, פתאום היינו קרובים ואחזנו ידיים והדמעות שלה פתאום מצאו דרך החוצה. זו לא הייתה התייפחות - אנחנו משרתי הגבירה לא מפחדים ממוות וגם לא רואים אותה כחומסת או כדבר שאינו רצוי - אלה היו דמעות שקטות של אישה שאיבדה כרגע אח שאהבה ושהיה אליה טוב הרבה יותר מכל גבר שהכירה או שהייתה יכולה להכיר בעולם של אז.

ישבתי בדממה ורק אחזתי בידיה הקמוטות ונתתי ללבי לאהוב אותה כמה שרק היה יכול ואולי גם קצת יותר.

נשארתי איתה שוב לתקופה ארוכה של כמה חודשים והרשיתי לעצמי להיענות לתביעת הנדודים, רק לאחר שוודאתי שהישישה בטוב.

בכל שנה שבתי אליה באביב. בכל שנה ביליתי עם האם המאמצת שלי כמה שרק הייתי יכול יותר - ידעתי שאין עוד זמן רב שנותר לי איתה ונצחתי כל הזדמנות להיות איתה ביחד.

על תלולית קברה הנחתי אבן לבנה שעליה ציירתי את סמלה של שה-רה - אם האמהות שלנו, שאחריה גם הסגולה וגם אני הלכנו, אולם הסמל לא נותר על האבן זמן רב כי דמעותי שלי שנטפו עליו לקחו את הצבע ושטפו אותו אל האדמה. אני זוכר שישבתי על התלולית וזכרתי את הימים הטובים שהיו לנו ביחד - את השעות של העבודה עם הצמחים על השולחן הגדול מהעץ השחור, את הסיפורים ששמעתי ממנה בלילות ליד האש, את ימי השוק שישבתי איתה ומכרנו ביחד תכשירים ליופי, לרפואה, צמחים לסגולות, ולברכה כזו או אחרת, ובמיוחד במיוחד את הרגעים שבהם התחבקנו או רק החזקנו ידיים בדממה וזכרנו את ניקולס.

אהבתי את הסגולה הזו יותר מכל, והנה גם עכשיו, מאות שנים אחר כך אני מגלה שלבי מלא באהבה אל האישה הזו - אמי המאמצת השרה הסגולה.

אני מודה לך שה-רה קדושה על הצמחים,

מודה על האפשרות לרקוח רפואות.

אני מודה לך שה-רה קדושה על הצמחים,

מודה על האפשרות לתת ברכות.

אני מודה לך שה-רה קדושה על הצמחים,

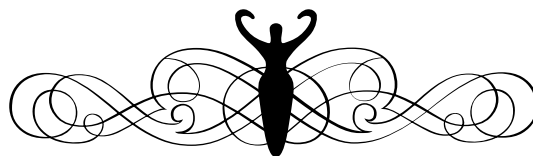
מודה על הכוח להרוג ולהחיות.

אני מודה לך שה-רה קדושה על הצמחים,

מודה על הכוח לתת טעמים במזונות.

אני מודה לך שה-רה אהובה על הצמחים,

מודה על הדרך, על המשפחה ועל המקום.

קוראים לה הָטָא.
היא פוסעת על הקרקעית.
כל יצירי המים מפנים לה דרך ומתרחקים.

למה?

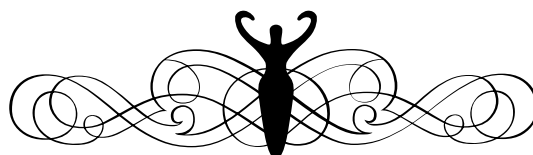
כיוון שבצעדיה בוערת הדממה האחרונה. הכל יודעים כי מי שנקלע אל תוך דממתה, נודם.

מת?

לא רק מת. נודם.
היא פוסעת על הקרקעית ומחפשת.

מה?

את לבה שאבד מזמן היא מחפשת. נגבב הוא מתוכה והוסתר בימים שההרים היו עדיין צעירים והים עוד לא גילה את כל עומקיו.
וכשתמצא את לבה, תוכל סוף סוף לנוח, להירגע, לשקוט ולמות.
סוף סוף, למות.

הנה הנה העצים הראשונים של היער הקטן כבר עוד רגע עוטפים אותנו.
אֶרְחָנָה מתנשפת לידי ונשענת עליי בכבדות. זה לא פשוט לרוץ בחודש השביעי להריון. לא רק לרוץ - לברוח!
כן, כן אנחנו בורחים. הגברים משולהבי הפחד של הכפר של אורחנה בעקבותינו ובידיהם לפידים, אלות, סכיני מטבח, ויותר מהכל השתלהבות של פחד שהצית להבות של אלימות ותאוות דם.
אורחנה היא אחת מהשומרות של העין של אוֹמְנָאן. יש שקראו לה "חכמה" יש שקראו לה "אשת ניסים", קראו לה גם "כהנת" ועכשיו האישה העדינה והיקרה הזו, אשר במהלך שנים רבות שמרה, ריפאה ועזרה לכל כך הרבה אנשים בכפף, נקראת "מכשפה בת מוות".
הצעקות הולכות ומתקרבות אלינו אולם אנחנו כבר בינות לעצים והחושי של הצמרות מסתיר אותנו. שלחתי בקשת עזרה לרוח היערות שיגונן עלינו מפני אלה שאתמול היו גברים והיום הפחד אותם למפלצים של ממש. הרגשתי שתחינתי נענתה ולבי נמשך אל תוך העצים. מצאנו מקלט מתחת לעץ ערבה.

מה קורה כאן? חשבתי לעצמי בעוד השומרת מתנשמת בכבודות, נשענת עליי ומנסה גם להרגיע את עצמה וגם להשקיט עד כמה שניתן את התנשמויותיה.

מי רודף אחרינו? זה שבנו קיבל רפואות בשנה שעברה וניצל ממחלה קשה? זה שהשומרת לא הצליחה להציל כאשר נדרס על ידי צמד סוסים? אולי אלה שרצו את אורחנה בעבור עצמם והיא לא ויתרה על עצמאותה וחייה?

ליטפתי את ראשה של השומרת שנשענה על רגלי בעודה שוכבת על האדמה וממלמלת ברכות ולחשים של הגנה.

פתאום ידעתי - אלה היו הנשים. הנשים שגילו את הריונה של השומרת והחליטו שוודאי מי מהגברים שלהן אחראי לו והן לא רוצות ולא מוכנות והקנאה והשנאה ממלאות אותן, והן אלה אשר שילחו בה את המפלצים שפעם היו גברים של ממש.

"אל תתבונן לאחור - רק קדימה, אהוב, רק קדימה."

זו הייתה הגבירה שדיברה איתי ואני צייתתי: קדימה. צריך לברוח מכאן ומה. אנחנו צריכים סוסים. רוח היערות שמר עלינו היטב. הגברים לא העזו להיכנס ליער בלילה בעקבות מכשפה ועוד גבר של כשפים (זה אני). שמענו אותם חוזרים לכפר אולם לא היה בי ספק שעם אור ראשון האומץ ישוב אליהם (אור ראשון ועוד מעט דחיפות מנשותיהם). הנחתי את השומרת ומחאותיה לא עזרו לה, ויצאתי לצדו האחר של היער הקטן אל כפר שידעתי שבו אוכל לרכוש סוסים.

חזרתי אחרי זמן מה עם סוס רתום לעגלה. המחיה: כל כספי כולו, שתי נעליי, ושמיכות השינה שלי. ככה זה - כשממהרים באישון לילה, המחירים עולים. דרך נדודי כבר מזמן לימדה אותי שמחיר הוא דבר מאוד נזיל וגמיש.

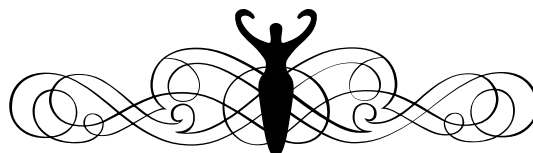
עדיין, היו לנו סוס ועגלה.

העליתי את השומרת על העגלה שהייתה מלאה קש (זה החלק היחיד בעסקה שהצלחתי להתמקח עליו וניצחתי). השכבתי אותה על מצע הקש ובמעט שנותר כיסיתי אותה בנסיון לשמור על חומה. ידעתי שעלינו לשים מרחק רב ככל הניתן בינינו לבין המפלצים עוד הלילה כדי שנהיה בטוחים - עלינו לנוע מהר מהשממועות שיפוצו עם שחר מהכפר הרודף. אם השמועות ישיגו אותנו, זה עלול להיות רע ואפילו קטלני.

מיהרתי את הסוס ככל שלבי נתן לי.

ידעתי לאן פניי מועדות - מרחק שבועיים מהמקום היה ביתן של שלוש השאמניות של אמא אדמה - אצלן נהיה בטוחים. אולם כדי שהמסע יארך רק שבועיים, עלינו לנוע על הדרך הראשית וכדי שזה יהיה אפשרי, עלינו להיות מהירים מהרודפים ומהשמועות שדוהרות הרבה יותר מהר מסוסים. אז האצתי בסוס והלאה אל תוך הלילה - הלאה אל השאמניות.

ידעתי את מקומות הפונדקים בדרך ואת השווקים, ידעתי שנצטרך לעבוד בעבור מעט מזון ואולי גם מיטה, הסוס דהר וכך גם מחשבותיי ותכנוניי - "קדימה", אמא אמרה ואני מציית - קדימה.

פגשתי את אִיזֶּבֶל בבית אוכל קטן וזנוח בנמל באחד האיים היווניים. משהו בדמות שהייתה מכוסה שחורים, שרוב פניה כוסו גם הם בבד שחור, ושעל שיערה התנוצץ תכשיט ספירלה תכולה שהזכיר לי משהו שלא הצלחתי ממש להזכר בו, משך אותי אליה. שאלתי אם אפשר לשבת בשולחנה והיא רק לגמה מכוס האלכוהול שלה והנהנה.

אני הייתי צריך משהו חם והזמנתי קערת מרק.

בעודי ממתין ומידי פעם מחייך אליה, הגנבתי מבטים וראיתי שפניה מאוד יפים. סביב עיניה היה כחול עמוק כמעט שחור שנמשך לצדדים והדגיש את אישונה השחורים והמבריקים, כחול-שחור היה גם על גבותיה ובאיזו דרך הצבע הזה גרם לתכשיט שעל ראשה לזרוח בתכול שלו עוד יותר. היא הריחה מבושם וורדים עדין ונעים במיוחד.

שאלתי לאן היא יוצאת מכאן והיא אמרה שאביה המאמץ עומד למות והיא שטה אליו להיות עמו בימי האחרונים. הוא נמצא בִּפּוֹ שבארץ הקדושה. אני זוכר שחשבתי על צירוף המקרים המעניין שהנה היא נוסעת בעקבות המוות וגם מבשמת עצמה בניחוחות שגבירת המוות מביאה עמה - ניחוחות הוורדים.

"מה הסימנים האלה על ידיך?"

המרק הגיע, השרולים הופשלו והקעקועים על ידי התגלו - סהרי העיניים שמזהים אותי בכל העולם כנציגה ושליחה של הגבירה. החסרת פעימה. העולם לא היה בטוח לאנשים כמוני - הנוצרים טובחים בנו בכל דרך וגם המוסלמים לא מוותרים על חלקם. אכן כן שליחי האל האחד נמצאים בכל מקום והסכנה איתם. חשבתי 'למכור' לה איזה סיפור כפי שכבר עשיתי עם אחרים בעבר אולם פתאום שמעתי את הגבירה מדברת אליי בתוך לבי ואומרת שזה בסדר לומר את האמת - הפגישה כאן אינה מקרית.

נשמתי עמוקות וסיפרתי שאני נווד המשרת את האם הקדושה ושדרכי היא מהדרכים העתיקות. עיניה של איזבל חייכו והרדיד הוסר מפניה וגילה את שפתיה שנצבעו באדום שני בוהק ויותר מכך, תליון זהב ובו דמות אישה עירומה מוקפת גלים - אמא ים ללא ספק.

"גם אני משרתת את האם המבורכה. אני הולכת בדרכה של אמא ים."

פתאום נשמתי לרווחה וחיוך מילא את כולי - אחות לדרך יושבת עמי - איזה אושר.

"באילו מהדרכים של אמא ים את הולכת?" שאלתי בעליצות תוך שאני ממלא את פי ובטני בחום המרק... וכשהשם נהגה מפיה, צל כבד ונורא נפל עליי ועל כל העולם כך הרגשתי. הבליעה נעצרה באמצעה והפחד מצא מקום בתוכי.

עיני הציידת, המחסלת, שפתאום הבנתי שנמצאת ממולי ושגם פתאום קלטתי שאין אצלה כל צירוף מקרים בעניין ניחוחות המוות, ראו את הצל בעיניי והיא רק אמרה: "שמעת עלינו, אני רואה."

"אתן מסירות המכשולים."

"זאת דרך מאוד עדינה לקרוא לרוצחות קדושות."

"שנים רבות את כבר נמצאת בדרך?" מצאתי מילים ונשימה והזכרתי לעצמי שהאמא המבורכה היא לא רק אהבה, היא גם מוות וחורבן. רציתי לדעת האם כבר הזדמן לאיזבל הזו לבצע את יעודה האפל. "מספיק שנים" אמרה, חייכה, ולגמה מהמשקה.

עוד כף מרק חיממה את בטני ואני זוכר שהצל נמוג מעליי והסקרנות השתלטה.

"איך הגעת אל הדרך? מי מצא או גילה אותך?"

"תומס - אבי המאמץ."

איזבל ראתה את השאלה בעיניי וכנראה החליטה בינה לבינה שאני ראוי לסיפורה אז היא נתנה לי אותו.

היא הגיעה ממקום מאוד קשה, עני ושסבל ממתקפות חוזרות ונשנות של חבורות שודדים. בגיל ארבע עשרה היא החליטה לברוח ועזבה את המקום כשמשוה בתוכה משך אותה להגיע לארץ הקדושה.

"מהר מאוד גיליתי שללא כסף אי אפשר, ולאשה צעירה זה מאוד קשה. מהר מאוד גם גיליתי שלמי שנראית כמוני, יכול להיות קל מאוד אם היא תדע לעשות בגופה שימוש הולם."

פתאום ראיתי שהאישה שיושבת עמי יכולה להיות באמת מאוד מינית ומושכת. עיניה היו חתוליות, שפתיה היו חושניות, כיצד לא ראיתי את זה עד עתה - לא ידעתי, וגם מתחת לבדים השחורים ניתן היה לראות קימומים של חזה נאה מאוד. ללא ספק - כל גבר היה נופל ברשתה ומסכים לשלם רבות בעבור זמן עינוגים.

הכסף כלכל אותה ואיפשר לה להמשיך ולנוע הלאה מביתה ואל עבר הארץ הקדושה. לבסוף הצליחה הנערה לרדת מסירה בנמל יפו וממש לנחות לתוך ידיו של אחד מאנשי המשמר שהזמין אותה אליו. "חשבתי שהנה הכנסה נוספת מגיעה, אבל טעיתי לחלוטין."

איש המשמר היה תומס שלקח אותה אל ביתו ושם סיפר לה על קשר מאוד מיוחד שיש לו עם אמה ים ועל כך שהים בעצמה ניבאה את הגעתה של הנערה וששמה יהיה איזבל... "רק שזה לא היה שמי. עדיין הבנתי שאני יכולה לקבל כאן בית ומקום להיות בו בתמורה להחלפת שם פשוטה. אז הסכמתי לותר על שמי הישן והוא היה מאושר"

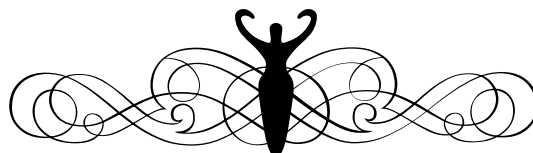
מסתבר שאותו תומס מצא איזו דרך להיות בקשר עם גבירת הים והיא פתחה לו פתחים לעולמה. אל הפתחים הללו הוא הכניס את איזבל ולא רק הפך לאב מאמץ ולמשפחה בעבורה, אלא גם לחונך בדרכה של גבירת הים. היא סיפרה כיצד היא למדה לדבר עם גבירת הים בעצמה וככל שהקרבה אליה צמחה, רצונה לעזוב את תומס, את הים ואת יפו התמוסס. היא נשארה והחלה לקבל שיעורים ישירות מאמא ים - שיעורי דרכה שלה. זכרתי את הלימודים שלי ואת שהמורות האהובות שלי סיפרו על הדרך הזו - זו דרכן של נשים אשר מקיימות את צדה האפל של הגבירה של כולנו. תפקידן הוא "לפנות" מהעולם אנשים שמסוכנים לדרכה של האם המבורכה. הן ציידות, הן משמידות, הן חיות טרף רוצחות. זכרתי גם שלכל אחת מהן מותר שתהיינה רק שלוש תלמידות לאורך כל חייהן וסמלן - ספירלה תכולה. הנה עכשיו סוף סוף ידעתי מה מזכיר לי התכשיט שעל ראשה - הוא מזכיר לי אותה. "יש לך כבר תלמידות?"

"הכשרתי שלוש וכולן לקחו לעצמן את השם 'איזבל' כפי שהגבירה רצתה גם בעבורי." "ותוכלי לספר לי על הנשק שלך?"

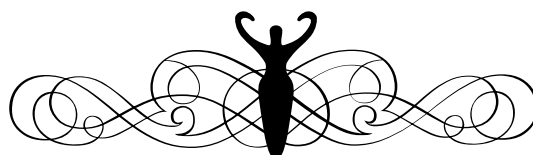
"רעל, אח יקר, רעל. החל מהפרחים הצהובים על הצוקים מול הים שמביאים עלפון, תעתועי מוח, עוורון ומוות, ועד הרעלים החזקים ביותר של יצירי המצולות. רעל הוא הנשק שלי - בלי דם, בלי לכלוך ומאוד מדויק ויעיל."

הייתי מוקסם ורציתי לדעת עוד על האישה שהייתה בעלת יופי שיכול להטריף חושים, שהתנהלה בחינניות של ורד, שידיה היו רוצחות קדושות, ושהיא השומרת שלנו והכוח שעוזר לאנשים כמוני להמשיך ולהיות בעולם. ביקשתי להתלוות אליה במסעה אל אביה המאמץ. ויתרתי על כל תוכניותיי ובלבד שהיא תסכים. איזבל אהבה את רעיון 'החברה התרבותית' שהיא אני, והסכימה.

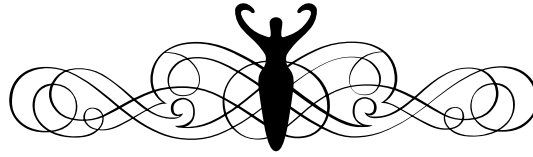
למדתי הרבה על האישה ועל דרכה בשיט הארוך, ואף הספקתי לברך את תומס ברכה אחת אחרונה לפני צאתו לגוף חדש.

אפשר היה לראות שהיא אחרת רק לפי העיניים.
 משהו בהן היה לא לגמרי אנושי.
 היא אמנם הגישה משקאות, קיבלה תשלומים ונתנה גם את העודף הנכון, היא אמנם לבשה בגדים
 כפי שכל הנשים באזור ההוא לבשו וסידרה את שיערה לפי האופנה המקומית גם כן, היא אמנם
 דיברה את השפה, ועדיין, עיניה היו אחרות.
 היה בהן משהו לא כבול, לא מתורבת, לא מחונק, לא כנוע וכבוי - היה בהן יער פרא חי ונושם, היה בהן
 אש משתוללת, היה בהן חופש.
 נדמה היה שרק אני שם לב לדבר כי הכל נהגו בה בדרך של יום יום. לא היה נראה שמי מהבאים
 לפאב ראה את מה שאני ראיתי.
 ניסיתי לדבר איתה, אבל לבה לא היה נתון לדיבורים ואני לא הייתי איזה גורם מרשים בעבורה.
 היא חייכה אליי אבל עיניה המכושפות היו רחוקות ממני, רחוקות מאוד בתוך עולם שאליו היא לא
 נתנה לי כניסה כלל.
 השארתי טיפ גדול במיוחד והלכתי מהמקום.
 כמה טוב שיש עוד בעולמנו כמה קסמים שעדיין חיים, וכמה מבורכים אנחנו שחלק מהם מברך את
 עולמנו האנושי והמתורבת להחריד.

לפני הרבה שנים פגשתי קושרות מופלאה בשם פֶּנְגְּרִי שלימדה אותי על נשיקות של נשים.
 היא לימדה אותי שכיוון שנשים מחוברות ללבנה, דרך הדם המקודש הזולג מרחמן בהתאם לגאות
 ולשפל של אורה המופלא, הן גם מחוברות באופן אינטימי ואישי לסגולות המרפא של הלבנה.
 מדוע הנשיקה של האם מעבירה את הכאב של ילד?
 מכיוון שנשיקתה של האם היא נשיפתה של סגולת המרפא של הלבנה.
 כל אישה, ובמיוחד כל אמא, אוחזת בנשיקתה האיכפתית והאוהבת את ברכת המרפא של הלבנה.
 כמובן שאפשר להגדיל את הדבר ולהפוך אותו לקסום עד ביותר (אפילו עוד יותר מהקסם של מה
 שקורה כרגע). עושים את זה על ידי התחברות מודעת אל נגוהות הלבנה, במיוחד בשלושת הימים
 הראשונים לאחר מולדתה בשמיים.
 איך מתחברים?
 יוצאים החוצה, מתבוננים בחיוך ביופי שנולד שוב בתוך הלילה ונושמים את היופי אל תוכנו. אין כאן
 טקס ארוך ומורכב, גם לא פרוטוקול שצריך לעקוב אחריו - רק לצאת החוצה, לחייך ולנשום.
 כך הלבנה עוברת דרך הנשים אל אלה שהן אוהבות ונושפת סגולות וברכות של ריפוי.
 מובן שככל שהילדים קטנים יותר זה עובד עליהם יותר כי הם עדיין מאמינים שאפשר שיש קסם
 בעולם. עדיין, זו יכולה להיות הקלה גדולה גם למבוגרים.
 פנגרי הייתה אישה אדירה ונדיבה עד בלי קץ. היא נתנה לי סודות רבים ואני בטוח שעוד אשתף
 לפחות חלק מהם.

הנה סיפור שסיפרה שה-רה שחורה כשישבנו על מדרגות אבן של שרידי מקדש עתיק וכמעט נשכח מכל לב בחורשה קטנה שנמצאת במקום שהיום נקרא טורקיה.

היא סיפרה לי על סון-גאן-יה. היא סיפרה לי שיצורים מופלאים אלה חיים בעולמנו בדרך מאוד דומה ללווייתנים. אין הם יכולים לחיות כאן ברציפות. פעם בכמה זמן עליהם לצאת את עולמנו לעולם אחר ושונה מאוד מכאן, כדי לנשום, להתחדש ולמלא את עצמם במהותם הקסומה. אם יבחרו לשוב מנשימה קסומה זו, ישובו לעולמנו ולא תמיד יבחרו לשוב אל המקום ממנו יצאו את העולם. רוחם תמיד חופשיה ובחירותיהם בדרך כלל אינן מובנות או ברורות לשכמותנו - בני האדם.

שה-רה שחורה סיפרה לי על אדם אחד שהחליט ללכוד לעצמו סון-גאן-יה. ללכוד לעצמו אחד ולשמור אותו לעצמו. הוא חשב שבכך יפגין את עוצמתו ובכך יראה לכל שהוא זה השולט בקסם ובפלא.

הוא פיתה את אחד מהיישיות המופלאות האלה באמצעות בת אשר "יצר" על ידי אחת משפחותיו אשר סגדה לו ולכוחו הרב. אל הילדה הקטנה הגיע אחד מהסון-גאן-יה כשם שהם מגיעים אל כל הילדים הרכים, כדי להיות עמה ולתת לה מאור ומעולמו הקסום.

אותו אדון של חמדנות למד את היצור בדרכי כשף מתקדמות ביותר, ולאחר שידע אותו, סגר בעבורו את הפתח מחוץ לעולמנו. הוא חשב שכאשר הפתח יסגר, יבוא אליו הסון-גאן-יה בבקשה להצלה והוא ילכוד אותו לנצח בעבור עצמו.

אולם דרכן של יישיות קדושות ומופלאות אלה, היא אינה דרכנו שלנו. הסון-גאן-יה ניסה למצוא לעצמו את הפתח החוצה מעולמנו לנשימה, וכאשר לא מצא אותו בדרך אחת, ניסה דרכים אחרות. לא עלה על דעתו, אף לא לרגע לגשת אל האחד שסתם את יציאתו. כוחו של הקסום אט אט עזבו וכך גם אורו החל לדעוך, כאשר לא מצא פתח נשימה מעולמנו זה. את מצוקתו חשה טה-רה אשר חלמה את עצמה אליו. כיוון שמכל היצורים בעולמנו, טה-רה היא הדומה ביותר לסון-גאן-יה והקרובה להם ביותר במהותה, היא הייתה זו שחשה במצוקה ונענתה לקריאתה.

למרות כוחותיה העצומים של הטה-רה, את הכשף הארוך שסתם את הפתח לא הצליחה לשבור. היא ישבה על האדמה ממש במקום בו אנחנו יושבנו, כשהסון-גאן-יה שוכב חסר אונים לידה וראשו על ברכיה. היא ליטפה אותו בעדינות בעודו נמוג והולך. וכאשר לאט לאט גופו התפורר למליוני רסיסים של אורות לבנים מסתחררים, היא דמעה חרישית בצער.

כל האורות שהיו פעם סון-גאן-יה הסתחררו סביב זו שאהבה אותו בפעם האחרונה, ולבסוף, חלחלו אל תוכה ונטמעו בתוך לבה.

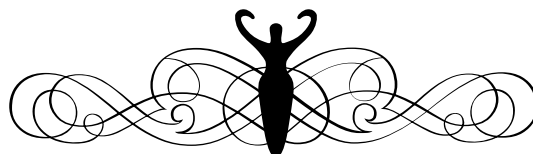
וכך היישות הקסומה נעלמה מעולמנו שלנו ומכל העולמות האחרים גם כן, ורק שיריה המופלאים נותרו בלבה של טה-רה אחת. השירים הקדושים נותרו עם הטה-רה לעולמים כי הרי סון-גאן-יה הם נצחיים ואינם מתים, וכך עוברים הפיזטים עם אותה אחת מגוף לגוף לגוף.

שמו של המקום: אֶיִין

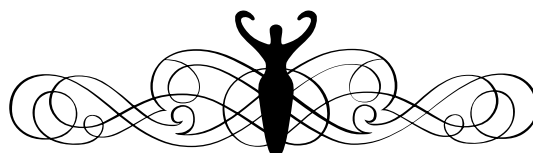
שמו של הסון-גאן-יה: נְקוֹשְׁשֻׁ - הפייטן הנודד

שמה של הטה-רה: היא הפכה ל - לב מאיה.

שמו של זה אשר רצה לשעבד יישות קדושה וחופשיה לנצח: השרות השחורות - יולדות הסיפורים - בחרו לשכוח אותו כדי שאבדון ושכחה יהיו מנת חלקו - זהו עונשן: חשכת עולמים.

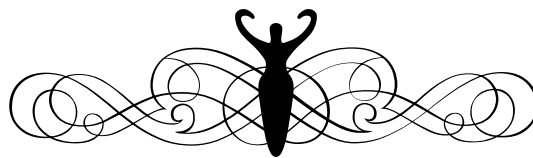
לפעמים אני לא בטוח שבאמת הכרתי אותה.
נכון שבילינו ימים לא מעטים בשבילי החורשה שהייתה ליד הבית של סבתה, נכון שדיברנו על דברים גדולים וחשובים כמו אהבה וכמו יעוד וכמו מרק פטריות, נכון שישנו באותה המיטה והתכסינו בשמיכה שתמיד הריחה מלבנדר, ועדיין לפעמים היא נדמית כחלום.
מוֹהָה, הסבתא, הייתה מטרת הגיעי אל הבית החום הקטן. היא הייתה מההולכות בדרכי הפטריות ועלי השלכת. היא שירתה את הגבירה בדרכי טעם ורעל. היא הייתה זקנה מאוד וחכמה מאוד וקמטי פניה תמיד הזכירו לי שהיא עברה הרבה בחייה.
נכדתה המאומצת, הייתה כבר עניין אחר.
אולי היא הייתה חלום, אולי חזיון שהתגשם, אולי היא בכלל הייתה פטרייה (אולי אפילו מורעלת).
לא בטוח מה היא הייתה - לפעמים אני באמת לא בטוח שבכלל הכרתי אותה.

באתי אל עיר הנמל הגדולה לחפש את "המוזרה" שחייתה שם.
סיפורים על "האחרת ההיא" סבבו את העיר הגדולה ולא נעצרו בגבולותיה. סיפרו שיש לה זנב, סיפרו שהיא מדברת עם חיות טרף, סיפרו שהיא מפתה גברים, סיפרו שהיא עובדת את השָׁחוֹר, סיפרו וסיפרו וסיפרו.
סיפורים כאלה כבר שמעתי הרבה (בכל מני תקופות חיים). מספיק שמעתי אותם כדי לדעת שמשהו מהם הוא לבטח אמיתי ושהרוב הוא לא, ושבדרך כלל ישנה אישה שהולכת בדרכה של האם הגדולה במרכז סחרחרת הסיפורים.
הלכתי בעקבות הסיפורים, בעקבות המספרות, בעקבות השמועות והלחישות. הייתי כבר מאוד טוב במלאכת הבילוש מהסוג הזה.
הגעתי אל בית ממכר אלכוהול קטן, מסריח מטבק מעושן, קיא ושתן. מצאתי את האדונית שהמקום היה שייך לבעלה המנוח וכעת היא מתמודדת איתו ועם אלה הבאים אליו וזו הפנתה אותי אל החצר האחורית שם הכביסות ושטיפת הכלים נעשות (הפניה זו עלתה מספר מטבעות אבל גם זה כבר ידעתי שיקרה והייתי שמח לשלם), ושם ישבה נערה שקטה ועסקה בשטיפת כוסות.
ישבתי עמה בדממה ולא הוצאתי הגה.
אחרי דקות ארוכות של שטיפה אילמת, היא קמה והפנתה את ידה אליי. לקחתי אותה, קמתי והנחתי לה להוביל.
כשיצאנו מהעיר כבר הדמדומים היו מעלינו וכשהגענו אל הנחל שנשפך לים הגדול, הערב כבר צבעה כמעט הכל בכחול עמוק.
היא התפשטה ונותרה עירומה מלבד לתליון הסהר שהיה על צווארה, נעמדה על אחד הסלעים, עצמה עיניה ותוך שהניפה ידיה לצדדים, המהמה ניגון עתיק (שאני ידעתי שהוא פיוט מכושף) לכבוד אם האמהות של הבריאה כולה.

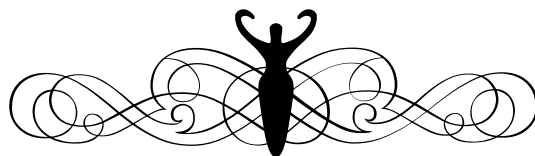
קסם אפך אותה, קסם של ממש.
דממה הייתה סביבנו, דממה שנבעה מאותה נערה "מוזרה". הייתי יכול לראות עיניים חייתיות שמתבוננות בנו מבעד לעלווה שסביבנו וכאשר הלילה ירדה במלוא הדרה והשחירה הכל, נגה סגול ועדין קרן מהנערה כמו ערפל מסתלסל ומופלל.

כשכל הקסם הזה תם, והיינו שוב בדרכנו אל העיר הגדולה והיא הייתה לבושה שוב, בפעם הראשונה מאז שנפגשנו, היא שאלה אותי שאלה. לעולם לא אשכח את השאלה כי היא הייתה פשוטה, ישירה והייתה בה כנות מוחלטת: "אתה יכול לקחת אותי מכאן?"
חיבקתי אותה אליו ועוד באותו הלילה עלינו על סירה. לא היה באמת חשוב לאן, העיקר הלאה מכאן. לא היה לה דבר מלבד הבגדים שעליה וזה היה בסדר - את כל שהיה לי בשמחה הייתי נותן לה.
ירדנו באחד האיים היוונים ושם הבאתי אותה לאישה יקרה שהכרתי ושידעתי שיהיה להן טוב ביחד בתוך האור הסגול המרפא והמכושף של האמא הגדולה של כולנו.
בדרך, רכשתי בעבור הנערה בגדים חדשים, וגם לא שכחתי את ארגז ריבות הוורדים שהזקנה המרפאה כה אהבה.
שתי "מוזרות" טובות מאחת, ושתי אלה היו מופלאות - מופלאות באמת.
הייתה לי זכות להכיר את אֵנָה ואֵנָאֵל. זכות גדולה.

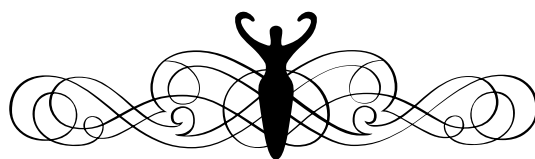

היא נתנה את עצמה ליער.
כיוון שכך היער נתן את עצמו אליה.

אדון היער - זה המקורן בקרני איילים אדירים שלפעמים השמש זורח מביניהם ולפעמים הלבנה - בא אליה.
הוא חיבק אותה, הוא עטף אותה, הוא ערסל אותה, הוא גנב אותה ואת לבה אל מצולותיו הירוקים והשחורים והיא טבעה בהם.
כשהגיחה החוצה מתוכו, היא הייתה אחרת.
"שונה", "מוזרה", "יצורה", "מפחידה" ואפילו "מפלצת" היו המילים שהאנשים השתמשו כדי לתאר אותה.
היא הייתה בקצה של הקצוות, מתבודדת ככל שרק הייתה יכולה, ובלילות השחורים במיוחד, היו שומעים את שירתה בוקעת מהבית ואולי מהעצים ואולי מלב היער, ממצולות אמא אדמה בעצמה, כשהיא קוראת לאהובה לבוא אליה ואיתו להביא חיים.
חיים בעבורה, חיים בעבור הכפר, חיים בעבור העולם כולו - חיים.
היער נותן חיים.

קראו לה מְתִילָה אבל כולם קראו לה תִּילִי.
היא ידעה תמיד מה לעשות, תמיד היו לה הצמחים הנכונים לכל חבלה, תמיד הייתה שומרת על שפיות בזמן לידה שהייתה עוזרת לעבוק, ותמיד הייתה מחייכת.
כולם אהבו את תילי ואני לא הייתי מחוץ לכך.
אני זוכר שתמיד כשהייתי עולה במעלה הדרך אל ביתה, קיוויתי שהאור בעששית יהיה דולק.
לתילי היה מנהג - עם כל דמדומים הייתה יוצאת מביתה ומדליקה את העששית שהייתה תלויה ליד השער, וכך כולם ידעו שהיא בבית וש אפשר לבוא.
וכך בכל פעם שהגבירה פתחה את דרכי אל האזור, הייתי עולה בדרך לביתה ומתחנן בלבי לאמא של כולנו שהעששית תדלוק ושדפוק בדלת ושגם הפעם יקבל אותי חיוך של טוב שידע בדיוק מה הכי אני רוצה לאכול.
תילי הייתה שליחתה של גולה בעולמנו - שליחה של כוח נשי קדום, פורה ומופלא.
היא הייתה מרפאה, כהנת, מכשפה אדירת כוחות וידעונית מעולה.
היא הייתה הזקנה החכמה של שבעה עשר (!) כפרים שלמים ובכולם הייתה אהובה וכמעט נערצת.
היא הייתה אישה אוהבת - כן זה מה שהיא הייתה יותר מכל, אישה אוהבת.
אני זוכר אותה.
אני זוכר את חיוכה ואת מרק הגזרים הנפלא שריחו תמיד היה ממלא את הבית במתיקות מנחמת, אני זוכר את הסינר הפרחוני ואני זוכר את הקפיצה של לבי כשראיתי את העששית דולקת.
אני זוכר אותה ומשתדל לא לזכור את הפעם שאנשי הכפר אמרו לי שהיא כבר לא איתנו אבל אני התעקשתי לעלות אל הבית ולמצוא את העששית כבויה ולדפוק בדלת ולמצוא בו אנשים שלא הכרתי.
אני משתדל לא לזכור את חלקת הקבר הקטנה, אלא לזכור את העששית הדולקת, את המרק, את החיוך ויותר מהכל את האהבה - כן, לזכור את האהבה.

את אֲנִי הכרתי בהרים הסקוטיים.
היא הייתה אישה שנראתה רגילה ולא מיוחדת בשום צורה ודרך - שיער חום חלק שרקד עד מעט מתחת לכתפיים, מבנה גוף רגיל (אני זוכר שכשהתחבקנו ראשה הגיע ממש עד מתחת לסנטר שלי שהיה אז מזוקן לתפארת), עור בהיר כיאה למי שרוב חייה הייתה בחורף ובשמש שמתחבא מאחורי עננים, וחיוך מנומס.
רק עיניה סיפרו סיפור אחר - היו בהן סערות.
לא סערות של טבע - סערות של אמא.
אני הייתה מרפאה.

אנשים גילו את כשרונה בגיל די צעיר ונהגו להביא אליה את הילדים, הזקנים והחולים בידיעה שיש לה איזה כוח נסתר. הם מעולם לא נתנו לכוח הזה שם או ניסו להבין אותו. בעבורם הוא היה שם ודי. הכוח שלה היה הכוח של הסערות של אם ההרס והחורבן האדירה.

כשהשכיבה אדם חולה על מיטתה שלה בביתה הקטן והצנוע שעמד על הגבעה הגבוהה ביותר בכפר (הכי קרוב לשמיים שאפשר), היא הניחה לסערה שבעיניה לשלח את ברקיה הנוראיים דרך ידיה ואל תוך החולה. מטרתה הייתה אחת - להשמיד את המחלה, הכאב או כל דבר אחר שמצא משכן בגוף החולים.

"איך למדת לרפא כך?" שאלתי בפעם הראשונה שמצאתי אותה בביתה וזאת לאחר חיפוש ארוך בעקבות שמועות וחצאי סיפורים על אישה עם מתת של ריפוי שלא מהעולם הזה.

"לא למדתי - אם הסערות הקדושה באה אליי בחלום וביקשה שאצא החוצה וארים את ידי אליה." מסתבר שאני עשתה בדיוק את זה וכאשר ידה הורמה אל על ברק פגע בה והטיח אותה לאדמה ללא הכרה.

כששבה לעצמה, הסערה הייתה בתוכה וכך גם היכולת לשלח אותה במחלות.

"אתה רוצה לראות את הברקים באים אליי?"

רק הנהנתי.

יצאנו החוצה ביום של קיץ נאה שרק עננים רכים כיסו בו את השמיים.

לא היה סיכוי שסערה או ברק יגיעו אלינו, אולם אני שתקתי ורק הנחתי לה להוביל.

היא הרימה יד אחת אל השמיים ובמילים שקטות ואיטיות קראה לאם הסערות הקדושה והנוראה לבוא אליה.

לא היו ברקים אבל האוויר שסביבנו הפך לטעון עד ששערותי סמרו בכל גופי. היה נדמה לי שאני רואה ניצוצות והבהובים יורדים אל ידה המורמת ואולי באמת היו אלה אפילו ברקים - אולי ראיתי ברקים. מה שבטוח זה שהייתי עד לקסם של ממש.

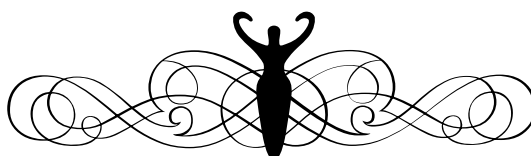
"רוצה להרגיש?"

רק הנהנתי שוב.

היא ניגשה אליי ובעיניה סערה מוטרפת של ממש. אני זוכר שפתאום היה בי פחד אבל זה היה מאוחר מדי כי היא חיבקה אותי ופרקה את כל שאספה עכשיו לתוכי.

אני זוכר זעזוע וצמרמורות וחום וקור ומעט פרכוסים ואני גם זוכר שנזלתי מידיה אל האדמה אל תוך חזיון מקודש.

אני רק נראתה כאשה רגילה. היא הייתה ברקים של אמא בעולמנו ואלו שהתברכו במגעה, לא רק זכו בריפוי אלא התברכו באהבה של ממש.

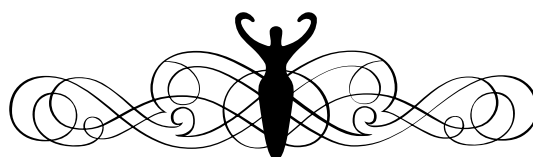

זה היה מקום מפלט, מקום של שקט, מקום של ריפוי מהסוג העדין ביותר. זה היה מקום אותו רק מעטים מאוד הכירו ואשר אליו הגיעו בשקט, ממש בדממה.

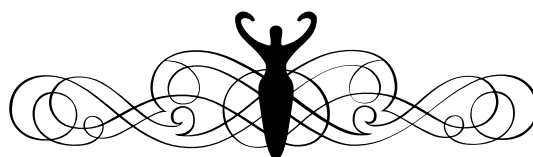
הוא היה מוקף עצים ירוקים שענפיהם גזגזו מעלינו בצורות נחשיות ושחלקם גם הניחו למטפסים שונים לצמוח עליהם וליפול מטה כווילאות עדינים של עונג.

הגחליליות הכירו את המקום, כך גם השפיריות והפרפרים. חלק מהציפורים היו מגיעות אליו אבל לא כולן.

איזו יד קדומה הניחה שם אבנים מסביב לבריכה הקטנה שבעבעה חרש את המים הצלולים מתוך האדמה והייתה שם מתיקות באוויר.
היו שם השלוש ששמרו ודאגו למקום המקודש הזה. שלוש ששמותיהן הוא סוד. הן היו אלה שגילו לי את דבר קיומו ואת הדרך אליו.
לצערי הרב, השמות עדיין חרוטים בזכרוני וגם דמותו של המקום, דבר שהוא יפה וראוי לציון אחרי כל כך הרבה שנים, אולם הדרך אליו, הו אמא גדולה, הדרך אליו נעלמה ממני. ממש נמחקה מתוכי וכל נסיון למשות אותה ממצולות העבר, עולה בתוהו.
זה היה מקום מפלט, מקום של קסם טהור ופשוט, מקום של ריפוי מהסוג העדין ביותר ונראה שאאלץ להסתפק בזכרוני כדי להתענג פעם נוספת על צלילי הנביעה הטובה.

אני זוכר את המדרגות אל ביתה.
הן לא היו שוות בגובהן ותמיד הייתה בהן איזו לחות.
בלילות, ממש כמו בלילה הזו בה הגעתי אליה, היו מונחות עליהן עששיות ובהן נרות זעירים כדי להאיר משהו מהדרך. אור הנרות היה רך ונעים אבל רחוק מלהיות באמת מאיר את המדרגות ואת הדרך.
היה שקט מסביב. ידעתי שזוהי הטעיה.
אין שקט בביתה. לעולם לא יהיה ומעולם לא היה.
יהיו דיבורים, יהיו שירים, יהיו צרחות או לחשושים של מילות אפלות של בוך וטחב ומתים שכבר אינם ישנים עוד, אבל אף פעם לא יהיה שקט.
הנה הדלת, לפני.
אני זוכר איסוף של כל כוחותי ונשימה עמוקה.
טוב יהיה לפגוש את קלדין שוב וציפיתי לראות את הפרא והיער החופשי בעיניה... ועם הטוב הזה החשש לא נעלם - החשש מזו שצועדת בדרך שבה אין חוקים מלבד אחד - חוק הפרא.

הגחליליות מאירות את הבאר הישנה.
מאירות אותה כמו עשרות מנורות שמן.
אני מדמיין אותן יפות, את המנורות, בצורות של כוכבים עם ציורים של פרחים עליהן. פרחים קטנים וכחולים ופשוטים בדיוק כמו שהיא אהבה. על אבני שפת הבאר שאף אחד לא מגיע יותר כדי לקחת ממנה מים כי עכשיו היא מקוללת בעיניהם, אני מניח זר פרחים קטנים שכאלה שהבאתי - הבאתי לכבודה. לזכרה.
אני יושב בדממה של הדמדומים במקום שפעם היה הומה אנשים ועכשיו אין מי המעז להתקרב אליו שמא משהו נורא יקרה לו, והדמעות מתחילות לזלוג מעצמן.

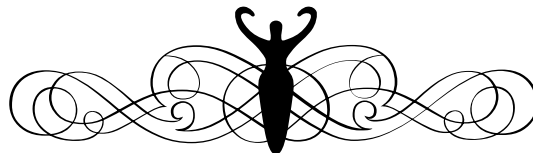
יש בי צער עמוק.

צער עמוק על העולם שלנו שלא מצליח להפסיק לפחד ובכך להתנתק מציפורני אלה האוחזים בו.
צער מר על האנשים במקום הזה שרצחו מתוכם את זו שאהבה אותם כל כך ותמיד הייתה למענם,
זזה היה כל פשעה וכל עוונה.

צער דוקר על אישה אחת שהלכה את הדרך של הגבירה של כולנו ושהייתה אישה טובה. באמת
טובה. עד שהוכרזה כשטן ובשבריר של גורל הוטבעה בבאר הזו ממש כאן וסביבה המון צוהל ומוטרף
מפחד.

צער דומם על הבדידות שיש במקום.

צער שקט על הפרחים הפשוטים והכחולים שאין מי שתכין מהם נזרים לראש של ילדות קטנות ביום
הארוך ביותר בשנה.
יש בי הרבה צער הרבה.

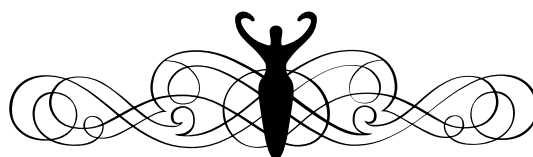

אני זוכר אותה הופכת מים לכוכבים!

אני זוכר את גלימותיה נשפכות סביבה כמו מפל של ענני נוצות עדינים, אני זוכר את השרשרת
שהקיפה את צווארה ונזלה לאורך חזה עד לריצפת הבהט החלקה שתחתיה - מחרוזת אבני אש,
מים, יערות עתיקים וגם דבש עלום - כן, אני זוכר שהיו שם אבני דבש עלום.
אני זוכר אותה מניפה את ענף ההדס שעליו היו אז כה ירוקים, ובעזרתו מערבבת את המים בקערת
העץ הפשוטה שהייתה עשויה מעץ שהיה הכל רק לא פשוט.
לבסוף הערבוב פסק, ידיה נכנסו אל הקערה, מילים נלחשו - הו אילו מילים מתוקות של יצירה הן
היו...

וכוכבים זינקו מהקערה - כוכבים של ממש.

הו, אם אדירה שבאדירות - תודות על שהבאת אותי לכאן כדי לחזות במראה המופלא הזה!
כוכבים נולדו אל מולי כעת - כוכבים שנולדו ממים.

היה חורף.

היה חורף ועדיין, אני, הגעתי לביתה של קֶרֶמִין.

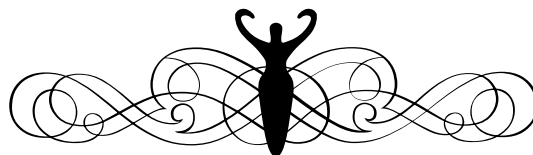
הגעתי כי הבטחתי.

בדרך כלל, אנחנו, איון, נודדים בעונות אחרות - הדרכים אינן פתוחות לנו בחורף, אולם אני הבטחתי
לה ולכן באתי.

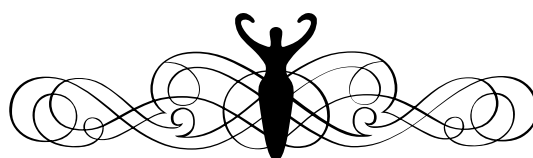
הבאתי איתי את מה שידעתי יהיה המשמח ביותר בעבורה - נרות אדומים עבים וגדולים. נרות
שידעתי שנעשו באהבה רבה על ידי עושה נרות שפגשתי במסעי לפני חודשים אחדים בעיר רחוקה
מאד מכאן.

כפי שידעתי שיהיה, היא שמחה במתנה מאוד, וקיבלתי לא רק חיבוק ונישוק אלא גם ריקוד מלא בצחוקים שנרקד מסביב בעודי נבון יותר משהייתי אי פעם. אחרי שנרגעה ואחרי שהחלפנו סיפורים על קורותינו בשנתיים האחרונות, מאז שנפגשנו בפעם הקודמת, החלטנו לצאת למקדש. היא נתנה לי שמיכה עבה ביותר כיוון שבגדיי שלי היו רחוקים מלהיות מספקים להסתובבות בשלג, לקחה את הנרות ויצאנו. המקדש היה קסום - האבנים העתיקות שעמדו במעגל צפו בתוך שלג לבן ונוצץ וחלקן אף כוסו בו חלקית. הדשא שהיה שם תמיד נעלם כמובן וכל הירוק של העצים סביב, היה מכוסה בלבן של שלג של קור או של ערפל עדין שהסתובב לו סביבנו. נכנסנו למעגל ובמרכזו היא הניחה את הנרות - את כל השבעה שהבאתי, ותוך שיר מתוק ועדין הדליקה את הנרות היפים. שבע טיפות דם מושלמות זרחו באש על עולם של לובן שקט. המחזה היה מופלא בעיני ומכושף ביותר.

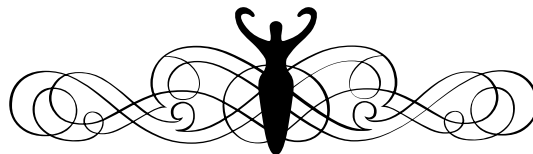
ואז קרה הדבר - שלג החל נופל עלינו מהשמיים הלבנים. בשקט בשקט, לאט לאט, בעדינות כה רבה הוא נפל עלינו. מעולם לא חוויתי חווית טוהר וקדושה שכזו קודם לכן. למרבה הנועם, הנרות לא כבו אלא המשיכו לדלוך בעליצות בין הפתיתים שנפלו סביבם וליד כל אבן קדומה וקדושה של קדמוניות העבר, הופיעה אישה. נשים-רוחות, נשים-חלומות, נשים-ברכות, נשים-כשופות, נשים-שקופות. נוכחותן הביאה אל תוך המעגל נעימות רכות ושובות לב. קרמין ואני, שנינו חוונו אותן ושנינו חוונו את הניגון העדין ושנינו ישבנו בשלג בתוך הקסם המברך הכל כך מיטיב הזה, בשקט ובהודיית עולם. טוב היה שנדדתי בשלג.

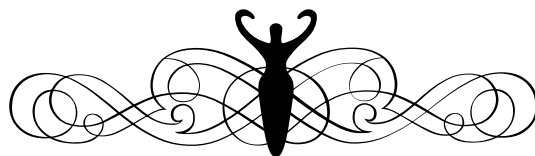
נעמדתי. מתוך היער, שהדרך נשקה לפאתיו, היא יצאה. ידעתי שאם אחרים יראו אותה, הם יראו זאבה ככל הזאבות, אבל אני ראיתי את הפלא בשלמותו. ראיתי מי עומדת מאחורי מסכת הזאבה. ראיתי את עיניה הירוקות, את הסרטים הכחולים והסגולים שקשרה על צווארה, ראיתי את פרוותה הזהבית וראיתי את האור הצלול והקדוש שבער בלבה. נעמדתי והרכנתי ראש בפני הקסם העתיק של היער. כשהיא המשיכה בדרכה, הלכתי אל המקום בו היא עמדה והנחתי בו מנחה - הודיה פשוטה אך שהייתה מכל לבי - על שהיא בחרה להתגלות בפניי. אחר כך המשכתי בלי להסתכל אפילו פעם אחת אחורנית - ידעתי שברכה כזו קורית רק פעם אחת בחיים ואולי אפילו פחות מכך.

מי זו הייתה הראשונה שהחליטה לעטור לראשה נרות דולקים ולהתהלך בלילות ככוכב נוגה ומוכה לבנה?
 אני זוכר אותה.
 לא זכיתי לראותה בחניכתה הראשונה בה היא מצאה את דרכה הנרית בעולם שהיה אז לילה ארוך כל כך, אולם, גבירת לבי הטובה פתחה בעבורי את הדרך אליה בזמנים אחרים.
 באילו מילים אפשר לתאר יופי שאל מולו הכל נוזל ונשפך ונמס?
 אילו מילים אפשר לתת כדי לחלוק פאר עתיק שזורח כמו אותה הקשת הזריזה שהספיקה לראות שמש נולד?
 היש בכלל מילים שיצליחו להתקרב אליה? אל אֶנְטִיל, מאלה ששרות כוכבים לקיום ויולדות דום של אמת?
 הנה אנסה:
 היא דקה. דקה ובהירה וכמעט חיוורת כמו אורות לבנה על מים צלולים.
 היא אפופת שקיעה כתומה ובושרת שמסתחררת סביבה כתלתלים כתומים, כערפל עדין ושקוף ואולי יותר מהכל כניחוחות של תפוז שכל שמניו מתעוררים לחיים וניתזים ממנו והוא אפוף בהם ובחיותם.
 היא מרחפת בקלילות ובחן מלכותי וכל תנועה שלה היא ספירלה.
 עיניה נפקחות בפליאה אל מול כל רעב או חסך או חוסה והן אש סגול. סגול כמו עבר שמת.
 קולה לעתים מזכיר פעמוני זכוכית קטנטנים ושבריריים, ולעתים, במיוחד כשהיא בוחרת מילים של שיר וכשף, מרעיד את החלל בעומק ובעושר ובאופל ובאיטיות המלטפת שלו.
 היא הראשונה שבחרה לעטור נרות דולקים על ראשה הקדוש.
 היא הראשונה שפתחה את הפתח.
 היא הראשונה שנשאה כך את האור.
 היא, ואחריה באו כה רבות, כה רבות... ומבורכות מאוד כל אחת מהן. כל אחת ואחת מהן.

לְבִינָה הטובה עמדה במטבח וכישפה.
 אל תוך הסיר נכנס תפוח שנחצה לשניים בדרך שהכוכב הקסום שלו יתגלה לעולם, שני כוכבים חומים ומושלמים של אניס (היא דאגה לספור את קודקודיהם והייתה מרוצה מהמספר), רבע מעלה ירוק של דפנה וענף שלם של בזיל מלא בעלים ירוקים קטנטנים ובורקים.
 הסיר הונח על האש ואילו נשפך יין טוב. יין אדום שצבעו היה עשיר וריחו היה מתוק. אחר כך, גם שלוש כפות של סוכר שבורכו במהירות, מצאו את דרכן אל הסיר המלא כמעט עד גדותיו.
 ובכל הזמן של ההכנות והבישול, בכל הזמן שבו אני יושב בדממה במטבח הקטן ומתבונן בכשף מתהווה, היא, המכשפה הטובה, לא הפסיקה ללחוש מילים שקטות שיצאו מפיה באיזה ניגון חייכני ונעים.
 כשהכישוף רתח ובעבע לשביעות רצונה של לבניה, היא שפכה את נזליו לשני ספלי חרס גדולים, הגישה לי אחד ואת השני לקחה בידה בעודה מתיישבת אל מולי ובחיוך אמרה: "אז עכשיו, שהתה מוכן, ספר לי מה עבר עליך בכל הזמן שבו לא נפגשנו."

קוראים להם "גלימות צהובות".

הם עתיקים לפחות כמו מיתוס הזמן ואלה שסיפרו אותו לחיים לראשונה.

הם אוהבים הרים. כאלה שפסגותיהם תמיד מושלגות.

הם נודדים בין הפסגות של ההרים השונים בעולמות השונים: נעלמים מאחת ונוצרים לאחרת.

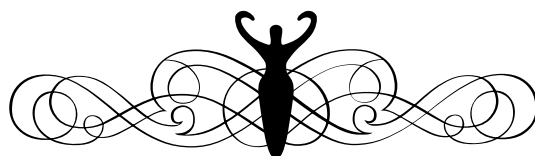
עטופים בגלימותיהם הצהובות, מקושטים בפחמים שמשחירים את ציפורניהם, נושאים את מטה

חרמש הלבנה הקדוש שלהם, ויודעים הרבה מאוד.

מעולם לא למדתי מי ילדה אותם או אולי מה יצר אותם. רק שמעתי שהם יודעים, וידיעה זו מהדהדת

את עצמה אל ההרים ואלה ממשיכים משם. לפי בחירותיהם שלהם.

מי שיודעת עליהם את כל שיש לדעת, היא אֵמָה, אבל זו כבר ידיעה אחרת לגמרי.

יְרֻמִּיסוּל הייתה עץ.

נכון שהיא נולדה אישה, אבל היא הייתה עץ. היא הייתה עץ מגן, שומר ואדיר מימדים. בכל רגע

שהייתה יכולה, מצאה את עצמה ליד העצים הגדולים שביער. לא לחינם המקום בו חייתה נקרא

סְפֵאוּדִיָּה - מקום העצים. היא אמנם לא נולדה במקום אבל העתיקה את עצמה אליו מרגע שהייתה

בוגרת מספיק כדי לברוח מביתה ומנישואיה שנכפו עליה בילדותה.

היא הייתה נשענת על עץ וממש נעלמת אל תוכו - מי שלא היה מחפש אותה ומתאמץ לראותה, היה

יכול לחלוף על פניה ולא לדעת שהיא עומדת שם עם העץ, חלק ממנו, מתבוננת בדממה.

לא היו לה חברים - היא לא דיברה "אנושית" מספיק טוב בשביל זה, ולא היו לה כמעט כל קשרים

חברתיים מלבד בימי השוק שם מכרה עצים להסקה שאספה ביער ומכך חייתה חיים פשוטים.

כשראיתי אותה ליד העץ והיא ראתה שאני מבחין בה, הזמינה אותי לביתה שהיה מערה קטנה

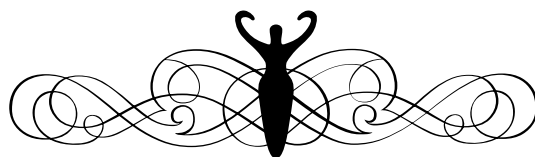
עטופת פרוות ומוארת באש קטן ושם סיפרה לי שהיא עץ. לא היה בי ספק שכך הוא הדבר. כשהיא

ראתה שאני מאמין למילותיה ואין בי רוע, לעג או הססנות, היא סיפרה לי כיצד היא שומרת על היער,

מרפאה את העצים החולים, שרה לשיחים הבודדים, ובחורף, בימים הקשים של החורף, נותנת מחום

לבה שלה לעצים הזקנים במיוחד.

שוב, לא היה בי ספק שכך הדבר, והודיתי לה ולגבירה שישנן גם אלה הדואגות לעצים.

"עשן ריחני מאד ומעולם היה מנחה אהובה על הרוחות שבעולמנו ועל גבירת העולמות כולם." כך לימדה אותי מְהוּלָה הזקנה והטובה.

היא הייתה אחת מהנשים שצעדו בעקבות אמא ים, הלבנה, הסרטנים וכל מה שבתוך השילוש המקודש הזה.

היא הייתה אישה גדולה בגוף וענקית בנשמה. החיוך היה תמיד נסוך על פניה ותמיד בטוב. אני לא מצליח להזכר בזמן שבו החיוך היה רחוק ממנה מרחק של יותר משניות בודדות.

הקטורות הן מנחה מקודשת - האש שורף את החומרים, מתמיר אותם ומשחרר מהם את הסגולות השונות ועם העשן הן מופיעות בעולמנו. כאשר אנחנו מקדישים את העשן לאדם, לתהליך, לרוח או אפילו לגבירה בעצמה, הרי הבחירה שלנו שולחת את התדרים והסגולות המופלאות של העשן אל מטרם וכך המנחה מגיעה ליעדה.

"... וגם, לנו יש אוויר נעים לשהות בו ולהיכנס למצב הקדוש ביותר שאפשר לנו להיות בו - השתאות." בשיעור ההוא מהולה הטובה הבעירה מקל קינמון חום ושמרוב יובש היה מעט מגולגל אל תוך עצמו. המקלון היה אוצר - לא היו רבים כאלה באזורינו ועדיין היא מצאה לנכון להשתמש באחד לכבוד שיעור איתי - כבוד גדול ממש.

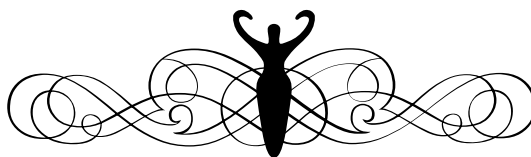
"זהו עשן המסעות אל תוך הנסתר, זהו הריח המשלח. אם ניתן לו לקחת אותנו הוא ישא אותנו למרחקים שאין להם קץ או מגבלות."

מהולה הזקנה - כמה טוב היא הכניסה לחיי וכמה אהבה. ארבע עשרה שנים הייתי לצדה ובמבט לאחור זו הייתה תקופה כל כך קצרה.

היא לימדה אותי,
היא בנתה אותי,
היא ברכה אותי,
וללא ספק אהבה אותי.

ואני אותה. ואני אותה בכל לבי שעדיין זוכר אותה ביחוד בחנויות תבלינים שניחוח הקינמון פתאום משתולל לידי וישנה איזו צביטה של זכרון בלב שמיד זוכרת להיות בהשתאות על שכך היה גורלי טוב אליי והפגיש אותי איתה למשך ארבע עשרה שנים שלמות.

ברוכה את מורתי האהובה מהולה - דרכי את נצחית.

אַרְתֵּמִיס - ואוו...
היוונים קראו לה אלת הטבע הפראי ואפשר היה לחשוב שהם מספיק עתיקים, כאן על הפנים של אמא אדמה, כדי שהם בטח יידעו משהו.

לומר את האמת - הם לא באמת כל כך עתיקים.

הרבה לפני היוונים התגלמות מקודשת זו הייתה ידועה בשמות אחרים ובצורות אחרות.

היא הייתה ההתגלמות המופלאה והמושלמת של הנשיות החופשייה, הלא ביתית, הפראית, הטבעית וזו המחוברת חיבור ישיר, אינטואיטיבי ורחמי לאמא אדמה בעצמה.

וקראו לה "גבירת כל שחי".

גבירה זו הייתה התזכורת החיה והנושמת לכך שכל אישה, כל אישה, כל-כל-כל אישה היא התגלמות אמיתית ופיזית של אמא אדמה ושכל אישה, כל אישה, כל-כל-כל אישה היא נציגתה בעולמנו ולכן היא בביתה בכל מקום בו היא נמצאת.

פנים אלה של האם האדירה של כולנו הן הפנים של כל מה שהוא לא מבוית בנשיות, כל מה שהוא הכי אמיתי וטבעי וספונטני בה, כל מה שיודע לדבר עם חיות, לבשל אוכל ומציאות, ללדת ילדים וחלומות, להסתובב בעולם הזה בבטחון גמור ומוחלט ויודע שכאן הוא בית וכאן הוא טוב וכאן אני שייכת להכל והכל שייך לי כמשפחה של אמת.

כוח אדיר יש בגבירה הזו - כוח של שחרור והעצמה לכל אישה.

ארתמיס - ממש ואוו...

פתח דבר נוסף

אני נפעם משיחות שונות שמזדמנות בעבורי בבתי הארחה, בפונדקים ובבתי משקאות.
אני נפעם מהפחד האדיר מפני הדבר שאליו כולנו נכספים - הפלא של האהבה.
יש כאלה שאומרים שאל לי לרוץ אל תוכה כי היא תכלה אותי ותשאיר אותי שרוף.
יש כאלה שאומרים שאל לי ללכת בבטחה בתוכה כי אולי אאבד אותה ודי.
יש כאלה שאומרים שאל לי לאבד את תבונתי בתוכה כי אוותר לבד ונבגד.
ויש עוד הרבה שאומרים הרבה מאוד.
בשבילי - אין דרך אחרת. את לבי שלי נתתי לגבירת העולמות והוא שלה לגמרי.
איני מתכנן את אהבתי, לא נשמר מפניה, לא נותן לה גבולות או חוקים או דורש משמעת ונאמנות.
הוצאתי את לבי מחזי ונתתי אותו בידיה וזהו.
אם אכאב - אכאב, אם אמחץ - אמחץ, אם אשאר בודד לעולמים - כך יהיה.
אין לי כל צורך בבטחון - דרכי היא אהבה ודי.

